OM ÎNSPRE ÎNGER

de Constantin Luntraru

CARTEA ÎNTÂI, A DOUA CARTE ŞI A TREIA CARTE REVIZUITE

***

Cuvânt înainte la noua ediție

Trebuie să recunosc că cele trei cărți din seria Om înspre înger au curs prin mine cu o uşurință extraordinară. Este greu să-mi explic de unde mi-a venit această putere, cert este că încă de la prima lectură ele m-au impresionat enorm.
Apoi am văzut că în ciuda aşteptărilor mele lumea nu-mi împărtăşeşte entuziasmul şi o îndoială dureroasă a început să mi se strecoare în inima. Am început să mă gândesc la schimbări, dar departe de a ajunge la vreo soluție mi-am dat seama că nici un cuvânt în plus nu poate să mă ajute. În cele din urmă am înțeles care este adevărul. Nu cărțile în sine erau problema, ci oamenii care pornea să le citească fără să aibă liniştea necesară.
Concluziile mi-au venit clare: cei care doar le frunzărea, grăbiți şi nervoşi, nu vedeau nimic special în ele, pe când cei liniştiți şi concentrați, ajungeau la stări de o frumusețe rară şi autentică.
Aşa încât am decis să las lucrurile să se aşeze singure pe făgaşul lor, încetând să mă mai gândesc la modificări substanțiale.
Chiar dacă acum le numesc revizuite, să nu vă aşteptați la schimbări formidabile. Am scuturat doar câteva scame de pe unele expresii prea pretențioase şi am şters câteva fragmente prea dure sau prea generale. Pe alocuri am renunțat la adevărul aspru şi dureros pentru a lăsă să se întrevadă mai mult caracterul real al cărții, plin de compasiune şi iubire.
În esență toate cele trei cărți au fost bune aşa cum erau şi sunt cel puțin la fel de bune aşa cum sunt. Un suflet frumos le va prețui în mod obiectiv şi indiscutabil.

*

CARTEA ÎNTÂI

*

De ce vrei mereu să câştigi ceva?...
Pentru a scăpa de suferinţă poate ai prea mult, de aceea te mişti greu şi nu poţi evolua...
Eşti sigur că poţi gestiona câştigul material şi mental încât acesta să nu fie, în cele din urmă, asemeni unei pietre care te trage la fund şi te îneacă?
Dacă trebuie să te descotoroseşti şi nu să acumulezi?...
Dacă trebuie să te limpezeşti şi să te eterezi; informaţiile şi gândurile să treacă prin tine fără să te rănească, opusul a ce eşti acum - o masă de melasă densă pe un suport spaţiu-timp în care orice bolovan se împotmoleşte, creându-te şi recreându-te din el, biată formă pământie şi opacă, o formă oarecare din pleiada de posibilităţi?...
De ce să nu fii chiar viaţa în sine în care toate posibilităţile sunt realizate şi incluse, nemateriale şi nementale, de aceea nedespărţite în bine şi rău?
De ce?!
Agitându-te astfel într-o continuă permutare atomică, într-un spaţiu gol şi iluzoriu, care pare că există numai pentru că există o mişcare ipotetică a unor particule ce la rândul lor sunt goale, până când ai să te mai cauţi unde nu este nimic de găsit?...

*

Atent simţindu-mă pe mine!
Atent simţind viaţa din mine!
Atent simţind curenţii interiori ai vieţii, cei care susţin şi conturează formele, dând imagine numelor, din oase, din muşchi, din cap, din abdomen şi din degete.
Atunci apare clipa în sine care este viaţa în sine, adevărata religie, adevărata credinţă, Dumnezeu adevărat.
Dar toate acestea trebuie percepute cuantic, prin impulsul iniţial şi interior, altfel nu vei înţelege mai mult decât credincioşii care dorm pe versetele cărţilor lor sfinte. Ei se închină unui Dumnezeu inventat de mintea lumii, dobândită, slabă şi nătângă…
Îşi fac religia tot mai comodă, conform minţii şi intereselor lor.
Dar Dumnezeu autentic nu poate fi perceput de o gloată pestriţă cu nume de religie, ci doar de cel viu care se află în tine…

*

Când te observi cu maximă atenție, observi că viața nu subzistă în trupul fizic. Ce a fost firesc şi indiscutabil la părinții şi strămoşii tăi, pentru tine este pur şi simplu inadmisibil.
Cu cât te observi mai atent, cu atât îți dai seama că mişcarea nu-ți aparține, ci provine din efecte ale materiei condiționate. Nu te observi pe tine când îți observi trupul, ci doar vizionezi un film creat pe gustul şi înțelegerea publicului care îl priveşte.
Mai sus, către libertate, simți cum renunțarea conştientă e o cărare care trebuie bătută. În univers există o lege: viața tinde spre ea însăşi, spulberând prin subtilitate orice dependență care o împiedică să se recunoască.
Trupul şi mintea au un timp al lor, viața însă este eternă, iar când viața ta, aceeaşi şi unică în tot universul, se regăseşte pe sine şi încetează să se transfere din formă în formă, atunci dispare şi timpul şi practic, până la o nouă manifestare, nu există nici o distanță.
În univers nu există şi nu va exista nici o secundă fără viață.
În lipsa timpului, nimic nu poate fi măsurat, de aceea se spune că Dumnezeu, care este viață, este nenăscut şi nemuritor.

*

Nu există nici o tragedie în univers.
Dincolo de Dumnezeu, nimeni nu se poate duce!
Suferința se materializează prin minte, dar mintea poate fi stăpânită.
Reuşind acest lucru, îți poți determina cu uşurință natura fizică şi poți *fi,* ca existență eternă, pentru că *a fi* este realitatea originală şi absolută a lui Dumnezeu şi toate problemele ființelor vii, în ultimă instanță, nu au mai multă relevanță sau materialitate decât mâna pe care juri că ți-ai pipăit-o în vis.
Timpul şi spațiul sunt doar instrumente ale vieții neîntrerupte, care trece prin tine, iar toată suferința, mai mare sau mai mică, a tuturor vieților pământeşti se va sfârşi ca atunci când te trezeşti dintr-un vis oribil şi vezi cu mare uşurare că toate acele lucruri nu s-au petrecut în realitate.

*

Înțelept este cel care ştie că orice ar face nu face nimic şi că oriunde s-ar duce nu pleacă nicăieri. Căci modificările spațio-temporale sunt mentale, iar spiritul din care provine mentalul este unic, neschimbător, indivizibil şi nu participă la nici o competiție.

*

Trăieşti într-un mediu potrivnic, încărcat cu prea multe gânduri şi energii negative, de aceea crede cu tărie că moartea şi suferinţa nu sunt aşa cum ai fost educat. Nu te lăsa niciodată înrobit de gânduri şi simţăminte inferioare şi află că moartea este dezrobirea de o formă veche şi perimată pentru şansa de a trăi într-o formă nouă şi îmbunătăţită.

*

Omul este Dumnezeu într-o formă degenerată. Dar cum numele şi formele sunt mentale, degenerarea este mentală.
Formele subzistă prin hrană, hrana orânduieşte în mare parte mentalitatea, comportamentul şi personalitatea omului.
A subtila formele este calea firească de stopare a influenţei exterioare, astfel încât ceea ce la început se afişează ca o senzaţie iar pe urmă ca natură firească, să fie îndepărtă din noi pentru a reveni la starea de subtilitate spirituală dintru început.
Altfel spus, a mânca este o obişnuinţă celulară a formelor pământeşti, firească în aceste condiţii cosmice, dar nicidecum singura metodă de a menţine viaţa în univers.

*

Nu există nici un spectator, nu există nici un contestatar.
Eu sunt singur în univers şi eu sunt înfăptuitorul, fapta şi lucrul făcut. Stelele şi corpurile sunt gândurile mele, eu le dau fiinţă şi ele trăiesc în mine. Eu mă ard pe rug şi eu mă trag pe roată. Durerea există ca să nu uit că exist. Eu sunt totul şi din mine izvorăşte totul, chiar şi gândul de numeroase ori repetabil pe care îl ai tu acum. Căci nu există două persoane decât în aparenţă, sunt doar două picioare, două mâini şi doi ochi ale aceleiaşi realităţi.
Totul este absorbit în mine, şi când mor mă duc în mine, şi când mă nasc mă nasc din mine, existenţa mea este dincolo de orice cunoaştere finită, eu sunt etern şi suficient prin mine însumi.

*

Bucuria care provine de la copii, de la iubită, de la prestigiu sau de la orice alt concept fizico-mental încetează odată cu sursele ei.
Dar dacă te înveți cu senzația clară a bucuriei care provine din sinele tău, fără legătură cu vreun obiect exterior, acea bucurie nu va înceta niciodată.

*

Realizarea sinelui este experiența supremă, de neimaginat, pentru omul acesta atât de hăituit de propriile iluzii.
Îndrăznind să explic această stare, ar trebui să spun că ea se aseamănă acelor scurte şi fulgerătoare momente din viața fiecăruia, când lucrurile se potrivesc atât de bine la crearea fericirii interioare, încât nu mai e timp pentru naşterea dorinței de realizare a lor. Abia mai târziu, într-un moment de liniște şi clarviziune, eşti conştient de binecuvântarea care s-a abătut asupra ta.
Realizarea sinelui înseamnă a avea totul prin sine, nefiind necesară nici dorința, nici mişcarea.
Fără acest ideal viața temporală n-ar fi posibilă şi motivația supraviețuirii cu orice chip, din întrupare în întrupare, n-ar mai avea nici un sens.
Toate drumurile duc la realizarea sinelui. Ele însă sunt la fel de multe ca numerele inventate de minte şi multe din ele sunt prea ocolitoare.
Dar oricare poate deveni scurt şi drept dacă este străbătut cu conştiență…

*

Un om conştient nu epuizează niciodată roadele adevărului. Pe fiecare milimetru de pământ există miliarde de posibilități, de lumi care pot fi descoperite; nimic nu se sfârşeşte, nimic nu poate să-ți scape, pentru că pe fiecare vârf de ac, pe cea mai mică unitate existentă este tot adevărul.
E important să înțelegi asta pentru a nu materializa frica că ar putea să-ți scape ceva, ceva foarte important, şi să te temi că dacă n-ai intrat la timp pe o uşă nu vei mai putea intra niciodată.

*

Personalitatea este goală iar fenomenele deşarte. Cu cât eşti mai nimeni şi mai nimic pentru această lume goală şi deşartă, cu atât eşti mai real şi mai greu pentru adevăr.
Manifestându-te ca o adiere, umil şi tăcut în orice situație, fii fericit!
Nu contează ce lumea te învață că contează!

*

În universul exterior nu veți putea folosi decât maxim viteza luminii. La o viteză mai mare nici un vehicul nu va rezista. Inclusiv corpul vostru, care este tot un vehicul. În universul interior însă veți putea folosi viteza cuantică, aproape instantanee. De aceea vă îndemn să căutați ce vă lipseşte în interiorul vostru, nu în afară. Observați, toate monstruozitățile istorie s-au consumat în locuri aglomerate, în mulțimi, adunări şi oraşe unde exploatarea şi-a găsit cu uşurință obiect şi subiect.
Universul subtil se exprimă prin cuante de lumină şi devine inteligibil în lumea fizică prin senzații-săgeți, care se îmbracă apoi cu multă trudă în gânduri, cuvinte, obiecte. Din acest univers subtil provine toată creația, iar lumea pe care vă sprijiniți se sprijină pe el.
De pildă când te concentrezi asupra respirației îl simți pe cel care o susține şi simți că de fapt eşti respirat.
Ce ar fi putut face cutare binefăcător sau tiran fără această forță tăcută care l-a susținut, nejudecând dacă el face bine sau rău? Credeți că o poate schimba cineva?!
Chiar şi după ce numele omului se va fi stins în univers ea va rămâne aceeaşi…

*

Meditația în cuante de sunet şi lumină... O săgetă, un vector, o senzație porneşte o călătorie spre începutul numelor şi formelor. Nu e nici un gând şi nici un cuvânt încă.
Am intuit asta de mult. Este ca diferența dintre cineva care împinge un car încărcat cu pietre (gândurile, cuvintele) şi cineva care zboară pe aripi de vânt (cuantele de lumină).
Ajuns la acest stadiu, nu urmăresc gândul şi nu depun niciodată efort să-l exprim prin cuvinte. Meditez în cuante de sunet şi lumină asupra originii lucrurilor, simțindu-mă pe mine!

*

Nu căutați bogăția, căci bogăția nu este o binecuvântare.
Tu poți avea ceva mai bun, ca, de exemplu, libertatea, detaşarea.
Bogăția poate fi pricina multor rele, o împovărare grea şi apăsătoare. Cei bogați, cel mai adesea, prin bogăție sunt pedepsiți.
Nu-i invidia! Cel care nu deține bogății şi nici nu le doreşte este în realitate cel fericit. Din lucrurile elementare şi simple vin stările supreme ale existenței. Din cele complexe nu se poate extrage nimic înainte de a fi disociate în elemente primordiale, operație prin care se consumă energie şi se eliberează reziduri.
Prețul este mult prea mare pentru satisfacții atât de mici.

*

Dumnezeu este în tine, dar tu nu eşti Dumnezeu.
Tu eşti un concept mental plin de limitări, produs de o sumă de factori care provin din negura vremurilor, un amalgam de informaţii celulare, concepţii şi prejudecăţi false şi instabile.
Eşti pe de-a-ntregul şi cu desăvârşire ceea ce lumea te-a făcut să devii, doar atât.
Când te sacrifici şi renunţi la falsul ego, la ataşamentul faţă de mintea şi corpul acesta, atunci cel care este în tine devine tu şi astfel creaţia se desăvârşeşte.
Treptat, treptat este îndumnezeită.

*

Nu înseamnă ceva să fii puternic, bogat sau măreţ, e doar o zonă a existenţei ca oricare alta, un punct care prin repetiţie devine oribil şi plictisitor.
Trebuie să treci dincolo de măreţie, prestigiu sau onoare, să le consideri pe toate care vin că după ce se consumă pleacă, că asta-i roata lor şi asta-i mintea noastră. La fel se întâmplă şi cu nemernicia şi, oricât ar părea de straniu, n-o putem înţelege decât dacă am trăit-o şi, dacă n-am trăit-o, o vom trăi, ca s-o înţelegem şi, prin urmare, să nu ne placă, ceea ce fac chiar acum majoritatea oamenilor.
De aceea continuă să mergi, căutările tale sunt departe de a se fi sfârşit, atâta vreme cât n-ai experimentat prin interacţiune directă întreaga creaţie, faptic sau cuantic. Dar nu omite nici perioadele de odihnă şi nici nemişcarea. Într-un plan mai extins, viaţa manifestată înseamnă a începe să mergi, iar moartea înseamnă o perioadă de odihnă.
Dar e complet şi cu desăvârşire nevoie să înveţi din toate, ca să afli, prin tine şi numai prin tine, că nu aveai nevoie de nimic.
Altă cale nu există, nu există...

*

Întotdeauna există ceva mai măreţ decât un lucru măreţ, iar mai măreţ decât cel mai măreţ lucru este nici un lucru - ceea ce nu poate fi reprezentat, gândit sau exprimat, ce nu participă la dansul minţii sau ideilor. Acesta nu poate fi cunoscut de cineva cu nume şi formă, legat de materie, ci doar de cel care meditează prin cuante de sunet şi lumină.
Purificarea de falsul ego, de materialitatea metalică şi grea, face parte din sensul vieţii, şi nu va exista niciodată fericire şi desăvârşire atâta vreme

cât iluzia te poartă şi vezi doar manifestări temporare ale minții transformată în corpuri şi obiecte.

*

Trebuie să înțelegi că eu sunt în tot ce-i mai frumos la un om şi el este în tot ce-i mai frumos la mine. Când ceva te răscoleşte până la extaz este pentru că acel ceva este opera lui Dumnezeu ca să se bucure în singurătatea sa din toate ființele. Căci orice formă de viață este multiplicarea lui Dumnezeu, care nu se poate simți decât pe sine - tot universul.

*

Nu este nimic de spus sau de făcut. Există numai ceva de dăruit şi de închinat. Fericirea reală constă în renunțare şi este procesul constant de a refuza tot ceea ce mintea te ademeneşte să ai în proprietate. A avea ceva te limitează doar la ce ai şi te subjugă la câteva fire de praf dintr-un univers incomensurabil, a nu avea nimic te eliberează de iluzii şi te pregăteşte pentru absorbția în divinitate, fără nume, formă sau atribute.

*

Eu nu cred că sinele şi adevărul se pot dărui prin teorie şi învățătură. Sigur, s-ar putea da exemple de persoane din trecut care şi-au făcut cunoscute părerile şi par să fi făcut un lucru bun pentru omenire.
Dar cine poate dovedi asta atâta vreme cât s-a creat o relație dintre două entități aflate pe poziții diferite…
Nu există învățat, învățătură sau cineva care trebuie învățat. Când acestea toate sunt percepute separat, apare agitația minții şi implicit suferința.
Aşa cum lumina, care este tot una cu energia, dincolo de consistența şi frecvența ei, pătrunde totul în univers, tot aşa o unică învățătură, care nu poate fi disociată de această lumină, există pretutindeni şi e în natura tuturor lucrurilor. Orice este atins de lumină este pătruns de învățătură şi de viață.
Cunoaşterea acestui fapt te face un element dintr-o rază care nu poate fi frântă şi nici nu poate fi disociată de restul luminii care există în univers.
Tot ce ai căutat în afară este în tine, aşa a fost dintotdeauna, numai că nu ai ştiut asta.
Dacă ai învățătura în tine, prin transformare interioară şi un fir de iarbă te poate face înțelept, dacă nu o ai, nici o mie de profesori nu vor putea să te urnească din ignoranța ta…

*

Am avut o senzație ciudată, ca un fel de lovitură.
Am văzut privirea unui câine la fereastra unor oameni bogați…
Era o privire tristă, inexpresivă şi goală...
Şi am înțeles că viața în manifestare, fără foame, suferință şi nefericire nu ar putea exista. Căci n-ar putea fi nici inteligență şi nici cunoaştere fără comparația care provine din dualitate…
Dacă vrei fericire în această lume trebuie să treci prin nefericire, dacă vrei bine trebuie să treci prin rău, obținerea uneia nu te scuteşte niciodată de simțirea celeilalte, mai devreme sau mai târziu.
Nu există scăpare atâta vreme cât te afli în nume şi formă, doar existența în sine te poate absolvi de această tristă experiență…

*

Nu te avânta să-l cuprinzi pe Dumnezeu cu mintea, căci mintea ta este o gheară de vultur, şi ce cuprinde devorează, şi ce devorează elimină şi apoi priveşte cu greață.
Dumnezeu nu este nici aşa, nici aşa!
Când oamenii spun că s-au săturat de viață de fapt vor să spună că s-au saturat de mintea lor.
S-au saturat de un Dumnezeu teoretic, dar de Dumnezeul viu care este în inima lor, aidoma cu ceea ce ar fi vrut ei să fie nu s-au săturat deloc.
De fapt murind ei vor să se întâlnească cu acel Dumnezeu, pentru că pe cel fals creat de mintea lumii nu-l mai pot suporta deloc.

*

Dorința, lăcomia, frica, ura, încordarea, excitarea, graba, practic toate mişcările interioare, contribuie la erodarea ființei umane...
Observați cum atomii trupului vostru se răscolesc odată cu ele.
Mişcarea este creată de dorință, dorința nu este scutită niciodată de eşecuri.
Suferința este în spiritul vieții, orice câştig este plătit cu o pierdere, satisfacerea dorințelor este plătită cu pierderea liniştii originale.
Multe se pot spune despre cei care micşorează amplitudinea mişcării, dar nu neapărat de rău. Căci dincolo de orice manifestare-mişcare, este ceea ce este şi nu i se poate reproşa nici un defect.
Nematerializarea lui Dumnezeu în fața oamenilor confirmă acest fapt, căci orice poate cuprinde mintea este aruncat în sfera dualității şi este pângărit. Orice se poate spune despre calitățile lui Dumnezeu provine din interese şi creează discordie.

Dumnezeul nu este nici aşa, nici aşa!

*

Nu poate exista ieşire din acest joc oribil al lui da şi al lui nu, al binelui şi al răului, fără o iertare deplină a tuturor forţelor şi persoanelor care te-au chinuit.
Şi dacă nu-ţi ierţi aproapele pentru greşelile lui, fie ele şi nenumărate, eşti pierdut în manifestare. Şi, dacă îl ierţi la nesfârşit şi stai în prejma lui, îl încurajezi să facă răul şi, în consecinţă, contribui la pierzania lui în manifestare... De aceea, singurul lucru şi ultimul care se poate face este să nu te mai arăţi lui, să-l laşi să-şi trăiască viaţa aşa cum a hotărât-o el, să-l laşi să se lovească, să simtă durerea şi singurătatea până se va vindeca singur de păcatele lui.
Înţeleptul se retrage ca o adiere şi-l lasă pe cel nedrept să experimenteze, până la ultima picătură, otrava pe care a vărsat-o în afară.
Pe cel încăpăţânat în răutatea şi rătăcirea lui trebuie să-l laşi în pace, să nu mai foloseşti nici cuvintele, nici faptele - este pierdere de vreme. Şi, dacă hotărăşti să trăieşti cu el şi nu poţi să-l ierţi la infinit, atunci devii otrăvit ca el.
De aceea, retrage-te şi renunţă! La urma urmei, toţi oamenii nu sunt decât nişte tentative de exprimare ale lui Dumnezeu, ale vieţii infinite. Iar această viaţă nu este nici separată, nici individualizată şi, dacă unii oameni se depărtează în loc să se apropie, nu este nici o pagubă pentru viaţă. Ei oricum sunt absorbiţi în fluxul etern al vieţii şi sunt turnaţi din nou în forme, cu răbdare.
Ce se poate face mai mult pentru oamenii aceştia?!

*

Exerciţiul iluminării este permisia luminii de a pătrunde prin corpul tău fără a introduce stavile de natură mentală.
Aceste stavile se exprimă prin ceea ce în general individul spune că nu se poate. Cum ar putea lumina să intre într-un corp închis? Cum ar putea lumina să treacă prin perete?!
În virtutea educaţiei şi experienţelor tale mărginite crezi că aşa este, iar acest lucru te limitează şi te face neputincios. În realitate tu ai nevoie de perete ca să-ţi ascunzi urâţenia, intimitatea-perversitatea, de fapt, ai mereu ceva de ascuns, ţi-e ruşine şi ţi-e frică de ceea ce eşti. Când acest lucru va înceta şi îi vei permite luminii să te pătrundă şi să te exprime, vei fi ca o carte deschisă, nu vei avea nimic de ascuns şi vei fi fericit.
Exerciţiul iluminării este pur şi simplu transportarea luminii divine în mod conştient prin toate ungherele şi toate abisurile minţii şi ale trupului,

universul semi-întunecat al celor nu ştiu câte trilioane de celule care se agită neîncetat pentru supraviețuire.
Chiar şi o catacombă rău famată, dacă e iluminată din abundență de lumina solară, devine paşnică şi plăcută, astfel încât ce altădată te îngrozea acum poate deveni loc de joacă pentru tine şi copii tăi…

*

Când pentru prima dată mi-am expus opinia ce urmează unui apropiat, neavând altă sursă decât simțul intuiției şi experiența subconştientului (nici o idee nu aparține cuiva, toate sunt preluate din subconştientul universal), am fost privit cu neîncredere şi atenționat că omenirea nu e pregătită să înțeleagă aşa ceva. Şi acum mă gândesc că omenirea într-adevăr nu e pregătită, dar omul poate că da. Şi apoi sarcina mea nu este să conving pe cineva, ci doar să nu ascund cunoaşterea care curge prin mine. Nu este ceva nou, dar sunt nuanțe pe care eu le găsesc că trebuie evidențiate.
Aşadar omul este un sistem complex alcătuit din spirit, minte şi trup. Spiritul este elementul inițial, stabil, indivizibil şi neschimbător, trupul este casa lui efemeră pe planeta Pământ, alcătuit practic din toate elementele conținute de acesta, iar mintea este ceea ce leagă spiritul de corp şi le face să pară un tot unitar.
Spiritul conține în sine starea de beatitudine, de fericire perfectă şi atotcuprinzătoare şi este cauza tendinței omului spre înălțare şi desăvârşire, spre sublim şi perfecțiune, amintirea stării inițiale care într-un fel inexprimabil sălăşluieşte în noi toți.
Trupul este casa lui de piatră care îl leagă cu ajutorul minții şi îl face prizonier pe această planetă-stare neprietenoasă. El este susținut, întărit şi înrădăcinat în scoarța Pământului prin aportul de alimente, care cu cât sunt mai complexe şi mai grele cu atât îl fac pe om mai incapabil să vadă cerul.
Dar cu cât hrana este mai uşoară, mai simplă şi mai pură, cu atât trupul devine mai uşor, iar omul are puterea să ridice capul şi să privească cerul. Aceasta este verificată prin trecerea de la alimentația unui om obişnuit, pe bază de carne şi preparate complexe, la alimentația vegetariană.
Concomitent deja, numărul meselor zilnice trebuie să fi scăzut de la trei la două şi apoi la o singură masă, iar restul de energie vitală trebuie să fie atrasă prin apă, prin aer şi apoi prin focul solar, pentru că, în ultimă instanță, toate alimentele sunt lumină modificată.
Ajuns la acest stadiu, omul, după mai multe vieți în care gradual a trecut dintr-un mod de alimentație la altul, obişnuindu-şi corpul şi mintea, poate să trăiască fără hrana fizică.

Poate rezultatele sale din această viață vor fi prea puțin vizibile, dar dacă a dat naştere la copii şi i-a învățat tot ce ştia despre calea eliberării, atunci omul acesta a făcut ce trebuie.
Dacă copilul născut din astfel de părinți îşi va amplifica efortul, iar intuiția şi cunoaşterea îi vor spori, născând la rândul său copii, va putea să vadă cum urmele transformării se văd asupra corpului şi minții sale şi atunci el va fi fericit.
Căci va vedea cum trupul străbunilor, de carne, greu şi noduros devine tot mai eterat prin el şi urmaşii lui şi, încet, încet, ia proprietățile luminii cu care se hrăneşte. Şi, înălțându-se din generație în generație, va resimți cum inima îi devine tot mai uşoară, cum beatitudinea demult pierdută devine tot mai simțibilă, cum spiritul, care-l reprezintă şi este sinele său, părăseşte Pământul şi se întoarce prin Soare la originile sale inefabile.
Elementele grele ale trupului demult vor fi fost returnate Pământului, mintea nu ar mai avea ce să lege, spiritul, fiind de aceeaşi natură cu lumina invizibilă, va călători orişiunde lumina pătrunde, şi tot universul, văzut şi nevăzut, va fi casa lui.
Dintotdeauna, omul iluminat, mesagerul spiritului originar, ştiind că nu există cuvinte clare prin care să se exprime adevărul, a folosit mitul şi parabola pentru a stârni simțământul înțelegerii şi intuiției din tine. Căci a ştiut că nu există nimeni care să poată înțelege în locul tău. El doar a încercat să-şi facă cunoscută înțelegerea sa. A fost doar un exemplu despre ceea ce poți face şi tu. Cuvintele lui, luate separat de înțelegerea sa interioară, nu au avut şi nici nu vor avea niciodată vreo relevanță…

*

Aş putea fi întrebat: cum se vor hrăni copiii născuți din oameni care se hrănesc numai cu lumină? Şi cum se vor mai naşte copii, dacă trupul biologic al omului va suferi atâtea modificări?
Oare, un trup uşor şi transparent de lumină va mai avea atâtea organe şi maşinării complicate care să rețină viața şi să o perpetueze?!
Aici trebuie să răspund în felul următor: orişicând un copil a fost o nouă şansă pentru părinte de a se mântui şi realiza prin el, a fost energia, mintea şi trupul modificat al tatălui şi al mamei şi, oamenii, într-un fel ciudat, au sperat întotdeauna să le fie realizate aspirațiile de către copii. Toți au oferit copiilor ascultători tot ce au avut ei mai bun, toate bogățiile şi învățătura lor, numai ca ei să reuşească.
Dar dacă omul se va împlini prin sine, dacă lumina îi va fi trupul şi lumina îi va fi spiritul, fiind unul şi acelaşi lucru, el nu va mai resimți nevoia să se divizeze şi să aştepte de la altă materializare a sinelui, de la un copil, împlinirea sa.

Dacă viața în astfel de condiții nu va mai fi atinsă de moarte şi uitare, ce motivație ar mai fi pentru nenumărate individualizări?
Ele se vor absorbi, una câte una, conştient, în fluxul etern şi perfect al adevărului.

*

Nu trebuie să mănânci carne pentru că într-un fel sau altul cel care face asta preia înclinațiile, instinctele şi slăbiciunile animalului ucis, preia natura lui. Viața din animal s-a scurs odată cu clipa tăioasă şi brutală a uciderii lui, tot ce a rămas este un complex fizico-mental întunecat, o sumă de energii inferioare şi telurice deloc bune de mestecat şi de luat cu tine.
Mare atenție la acest pericol!

*

Nu există om care să nu se îngrozească la gândul că o entitate străină ar putea să-l posede şi să se manifeste în locul său. Acest lucru pare mai rău decât moartea.
Dacă în ultimii ani ai vieții altcineva se manifestă în locul tău, te poți aştepta la tot ce e mai rău. Toată valoarea vieții tale, în care ai pus atâta pasiune şi încredere, poate fi compromisă.
Porți numele unei proprietăți - trupul, mintea şi sentimentele tale, şi ți se pare firesc să fii unicul ei reprezentant. Dar ce sunt trupul, mintea şi sentimentele cuiva, lucruri eterne care există prin sine sau lucruri dobândite şi schimbătoare? Nu cumva suntem esența în jurul căreia se strâng toate aceste proprietăți şi când ne referim la noi de fapt ne gândim la ea? Şi dacă această esență este originală, perfectă şi divină de ce nu se exprimă ca atare, cine o compromite? De ce oamenii îşi fac atâta rău?!
Oare esența lui Dumnezeu, aceeaşi şi unică în toate formele de viață, nu a fost înlocuită cu iluzia, şi trupul, mintea şi sentimentele noastre sunt acum corpul ei?!
Poate lucrul cel mai îngrozitor care se putea petrece, acela ca o entitate străină să ne posede, s-a petrecut. Dumnezeu din noi a fost înlocuit de iluzie şi noi credem că suntem această iluzie.

*

A existat o teamă dureroasă în mine până acum. Teama de a nu reuşi în această scurtă viață să realizez ceea ce uneori se relevă oamenilor ca o străfulgerare şi ei ştiu prin asta că acela este scopul existenței lor. Dar

când am simțit că Dumnezeu se multiplică în orice formă de viață şi tot ce este viață este Dumnezeu, am înțeles că tot ce este important şi esențial, fiind scopul vieții mele, se va realiza. Căci, dacă nu voi putea face efectiv şi pe înțelesul tuturor ceea ce ştiu că trebuie făcut, Dumnezeu din mine va face, prin altă multiplicare a sa, care nu va fi cu nimic diferită de a mea. Pentru că ea nu suportă nici o calitate, nu este şi nu a fost la nimeni mai mare sau mai mică. Astfel, suferința mea încetează, tot ce timpul nu-mi va permite să fac pentru a mă desăvârşi şi realiza prin mine cu acest nume şi această formă va fi realizat tot de mine prin alt nume şi altă formă.

*

Mai puternică decât toate cuvintele este emoția interioară a omului.
Aflat într-o astfel de stare de fluiditate interioară omul nici nu poate asculta cuvintele tale sau dacă le aude le tratează ca pe nişte insecte care nu-l lasă în pace şi le respinge. Nu vrea să fie deranjat din înălțarea cuantică pe care numai el o poate explica şi înțelege.
O puteți numi naivitate sau prostie, dar ea va fi mult mai aproape de inima lui decât toate cuvintele tale.
Adorația față de Dumnezeu înseamnă a te uni cu el în acelaşi mod de viață, identitate între obiect şi subiect.

*

Aş vrea să spun ceva despre post.
Dar mi-e atât de greu...
Pentru că aş vrea să-mi ridic cuvintele la nivelul perfecțiunii şi ştiu că nu pot. De aceea, mi-e teamă că n-am să fac decât să critic. Şi cine să critice pe cine? Căci orice critică implică şi o condamnare şi dacă-i critic şi-i condamn pe oameni mă condamn pe mine. Şi oricine este condamnat şi închis îşi anulează o mare parte din posibilitățile de înțelegere şi mişcare.
Aş vrea să spun ceva care să meargă la inima şi înțelegerea atât a celor care se simt buni cât şi a celor care se simt răi…
Postul implică atât ideea de temporizare a obişnuințelor ucigaşe ale oamenilor, cât şi ideea de dezintoxicare a organismului.
La început biologică, apoi mentală şi în cele din urmă atingerea spiritualului.
Intoxicare mai înseamnă şi otrăvire… Dar oare cine ne otrăveşte?!
Cum cine?! Noi cu mâna noastră. Pentru că obiceiurile rele pot fi stopate cu uşurință de cel care caută adevărul, pe când cel care caută plăcerea nu

poate. A adevărului este beatitudinea şi a plăcerii satisfacţia. Beatitudinea există prin sine, dar plăcerea se obţine numai prin corpuri şi obiecte. Unul este real şi celălalt este umbra sa. Şi este firesc ca ochii corpurilor să vadă totul invers...
Cu dezintoxicarea prin post este ca în povestea aceea că ce câştigi pe mere dai pe pere şi tu rămâi la fel de sărac. Ce câştigi prin posturile ocazionale dai în restul anului prin necumpătare, lăcomie şi îmbuibare. Şi atunci este ca şi cum ai fi trăit degeaba, situaţia ta nu s-a îmbunătăţit deloc - urmează să mori în ignoranţă. Şi moartea noastră a pământenilor implică cel mai oribil lucru din câte se pot imagina…
Dacă am avea răgaz să găsim soluţii pentru a nu mai muri aşa de repede şi de nefericiţi?...
Pentru Dumnezeu, care este mai presus de toate viaţă şi respect faţă de ea, un om care nu ucide pentru hrană şi nu produce suferinţă prin exploatare este cu mult mai drag lui decât unul care ţine postul cutare.
A mânca carne, deci a ucide, înseamnă anularea posibilităţilor unei fiinţe de a evolua spre divin, a mânca lapte şi ouă înseamnă uneori îngrădirea libertăţii unei fiinţe de a simţi şi evolua.
Dacă un conducător care a fost ales prin voinţa liberă a poporului se dovedeşte a fi rău şi neomenos, de vină este poporul care a fost naiv şi s-a lăsat înşelat, dacă răul şi boala intră în casa trupului şi a minţii omului de vină este omul care a permis lucrul acesta. Prin voinţa şi prin fapta sa, omul se poate scutura de orice reacţiune, chiar şi de moartea fizică, dacă vrea asta cu adevărat.
Dar cel înţelept nu mai caută viaţă veşnică în formă fizică, tot ce-l mai interesează pe el este unirea cu spiritul pur.

*

Omul va dormi şi va fi inconştient aproape la nesfârşit, dacă nu va renunţa la această hrană impură şi grosieră. Pentru că din hrană izvorăşte somnul şi în somn el va visa că face ceva, când în realitate totul i se va întâmpla. Hrana îi va transmite informaţia cuprinsă în atomii din care este făcută şi ea îi va crea comportamentul şi soarta. Va dormi şi va scrie cărţi, va dormi şi va face politică, va dormi şi va creşte copii învăţându-i cum să doarmă somnul omului obişnuit. Hrana va naşte reacţii şi va elibera otrăvuri în mintea şi trupul său. Căci, deşi în univers nu există decât o singură substanţă, se poate spune despre ea că este când spirit, când minte, materie fizică sau întuneric. Iar omul este materie fizică, puţină minte şi aproape deloc spirit.
Şi cine să-l trezească, dacă nu există decât o singură substanţă în univers şi în el este aceea? Şi cine să-l trezească, dacă nu există decât un singur

instrument în toată substanța universală, care îi poate veni în ajutor şi acela este propria sa voință?
Somnul îi vine din hrană şi hrana este ca un drog ce îl face să doarmă. Şi aşa cum un drogat moare dacă renunță brusc la drogul său, tot aşa omul moare dacă renunță brusc la hrana sa.
Pentru că în celulele lui s-a strecurat un cod informațional fără de care ele nu se pot divide şi înmulți. Rea sau bună, în armonie sau nu cu restul universului, ea este energia care susține unitatea umană ca centru independent de existență şi forță.
Precum un om beat nu este observat ca atare de un altul aflat în aceeaşi stare, tot aşa un inconştient nu-l poate observa pe altul.
Realitatea rămâne implacabilă: hrana fizică şi mentală determină calitatea substanței universale, căci nimic în univers nu este lipsit de viață.
Dar hrana nu este numai fizică, hrană este şi aerul, hrană sunt şi impresiile şi visele omului.
Nu este nici o speranță de trezire până ce omul nu renunță, încetul cu încetul, la această hrană fizică, până ce nu respiră cu o altfel de respirație şi până ce nu refuză falsa învățătură primită odată cu celulele trupului prin naştere.
Dacă nu va percepe lumina divină, nu se va hrăni cu ea şi nu-i va descifra mesajul de natură conştientă nu se va trezi niciodată.
Calitatea hranei este capitală, soarta noastră şi a copiilor noştri indiferent de câte calculatoare sau nave cosmice vom construi, va fi sumbră şi amară.
Nu contează câte mii de ani lumină vor parcurge prin spațiul iluzoriu creaturile şi creațiile noastre, căci dacă le vom construi şi ne vom pune speranța în ele, rămânând aşa, noi vom dormi şi în vis se vor petrece toate, iar păcatul şi boala se vor repeta mereu...

*

Sinele este un continuum netemporal, o prezență fără cantitate şi proprietăți, astfel încât, din perspectiva lui, ce este acum este dintotdeauna şi ce este aici este peste tot. El nu concepe nici o diferență pentru că el este unic şi în afara lui nu este nimeni să mai poată emite ceva, şi în afara lui nu mai e nimeni să poată recepta ceva.
De aceea, viața în grupuri este necesară doar atâta timp cât nu există conştiință de sine, doar pentru supraviețuirea fizică, dar păzindu-ți corpul în cele din urmă ajungi să pierzi din vedere adevăratul sens al vieții.
Astfel odată cu sporirea conştienței de sine asocierea cu divizările mentale ale unicei realități urmează să fie îndepărtată de la sine.

*

Există o forma a Pământului superioară simțurilor noastre grosiere. Aici el este un câmp de forțe cu legi proprii, care influențează tot ce este captat de ele, realitatea materială percepută de simțurile noastre fiind abia un efect secundar al realității cuantice superioare. Pământul pare o sferă, pentru că orice traiectorie elicoidală a acestei spirale în jurul unei axe de lumină, transcrie cu aproximație o sferă. La fel e cu Soarele şi cu celelalte corpuri cereşti. Toate sunt puncte de-a lungul acestei axe de lumină. Ce face diferența este calitatea legilor şi starea indusă materiei spațio-temporale din interiorul acestora. Mai înainte de a fi percepută ca materie a fost gând, iar mai înainte de a fi gând a fost spirit.

*

Mişcarea este căutarea perfecțiunii şi poate fi de două feluri: fizică sau mentală. În timp ce mişcarea fizică este înceată şi lipsită de mare utilitate, mişcarea mentală este mai subtilă şi mai eficientă. Dincolo de aceste două mişcări se află realitatea spirituală, care este mai degrabă nemişcare, conştiința inutilității oricărei intervenții într-o stare perfectă şi a tot suficientă prin sine.
Animalul, omul, îngerul. Inconştiență, conştiență, supraconştiență.
Când omul ia pentru prima dată contact cu fiorul marelui mister al creației şi manifestării, el începe să devină conştient.
Căci ce înseamnă toată zarva grijilor cotidiene când te întrebi înfiorat pentru prima dată cum ai apărut în univers, care este scopul vieții şi încotro te îndrepți? Cât de mic şi de dezumflat devii atunci când nu poți explica apariția lucrurilor din nimic, sau dacă ți-o explici ca provenind din Dumnezeu, cum a putut apare Dumnezeu din nimic şi, dacă Dumnezeu există dintotdeauna, nu se naşte, nu moare, cum e posibil să existe aşa ceva?!
În fața acestui mister, odată conştientizat, te opreşti şi înțelegi că orice ai face nu faci nimic, că adevărul nu te cunoaşte şi nu te vrea, aşa cum arăți acuma. Iar ce numeşti tu adevăr şi dreptate este numai o stare conjuncturală, ceea ce şi explică diferențele de opinie, dureroase, dintre oameni când e vorba de ele.

*

Creația este manifestarea lui Dumnezeu în gânduri şi obiecte şi reprezintă renunțarea Unicului la perfecțiune prin coborârea sa în turbulențele facerii şi ale chinului până la ultima particulă din cea mai inferioară formă de existență.

Existența lui înainte de manifestare era perfectă în sine, avea totul neavând nimic, era totul fiind nimeni. Durerea pe care şi-a asumat-o în mod conştient, renunțând la beatitudine, este numai aparentă, el fiind în continuare beatitudine, pentru că în orice formă de viață, ca manifestare a lui Dumnezeu, există senzația implicită că efortul supraviețuirii, nu numai că este natural, dar are ca finalitate reîntoarcerea sa în perfecțiunea şi fericirea absolută de dinainte de manifestare. Chinul şi toate supliciile fizice şi mentale sunt considerate ca atare doar în urma parcurgerii unei anumite distanțe în procesul creației şi apare odată cu ataşamentului față de nume şi forme.
Dar în toate ființele există în stare latentă o particulă din spiritul originar, în întregime, cel de dinainte de creație, aceeaşi particulă de fapt, prin care conştiința rămâne intactă şi prin care teama alienării veşnice este anulată. Prin acest spirit, pe care îl avem cu toții în vedere când ne referim la noi înşine, se cunoaşte faptul că Dumnezeu când se naşte se naşte din sine, iar când moare se duce tot în sine, tragedia cu care o vedem noi oamenii pe aceasta din urmă este pur mentală şi este asociată senzației că nu ne-am îndeplinit scopul vieții şi, existența în alt plan, care începe odată cu moartea nu ne va fi favorabilă şi conformă aspirațiilor noastre.
Multiplicarea lui Dumnezeu în toată creația ia forme tot mai variate şi este încă în plin proces de extindere şi depărtare față de punctul inițial, al desăvârşirii prin sine.
În primul rând trebuie să se înțeleagă că nu există nici o tragedie în univers, iar apoi, ca idee orientativă, pe care orice ființă nu o poate realiza decât prin sine, să se ştie că renunțarea în mod conştient la ataşamentul față de propria persoană şi individualitate, cu suma sa amețitoare de iluzii şi cunoştințe false, reprezintă dezrobirea de această stare mizerabilă.
Astfel, manifestarea prin gânduri, obiecte, spațiu şi timp va lua sfârşit odată cu ultima şi cea mai întârziată multiplicare a lui Dumnezeu, care, ascultându-şi glasul interior, va renunța în mod conştient la pretențiile de individualitate şi separare față de tot ce există, odată cu senzația limpede şi perfectă că el, ca cel care observă, procesul observării şi lucrul observat sunt unul şi acelaşi lucru, iar dualitatea şi divizarea care au întreținut disputele devin nule de la sine.
A fi nimeni, nu a fi cineva, a nu avea nimic, nu a avea ceva, a refuza totul, nu a dori ceva, iată calea conştientă şi atât de greu de străbătut a ființelor umane spre dăruire şi închinare lui Dumnezeu.
Nu e atât de greu pe cât vă pare, dar în mod sigur, fiind prima stare pe care ați avut-o, este cea mai depărtată de starea în care vă aflați acum. Voința este însă instrumentul vostru, privirea şi ascultarea atentă a tot ce există, care nu este altceva decât meditație şi contemplare, vă va furniza înțelegerea şi puterea de a le face pe toate cele divine, firești şi necesare.

*

Nu există oameni proşti, există numai oameni cu instincte inferioare.
Ori de câte ori reacționezi cu astfel de oameni, nu lua atitudinea lor la modul personal, considerând-o intenționată şi conştientă.
Oricine în locul tău ar fi suferit acelaşi tip de tratament, capacitățile lui în interacțiune cu ale tale n-ar fi putut da altfel de rezultate. Supărarea face parte din natura inconştientă a unuia sau a altuia, nu e nici o noutate în univers şi nici o nedreptate.
Cel conştient nu are nici un resentiment asupra naturii inferioare şi o lasă în pace, nu dă cu piciorul în sacul de pietre întâlnit în drum, nici nu se supără pe piatră că este piatră.
Mintea şi inteligența aparțin structurii atomice. Controversele sunt copilăreşti. Dacă misticul afirmă că materia provine din spirit, materialistul spune că ceea ce numim spirit provine din materiei. Dar care este diferența? Nu este evident că orice există este un tot unitar şi nu e vorba decât de calitatea temporară a unicei substanțe din univers?!
Prostul şi inconştientul din fața ta eşti tot tu, de fapt interacționezi cu una din amintirile tale. Timpul este înşelător şi este o iluzie. Între o amintire şi ceva ce-ți imaginezi în viitor nu există practic nici o diferență, ambele există în minte şi, chiar dovezile materiale nu sunt mai concludente decât mâna pe care juri că ți-ai pipăit-o în vis.

*

Pământul este o ființă vie, tot atât de vie şi mobilă ca noi. Dacă ne folosim logica şi rațiunea observăm câteva lucruri uimitoare.
Dacă Pământul de la naştere până la dezintegrare va dura aproximativ 9 miliarde de ani, civilizația umană nu are decât cel mult 10 mii de ani şi, până la momentul când ultimul om cu acest ADN va părăsi Pământul nu cred că va mai dura mai mult de trei mii de ani.
Temporar este prea puțin ca să ne dăm seama că Pământul este o ființă vie. Împărțind 9 miliarde, viața Pământului, la 13 mii, durata civilizației noastre obținem următorul raport: 9000000000:13000 = 692308
Deci, de atâtea ori este mai lungă viața Pământului decât a civilizației noastre.
Concluzia este că aşa cum noi nu ştim că el este o ființă vie, tot aşa el ne ignoră prezența, nefiind deocamdată în măsură să-i modificăm în mod sever sănătatea sau modul de viață.
Deocamdată suntem nişte vietăți minuscule care trăim pe corpul său şi de care ne folosim ca să ne procurăm hrana, tot aşa cum civilizații microscopice o fac pe trupul nostru şi de cele mai multe ori le ignorăm complet.

Dacă viaţa noastră medie este de 70 de ani şi am vrea să ştim cât durează o civilizaţie microscopică care îşi depăşeşte condiţia limitată şi inferioară şi ne părăseşte în mod conştient pentru o situaţie mai bună, ajungem la următorul raport:
dacă o civilizaţie (la modul aproximativ) este de 692308 ori mai scurtă decât viaţa corpului pe care se desfăşoară, atunci 70 de ani care înseamnă 25550 zile, adică 613200 ore, împărţindu-le la 692308 rezultă 0, 88 ore, adică 52, 8 minute.
Cum aţi putea voi, aşadar, observa o astfel de civilizaţie microscopică în al cincizecilea minut al ei, atâta vreme cât nu vă provoacă o severă indispoziţie sau boală, chiar dacă ea a construit pe corpul vostru, în dimensiunea ei, piramide sau ziduri chinezeşti?
Dacă se petrece în timpul somnului ar putea fi mai mult decât o mică alergie, care a dispărut imediat ce te-ai întors pe partea cealaltă şi cu mult înainte de a te trezi? Sau, dacă e în timpul zilei şi ai treabă, o mai iei în seamă?
Dar dacă provoacă modificări grave şi dureroase care pot duce chiar la moarte corpului, ce facem?
Mergem la doctor, o băgăm sub cuţit sau o desfiinţăm cu medicamente tari şi eficiente.
Aşa se poate petrece şi cu civilizaţia noastră, dacă ne dovedim inconştienţi şi periclităm echilibrul natural al Pământului. Şi atunci adio evoluţie, adio progres, adio libertate...
Timpul care urmează în viitorul imediat este de o importanţă capitală. Conştiinţa este scăzută, dorinţa este mare.
Urmează un moment critic, dacă îl vom depăşi ne vom realiza destinul cosmic şi vom fi cu mult mai liberi şi mai fericiţi. Tot noi vom fi în viitor, chiar dacă cu alt corp, cu alt nume şi altă formă.
Dacă nu ne păstrăm continuitatea şi evoluţia naturală, riscăm să întârziem prea mult pe aici, făcând paşi înainte şi înapoi până ce ne va surprinde un potop, care, la nivelul Pământului, apare la câteva zeci sau sute de mii de ani şi nu înseamnă mai mult decât duşul nostru obişnuit din zilele toride de vară.
Pământul este o fiinţă vie, să nu abuzăm prea mult de răbdarea lui!

*

Viitorul este creat de prezent, trecutul a fost cândva prezent, peste tot prezentul este suveran. Lasă orice preocupare imaginară şi fii mereu axat pe prezent. Înţelege că clipa pe care o trăieşti este prima, singura şi ultima din toată veşnicia.
Un lucru măreţ care nu este perceput de tine acum nici nu există.

Pentru că o singură ființă în univers este multiplicată într-un număr amețitor de forme, tu eşti aceea şi nu trăieşti decât acum şi aici în singura clipă existentă.
Nu se poate spune nicidecum despre ceva sau cineva că a fost măreț, pentru că dacă tu eşti multiplicat în nenumărate forme, nici un altul nu mai există în afară de tine şi nici o realitate nu poate exista în afara celui unic care percepe.
Iar despre cine percepe se spune că este viu şi tot ce este viu este Dumnezeu, iar clipa prezentă este natura sa, iar a doua este amintirea şi repetarea ei prin intermediul mentalului şi nu mai are nici o valoare. Orice gând şi orice acțiune este a doua clipă şi ea este izvorul tuturor iluziilor omeneşti.
Cât de clar este astfel că tot răul este mental, că el nu există niciodată în clipa prezentă, pentru că ea este clipa în sine, iar celelalte sunt recrearea ei de către minte...
Dar de ce este aşa de importantă clipa prezentă?
Intuiesc că, fiind mereu axat pe clipa prezentă, puterile omului ajung enorme. De exemplu, oboseala există întâi ca o senzație, gândind la ea devine acută, crezând că este normală, devine cronică. Cu durerea şi neputința este la fel.
În clipa prezentă nu poate fi nimic rău pentru că tot răul este mental, iar mintea se referă numai la trecut şi la viitor.
Când trăieşti nu o faci mental. Mintea fie rămâne în urmă, fie o ia înainte. Pe când clipa prezentă este mereu înaintea gândului şi timpul nu o ajunge din urmă.
Tot ce faci când eşti supărat este purtător de rău şi atunci el trebuie ars în foc. La propriu, nu la figurat! Trebuie luat în mâini şi băgat în foc fără să-ți retragi mâinile, astfel încât să te arzi la limita maxim suportabilă a simțurilor tale, ca să nu mai uiți că trebuie să îndepărtezi din tine cauzele indispoziție şi supărării.
De atunci, ori de câte ori vei simți supărarea, te vei smulge înapoi din instinct pentru că vei asocia această stare cu senzația vie a celulelor tale care se răscolesc de durere.
Şi vei trăi numai în clipa prezentă, conştient de sine în deplină clarviziune, putere şi fericire.

*

Gândul este lopata unui imens coş de gunoi denumit minte.
Trecutul şi viitorul îi constituie corpul şi mii de lucruri aruncate de-a valma putrezesc acolo. Gândul răscoleşte acest imens coş de gunoi şi efectiv din mirosurile lui, la nivel chimic, se creează comportamentul omului la nivelul creierului.

Omul, educat într-un sistem fals de valori, s-a înşelat mereu închipuindu-şi că îngrămădind în minte tot felul de lucruri este avantajat şi le poate folosi pentru binele său ori de câte ori are nevoie. El nu ştie că mintea are greutate proprie precum piatra şi cu cât este mai mare cu atât este mai greu de dus.
Când clipa în sine, singura reală, singura divină, va fi trăită pur şi simplu, omul, redevenind Ființa, nu va mai încerca să rețină ceva, ci va fi cu atât mai perfect cu cât va uita mai mult.
Iar când coşul de gunoi va fi de tot gol, el se va simți aşa cum este: etern, unic şi desăvârşit.

*

La urma urmei nu e important să spui lucrurilor pe nume, pentru că numele unui lucru nu este lucrul în sine.
Vorbitorii buni au o minte burduşită de nume şi sintagme şi sunt aşa de atenți la peroraţia lor neîntreruptă încât nu mai au timp să trăiască.
Ce este scris sau vorbit este doar o copie palidă a ceea ce este viu.
Cel care tace este singurul care poate să înțeleagă.
Cel care vorbeşte este singurul care poate să creeze.
Dar ce poate să creeze cel care nu a înțeles nimic?...

*

Toate cuvintele din lume nu ajung ca să-ți expun situația mea.
Dacă s-ar putea pătrunde în universul cuantic, cel care creează şi susține universul fizic şi s-ar putea folosi viteza lui fenomenală, în câteva fracțiuni de secundă mi-ai trăi întreaga mea viață, şi atunci ne-am înțelege, observând că suntem la fel, că suntem unul singur.
Trăind realitatea crudă a proiectării prin naştere într-o viață şi într-un loc nefavorabil, cu puțina inteligență pe care generic o au toți oamenii, cu slabele instrumente fizice şi mentale pe care le dețin, dorind să-mi împac conştiința cu nevoile fizice inerente susținerii corpului fizic, este firească greşeala pe care ai observat-o.
Ce pot spune este prea puțin ca să te convingă pe deplin, dar să ştii că nu mai sunt supărat deloc pe tine.
În mod potențial posibilitățile noastre de fericire sunt nelimitate, dar dacă acceptăm în sarcina noastră pietrele supărărilor ocazionale, nu mai putem nimic…
Cădem jos, istoviți, în mizerie şi rătăcire…

*

În univers nimic nu poate evolua fără meditație şi nimic nu poate degenera fără întunericul şi nesimțirea care provine din uitarea de sine.
Meditația este evoluția substanței universale din orice individualitate cu ajutorul simțurilor pe care ea le are în acel moment.
Dacă pentru om ea înseamnă observare atentă cu toate simțurile sale complexe, pentru o vietate inferioară meditația şi dreptul ei la evoluție se poate reduce doar la unul din simțuri, singurul pe care îl are…

*

Mişcarea dă formă şi contur universului şi fără ființele vii universul n-ar avea nici o formă. Tot ce-mi relevă meditația prin observare directă este de neprețuit, şi dacă scriu o fac pentru mine, pentru că sunt om şi chiar prin substanța mea de acum sunt amenințat de întuneric.
Pentru ceilalți oameni cuvintele mele sunt doar orientative şi pentru el nu înseamnă exact ce vreau să spun eu, măcar şi pentru faptul că nu ocupăm acelaşi loc atunci în univers.
Am mai observat că, pe lângă simțurile cunoscute, îşi mai face apariția încă unul care s-ar putea numi intuiție. Apoi am cunoscut faptul că conştiința vieții poate exista şi singură în univers, prin ea însăşi, apoi la un grad inferior, poate exista in individualități divizate, care au şi corp mental, iar, mai încolo, în individualități care au şi corp fizic, aşa cum este omul, apoi am observat potențialul substanței universale de a deveni tot mai subtilă, fără nici un scop, doar de dragul vieții.
Mintea şi materia fizică nu sunt eterne pentru că nu sunt esențiale şi am constatat că nu toți ochii pot vedea toate lucrurile, pentru că ei sunt lumina unei anumite combinații de elemente şi am mai observat că elementele fie se multiplică, fie se întorc în unul, şi dezarmat de orice logică pentru intelect am lăsat pixul jos şi am tăcut…

*

Poveştile copilăriei amintesc adesea despre tinerețea fără bătrânețe şi viața fără de moarte, lucru fascinant care a vrăjit generații numeroase de oameni.
Noile descoperiri ştiințifice asupra energiei şi materiei demonstrează, pentru cel care are ochi de văzut, că acest lucru va fi posibil dar, totodată, şi faptul că atunci când va fi posibil nimeni nu şi-l va mai dori, odată ce se va înțelege că o viață nesfârşită cu un trup material şi greu nu este ceea ce ne lipseşte pentru a fi fericiți. Dar oamenii nici nu ştiu ce să-şi dorească, de aceea legile universului nici nu permit materiei să aibă puteri superioare planului în care se află. Îndeplinirea dorințelor, când nu e însoțită de conştiință înseamnă o şi mai mare ruină şi decădere. Iar cu cât

conştiința este mai mare, cu atât dorința este mai mică, şi când omul nu se va cunoaşte numai prin corp va redeveni iarăşi ceea ce este şi pentru el dorința nu va mai exista în univers.
Nimeni nu-şi va mai dori tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte, iar oamenii vor înțelege că sarcina lor nu se reduce la individualitatea, forma şi numele lor, ci doar la viața însăşi, singura care contează pentru eternitate.
Nimeni nu-şi va mai dori trup cu tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte, realizări şi plăceri fizico-mentale de tot felul, ci doar realizarea vieții prin ea însăşi, fără iluzia individualității, a numelui şi a formei.
Îmi place mai mult o altfel de poveste, cu un bătrân, care, în fața entuziasmului interesat şi lacom al tinereții, spunea, mai mult pentru sine, căci nimeni nu se oprea să-l asculte: ei, copilaşi, unde vă grăbiți, copilaşii moşului, copilaşi?...

*

Rezolvarea tuturor problemelor constă în renunțarea la rezolvarea lor. Nu poți face nimic pentru că totul este stabilit: urmează să fii fericit până la absolut. Pentru că viața din tine este Dumnezeu şi tu n-ai fi nimic fără el. În consecință, soarta lui Dumnezeu este soarta ta şi îndeplinirea ei este doar o problemă de timp. Şi când ea s-a realizat, tot ce s-a derulat în cadrul timpului nu a existat deloc, nu ai făcut nimic, nu ai rostit nimic…

*

Cea mai mare răsplată pe care o poți primi este viața însăşi.
Nici un concept şi nici un obiect fizico-mental nu poate fi comparat cu viața, nici o realizare şi nici un scop nu e ca ea.
Întotdeauna să ai în vedere că viața din tine este totul în univers şi ea este singurul lucru care contează. Lasă orice grijă imaginară şi trăieşte de dragul vieții, pentru că poți pierde orice, dar pe Dumnezeu – Viața, nu-l poți pierde niciodată. Ceea ce pierzi în fiecare zi şi uneori odată la 70-80 de ani, nu sunt decât câteva din multele tale iluzii, dar Viața nu o poți pierde niciodată. Căci tot ce se poate, chiar simpla idee că se poate ceva, face parte din viață şi nimic nu ar putea să fie sau să nu fie dacă n-ar exista viața din tine, unica şi aceeaşi din tot universul.

*

Măcar, din când în când, opreşte-te din agitația ta zilnică, ascultă sunetul care provine din interiorul formelor de viață, respiră liniştit şi spune-ți: sunt fericit cu desăvârşire.

Nu căuta nici un motiv pentru această fericire pentru că această fericire nu ar mai fi decât dependență și s-ar sfârși odată cu sursa ei. Dar fericirea care este una cu viața tuturor formelor de viață nu se va sfârși niciodată, pentru că atunci când s-ar sfârși viața în univers de fapt s-ar sfârși și timpul și n-ar putea exista nici o secundă fără viață.
De aceea, oricât de mult ar părea să dureze posibila lipsă a vieții din univers, ea nu va dura deloc și mereu va fi viață și mereu va fi Dumnezeu și mereu tu vei fi una cu el.

*

Când ieși în lume și te simți mic și neajutorat, de vină nu este lumea, ci doar tu. Vei justifica în fel și chip atitudinea și neîncrederea ce te stăpânește, dând frâu liber obiceiului de a judeca, de a clasifica lucrurile pe categorii, de a fi de o parte sau de alta, dar să știi că pentru viermele ce te roade în interior numai tu ești răspunzător.
De fapt, starea ta provine din substanța care este predominantă pe Pământ acum, din atomii care circulă dintr-o formă în alta, din tendința generală de individualism exagerat, din egoism și din împotrivire.
Dar dacă crezi în Viață, poți crește până la nori, poți merge printre oameni și să simți că ești mare și puternic cât tot Pământul, ba chiar cât tot Universul, căci dacă simți asta, înseamnă că ai renunțat la obiceiul de a judeca și ai devenit tot atât de mare pe cât iubirea ta este.
Când inima se deschide spre iubire și lumină, omul începe să crească, să se extindă și să creadă până acolo încât să nu mai fie om, ci doar Viață, până acolo încât devine universul în întregime, iar iluziile pământești, oricât de multe și de iuți ar fi, nu-l mai ajung niciodată.

*

Încerc să mă observ mereu pe mine…
Căci nu există nici o diferență între interior și exterior.
Dar dacă te observi pe tine cu luciditate, substanța ta se iluminează și creezi condițiile unei bune percepții a lumii exterioare, ce se unifică cu tine.
Însă dacă tu nu ești lucid, numele și formele fizico-mentale creează dezordine și adevărul nu este văzut.
Viața se exprimă prin mine și tot ce percep este viață.
Fiind deasupra numelor și formelor, ea este unică și indivizibilă.
Cuvintele, faptele și toate realizările, oricât de mari ar fi, se derulează într-un anumit timp și spațiu, dar viața este eternă și chiar miliarde de ani sunt practic zero pe lângă infinitatea ei. Căci viața nu este cercul strâmt al tău și al progeniturilor tale, nici lumea animalelor, a

plantelor sau chiar a lucrurilor. Ea este mai mult decât mişcarea electronilor în jurul nucleului atomic; chiar şi atunci când universul fizic se va sfârşi ea va rămâne aceeaşi, căci se va întoarce în sine după care se va manifesta din nou, începând un nou ciclu al timpului şi al spațiului.
De aceea, cuvintele şi faptele eu le tratez ca pe o joacă, fiind mereu orientat asupra prezentului, înțelegând că mintea este amintirea şi imaginația, trecutul şi viitorul care nu-mi permit să trăiesc în pace.
Observându-mă acum şi aici ca viață unică şi indivizibilă, nu resimt nici un rău şi tot ce spun sau fac are importanță numai în clipa de față.
Sunt fericit că joc această joacă şi când nu mă joc mă odihnesc ca să am din nou chef de joacă.
Tovarăşii de joacă sau castelele de nisip nu-mi produc nici o suferință dacă se distrug sau pleacă, pentru că n-au fost decât mintea mea temporară, iar eu am fost mereu singur şi am fost Viață, tovarăşii şi locurile de joacă izvorând din mine mereu...

*

Mereu să aveți în vedere că ştiți prea puțin. Înainte de a lua piatra şi a o arunca în ceilalți aduceți-vă aminte de asta.
A şti însă nu înseamnă a îngrămădi informații de-a valma în minte, ci mai degrabă înseamnă a şti cum să treci din grosier în subtil, cum să nu te laşi transformat în multe elemente pentru a fi doar unul, esențial.
A şti înseamnă a şti cum să uiți totul – actualele condiționări temporare pentru a fi numai viața, impecabilă, dumnezeiască, aşa cum a pornit la drum.
A şti mai înseamnă a putea privi pe oricine în ochi şi în față, cu desăvârşire convins că nu va trebui să-ți pleci privirea în pământ din cauza judecății şi a criticii care se naşte din minte.
Pentru că atunci vei şti că tu eşti viața, unică şi indivizibilă, iar cel din fața ta eşti tot tu, numai că într-o altă secvență temporală şi, aşa cum nu eşti ruşinat când eşti singur în intimitatea ta, aşa vei fi mereu, ori şi cu cine te-ai întâlni şi oriunde te-ai duce.

*

Nu trebuie să ții minte ceva, pentru că mintea este un derivat care se va pierde, trebuie doar să-ți percepi esența ta originală care conține în sine totul. Şi nu contează cum eşti perceput, ci contează doar să percepi, să observi. Pentru că prin observare şi numai prin observare se realizează înțelegerea şi fericirea vieții, care se transferă din formă în formă şi nu se sfârşeşte niciodată.

*

Hrana fizică este doar latura vizibilă a unei multitudini de resurse care contribuie la supraviețuirea omului.
Este cea mai slabă dintre toate pentru că are marele dezavantaj că prin ea se face transferul de condiționare şi ignoranță de la o forma materială la alta, de la cea care serveşte drept hrană la cea care se hrăneşte.
Există forme mai subtile de hrană precum lumina solară, nectarul divin, hrana iubirii superioare, etc. De asemeni am observat că trăim într-un fel de supă fonică, care de asemenea ne hrăneşte, precum în mod sigur, în proporții diferite, ne hrăneşte supa vizuală, tactilă sau odorifică.
Ființele vii sunt minunea acestui univers, un sistem mobil şi perfecționabil până la limite de neînchipuit. De aceea eu nu mai cred în om ca formă fizică, ci cred în om ca o metodă de viața, şi acestei vieți îi dedic totul.
În tinerețe sub impulsul ignoranței am fost partizanul aparențelor, am fost suporterul satului meu în competiția cu alte sate, apoi, deplasându-mă conform mişcării inerente în materie am fost suporterul regiunii, țării şi al limbii mele şi m-am opus cu toate mijloacele pe care le-am avut altor oameni, altor limbi şi altor popoare şi, departe de a realiza ceva, mi-am dat seama că m-am înglodat în ignoranță, competiție şi împotrivire.
Dar acum tind să nu mai fiu decât suporterul vieții, nu al satului meu, al poporului sau al limbii mele, nici măcar al omului prin comparație cu alte vietăți.
Iar dacă ar fi o oarecare competiție între pământeni şi ființe de origine extraterestră, aş vrea să fiu tot suporterul vieții, al armoniei şi al înțelegerii.
Ştiu că voi înfăptui şi asta chiar dacă, se prea poate, voi purta alt nume şi voi avea altă formă.

*

Cu cât îți închipui mai mult că te apropii de adevăr cu atât te înşeli mai tare. Pentru că adevărul nu este în ceea ce crezi şi nu-l vei găsi niciodată în elementele şi formele materiale.
Datele problemei se schimbă mereu şi rezultatul obținut este întotdeauna fals la timpul prezent. Este fals pentru că implică o atitudine mentală, are un nume şi are o formă şi, mai ales, pentru că vrei să faci din el un titlu de glorie.
Fericirea şi adevărul nu sunt în ceea ce vezi, ci sunt doar în cel care vede, şi încă din prima clipă când mintea s-a mişcat ele au început să dispară.

*

Nu există nimic altceva în afară de clipa prezentă. În ea este cuprins totul. Clipa trecută nu mai e, clipa viitoare n-a venit încă.
Concluzia se referă întotdeauna la clipa trecută, credința la clipa viitoare. Orice simț ai lua drept reper, în clipa prezentă lucrurile nu mai sunt aceleaşi cu cele din clipa trecută.
Chiar dacă imperceptibil pentru simțurile noastre grosiere, forma lucrurilor, sunetul pe care îl fac, mirosul pe care îl degajă, gustul pe care îl au nu mai sunt aceleaşi cu cele din clipa trecută şi, în consecință, datele pe care le-ai introdus în ecuația vieții îți dau un rezultat nevalabil,acum şi aici. Nici măcar nu poți descoperi un raport matematic şi constant, pentru că viața nu este liniară, iar factorul necunoscut, unul singur, este imperceptibil şi constituie tot farmecul vieții.
De aceea trăieşte în acelaşi ritm cu viața, în singura clipa prezentă! Orice concluzie este rătăcire şi înstrăinare. Tot ce ştii şi tot ce ai sunt lucruri care creează dependență şi te împiedică să fii liber.
Când crezi că eşti fericit nu eşti fericit ci doar eşti hrănit cu substanța fizică sau mentală pe care o furnizează un lucru.
Când el moare începi să mori şi tu. Dar mintea încăpățânată o ia de la început şi, de cele mai multe ori, se agață de alt lucru.
Cel care moare însă odată cu lucrul pe care l-a iubit şi din care s-a hrănit şi a înțeles deşertăciunea lui, se naşte pentru viață, pentru viața în sine şi nu mai duce lipsă de nimic.

*

Tot ce crezi că e important, tot ce te ridică în picioare, te atrage sau te împinge spre un anumit scop, toată lumea materială este fum iluzoriu ce te înăbuşă, te otrăveşte şi în cele din urmă te omoară.
Iar preocuparea pentru ele este grija pentru formele de fum, cu ce te ajută să le ai, cu ce te ajută să le faci?
În tine este viața şi aerul proaspăt, în afară este mintea, fumul şi iluzia...

*

Trupurile umane sunt particule de praf în bătaia vânturilor cosmice.
Viața din ele este viața din mine. O cunosc şi o recunosc. Ce nevoie mai am atunci să le reține numele şi forma?!
Prin ele mi-a sporit mintea şi greutatea şi am ajuns să am iluzia că sunt material. Prin minte am resimțit suferința şi am ajuns să cunosc şi să mă ataşez de ceea ce este trecător.

De o parte şi de cealaltă a celor două forțe care susțin creația am fost de numeroase ori înşelat să cred că una din ele este Dumnezeu. Dar în creație nu există Dumnezeu, ci doar neliniştea iluziei ce se transmite din minte în minte şi din formă în formă, odată ce una devine hrană pentru cealaltă…

*

Am devenit conştient că oamenii nu vor să mă asculte, ci doar să-şi asculte propriile păreri prin gura mea.
Nu viața din om este vinovată de această intoleranță, ci mintea omului, care judecă, acceptă sau respinge conform structurii sale, şi am înțeles că nu poate fi nici o măreție în cuvintele cuiva, care sunt minte, şi nu poate există nici o posibilitate de a vorbi despre viața subtilă.
Vorbirea este un cod de sunete guturale şi primitive care îi ajută pe oameni să-şi ordoneze mai bine viața din punct de vedere material, şi atât. Pur şi simplu am înțeles că, deşi se află în evoluție, oamenii trebuie să mai aştepte până ce li se va dezvolta simțul telepatic, când înțelegerea subtilă a cuiva se va transmite simultan tuturor celor care s-au transpus conştient pe o anume frecvență, ca timpul dintre o naştere şi o moarte să fie trăit cu folos, pregătind terenul pentru marea transformare, pentru trecerea de la materie la spirit.

*

Creația este transformarea subtilului în grosier, a spiritului în materie
Mintea este elementul de legătură. Mişcarea minții, cu cât este mai virulentă, cu atât determină densitatea şi complexitatea materiei create.
Dintr-un singur drum pleacă o mulțime şi din fiecare din acestea din urmă se nasc succesiv tot mai multe, către numere a putut inventa mintea.
Particulele create se constituie în traiectorii care se ciocnesc, se taie şi se întretaie, aranjându-se în forme temporare.
Aici accidentele sunt inevitabile, nimic nu rezistă prea mult, o formă mai mare înghite o formă mai mică; naşterea şi moartea sunt incontrolabile.
Dar există ceva prin care traiectoriile pot fi străbătute invers, din grosier spre subtil. Aceasta este meditația, adică decrearea, observarea liniştită, contemplarea nepărtinitoare în care mintea ca o caracatiță imensă îşi bagă tentaculele în gură şi tace, descrescând, revenind în sine.
Materialitatea este mentală, viața în sine este singura realitate, forma şi numele tău de om este materie în continuă evoluție şi adaptare.
Ai străbătut un drum lung, inteligența şi intuiția confirmă tendința ta spre subtil.
Foloseşte meditația! Recunoaşte viața din tine ca pe Dumnezeu şi întoarce-te la el. Drumul spre tine însuți trebuie să-l găseşti singur.

*

Trebuie să depăşeşti dualitatea minții, altfel nu vei scăpa niciodată de iluzie. Învățăturile pe care le citeşti, discuțiile pe care le ai sunt toate rodul minții rătăcind aiurea într-un univers greu şi iluzoriu.
Conceptualizând mereu, vei trăi în dualitate mereu, de o parte sau de alta, periodic, în tabere care se opun mereu: în bine sau rău, în frumos sau urât, în lumină sau întuneric, ne mai reuşind niciodată să afli că viața din tine, la care se raportează totul, este ființa lui Dumnezeu, că de fapt tu nici nu exişti ca ființă individuală, decât mental, că toată materialitatea ta este asemeni celei din vis când te pipăi şi te simți real.
Numai renunțarea la concepțiile şi părerile tale prețioase, depăşirea minții în favoarea vieții, a egoului în favoarea sinelui poate însemna ceva.
Ce anume, vei vedea singur…

*

Atunci când nu mai rememorezi nimic şi nici nu-ți mai imaginezi nimic revii în sine. Este cel mai dificil lucru, pentru că celule tale, din a căror substanță subtilă provine mintea, tind să se perpetueze şi să mențină creația.
Prin rememorare şi imaginație mintea creează forme şi face posibilă manifestarea. Dar în cele din urmă, viața transcede repetiția, naşterea şi moartea şi revine în sine, în cea mai perfectă stare de existență. Toate ființele vii urmează această cale, din viață provin şi în viață se vor întoarce, independentă de tot, neatinsă de naştere sau moarte.
Deşi manifestarea pare veşnică, viața în sine va fi mereu, este aici şi acum, căci dacă nu există timp fără manifestare, nu există nici manifestare fără viață şi tot ce contează este starea pe care o resimți, treptat, până la uniunea cu totul, până la capacitatea de a crea prin minte universul fizic şi de a-l retrage în sinele tău la propria voință…

*

Nu-ți pierde timpul cu mierea, nu pregăti pentru masă nici fierea, trăieşte după felul naturii tale actuale, liniştit, convins fiind că poți fi din ce în ce mai bun până la perfecțiune, până la divinizare. Vii din Dumnezeu, ai fost Dumnezeu, te vei întoarce în Dumnezeu, vei fi iarăşi Dumnezeu...
Perfect prin a sa nonacțiune şi nemişcare...
Acum eşti ceea ce eşti, să nu-ți fie ruşine de tine!
Toate ororile se petrec în minte, nimic nu va rămâne, trăieşte liniştit!

*

Niciodată să nu credeți că lucrurile puteau fi altfel pentru voi.
Că ați fi putut alege un drum sau altul la un moment al vieții şi acum ați fi fost altcineva. Întotdeauna să ştiți că în această lume lucrurile sunt exact cum trebuie să fie. Sunteți aşa cum trebuie să fiți!
Nu puteați să vă încadrați într-o altă traiectorie spațio-temporală pentru că substanța din care eraţi făcuți atunci nu putea deschide alte coordonate. O mişcare fizică în stânga sau în dreapta, provenind din şansă sau educație este un nonsens care nu are nimic de-a face cu adevărul. Sunteți ceea ce ați putut deocamdată să fiți. Să nu vă pară rău de asta!
Pentru a deschide alte traiectorii spațio-temporale, superioare acesteia, e nevoie să trezeşti conştiința şi să luminezi substanța din care eşti făcut, acum şi aici, pentru ca prin asemănare substanța ta să poată fuziona cu alta, mai subtilă.
Atunci te vei încadra pe o altă traiectorie spațio-temporală, vei înțelege mai bine de ce scopul vieții este uniunea cu Dumnezeu, şi în sfârşit îți vei găsi liniştea.

*

A fost şocant să înțeleg că totul şi nimic înseamnă acelaşi lucru. Căci în nimic totul este nimic ca manifestare, dar este totul ca posibilitate.
Oare vom şti vreodată dacă universul este real sau este un vis în care ne visăm sub formă şi materialitate?...

*

Eu sunt cel pe care tu îl numeşti Dumnezeu, dar nu mă pot arăta ție, pentru că în realitate eu nu am nici o formă. Da, a existat o primă formă pe care eu am însuflețit-o în această manifestare, o formă de lumină arzătoare, dar eu nu am fost acea formă pentru că eu sunt mereu viu, pe când ea a murit.
Tu nu poți vedea decât forma minții tale, dar eu nu sunt mintea ta şi oricât te vei ruga de mult nu mă voi arăta ție decât în forma pe care tu o ai şi o poți înțelege, alta şi alta, folosindu-ți latura subtilă, nu simțurile grosiere, pentru că prin ele nu vei face decât să cauți acul în carul cu fân, iar timpul şi abilitățile tale nu vor fi suficiente niciodată.
A mă intui însă aşa cum sunt presupune detaşarea de orice cunoaştere mentală sau comparativă.
A căuta să mă explici nu este decât un joc perfid, plin de patimă şi cu interes, drept pentru care îl vei pierde întotdeauna.

Nu mă vei cunoaşte niciodată atâta vreme cât mă vei vedea ca o entitate diferită de tine şi niciodată atâta vreme cât vei mai vedea o altă entitate în afară de tine…
Doar când vei simți că viața este un tot unitar, iar formele, numele şi faptele nu contează decât pentru minte, mă vei vedea şi vei scăpa de această cumplită înstrăinare. Şi precum cel care moare se întoarce în pământul din care s-a născut şi l-a hrănit, nici tu nu ai unde să te duci după ce ai experimentat toate posibilitățile, decât în mine.
Lasă jos mâinile, ochii şi mintea cu care vrei să mă prinzi, căci nu faci decât să te încătuşezi pe tine.

*

Lumea nu este nici bună, nici rea, lumea este în mintea ta.
Şi aşa cum este mintea ta aşa este şi lumea.
Viața este una, identică în toate formele, mintea este mişcare şi implicit rătăcire, comparație şi asociere, deosebită de la formă la formă. O minte este hrană pentru altă minte, un corp este hrană pentru alt corp; învățătura şi mâncarea creează numele şi formele.
Tu, aşa cum te vezi în oglindă este un străin venit din afară, mereu te trădează, mereu te înşeală. A fi tu însuți este un lucru foarte dificil.
A fi încăpățânat şi rigid în principiile tale nu înseamnă decât stagnare într-o formă oarecare.
Tu însuți este Viața care nu are nimic de-a face cu formele prin care trece. Pur şi simplu nimic, pur şi simplu totul.

*

Nu omul din fața ta te jigneşte, ci ignoranța din el, nu viața dintr-unul sau altul intră în conflict cu a ta, ci mentalitatea şi obiceiurile lui când se lovesc de ale tale. .
Practic, în sistemul fizico-mental, sistem de natură dual, nu ar putea exista viață fără doi oponenți. Universul nu ar fi fost creat fără ei.
Binele şi răul, ceea ce este în favoarea ta şi ceea ce este în defavoarea ta, a mânca sau a fi mâncat, iată perechea de contrarii care susține numele şi formele.
Binele şi răul în creație sunt neapărat necesare, căci unul este lucrul realizat şi scopul acțiunii, iar celălalt este lecția de care ai nevoie ca să ajungi la primul.
Progresul şi dezvoltarea materiei, provine din conflict, din atingerea mâinii drepte de cea stângă, conexiune care eliberează energia creatoare.
Mintea susține timpul şi spațiul şi fără ea nimic nu ar fi fost aşa. Ea este factorul creator, iar binele şi răul sunt cele două mâini ale sale.

Diavolul, mintea voastră insondabilă şi ascunsă, a chicotit mereu, continuându-şi opera, creând şi distrugând, susținând individualitatea, brațul armat şi creativ al acestui univers.
Dar adevăratul Dumnezeu a rămas mereu de neconceput. I s-ar putea spune viața care se transferă din formă în formă şi nu se sfârşeşte niciodată, dar este insuficient, i s-ar putea spune viața în sine,dar este prea puțin.
Să nu vă pară rău că nu-l puteți numi, căci din acest nenumit vine totul, chiar şi mintea, şi în el se va întoarce totul. Şi pentru că el este sursa tuturor posibilităților, chiar şi a imposibilității, care este tot o posibilitate, ce a fost nu s-a întâmplat niciodată. Nu există decât viața din clipa prezentă, tu eşti aceea, nu ai nevoie decât de timp şi răbdare pentru a înțelege că Dumnezeu s-a manifestat prin tine şi tu eşti Acela.

*

Să aveți mereu în vedere că ştiți şi înțelegeți prea puțin, dacă tot sunteți obişnuiți să aveți mereu ceva în vedere.
Înainte de a lua decizii, înainte de a judeca ceva sau pe cineva, înainte de a lua piatra şi a o arunca într-un altul, aduceți-vă aminte de asta.
Nu sunteți altceva decât substanța universului în acest moment al evoluției lui, nu e nimic mare sau mic în voi, sunteți Viața care ia diverse nume şi forme.
Nu ați înțeles că acum precum este necesar somnul aşa este necesară şi moartea?! Energia subtilă a vieții prin descompunerea trupului se întoarce în pământ, după aceea absorbită fiind de plante determină forma şi comportamentul următoarelor ființe prin intermediul hranei şi al oxigenului…
Trebuie să înțelegeți că aceasta este reîncarnarea şi nu fabulația în care eroi sunt nişte personaje supranaturale care dau drept de viață oamenilor după toanele lor...

*

Trebuie să înțelegeți că viața este o unitate indivizibilă.
Cel care o resimte în el însuşi se află în contact cu ea oriunde s-ar afla: în om, în animal, în plante, în minereu, în praf cosmic. Orice diferență sau conflict este resimțit ca durere profundă în cel care iubeşte viața.
Fie că învinge, fie că pierde. El resimte durerea când este înfrânt de adversar, el suportă durerea când îşi zdrobeşte adversarul. Viața este aceea care se exprimă şi în unul şi în altul, dar numai cel subtil o poate simți. Orice dispută întăreşte mintea ce-l ascunde pe Dumnezeu, care aşa cum se poate observa, de om nu mai este recunoscut…

*

Întotdeauna vei face numai ce vei putea şi, mereu, dacă eşti lucid şi deştept, orice vei face va fi puțin şi lipsit de valoare. Mereu o durere te va purta, deoarece îți vei înțelege neputința în goana timpului şi a spațiului, simțind că în sinele tău există toate posibilitățile dar în manifestare capacitățile tale sunt limitate.
Cel care face ceva şi aşteaptă ca răsplată gloria şi onoarea trădează o ființă egocentrică, plină de rătăcire şi ignoranță.
Mai grav este faptul că aceste persoane sunt repere în tendința omului spre evoluție, spre regăsirea de sine. Prin ei calea devine tot mai întortocheată şi mai grea. Aceste repere, nu sunt făcute să te ajute, ci doar să te încurce şi să te mențină în sfera de influență a unui pământ aflat destul de departe de o sursă pură de lumină.
Pentru că Dumnezeu este zero. Nemanifestat a existat mereu şi va fi întotdeauna. Se asociază tuturor numerelor, adică numelor şi formelor, dar nu este niciodată unul din acestea.
La începutul manifestării din zero, din spirit, a apărut lumina, din lumină au apărut stelele, din stele în timp şi spațiu au apărut planetele, din solul şi substanța planetelor au apărut unitățile organice - plantele, animalele şi omul.
Toate sunt forme degenerate, dar tuturor li se asociază zero, spiritul, Dumnezeu, şi cine înțelege asta devine spirit şi nu mai este purtat de această lume din formă în formă cu durere.
Se depărtează de forma lui ocazională, se manifestă mai puțin şi, treptat, treptat, se reîntoarce în sine.

*

Evoluează! Învață încetul cu încetul să trăieşti altfel, în armonie cu universul. Nu te mai opinti când faci ceva! Simte esența obiectului identică cu a ta şi transferă noile coordonate spațio-temporale fără nici un pic de patimă, fără nici cel mai mic gând de câştig personal.
Nu prin tragere sau împingere, ci doar prin simțire. Căci muşchii şi tendoanele sunt materializarea dorințelor şi a patimilor tale ce vor intra neapărat în conflict cu a celorlalte ființe.
Dacă vei putea să te transformi mental până la anularea acestor iluzii egoiste şi individuale, forma întregului univers va fi în armonie cu tine, şi toate vor fi aşa cum trebuie să fie.
Vei schimba lucrurile, fuzionând cu esența lor subtilă, doar în măsura în care toate contribuie la realizarea fericirii tuturor, la transferarea lor în unu şi apoi în absolut.

*

După ce ai fost obligat să cunoşti plăcerea de a mânca, cunoaşte acum plăcerea de a nu mânca. Obține starea de ordine interioară, eliminând reacțiile violente care se produc în organismul tău odată cu descompunerea hranei şi transformarea ei în energie. Dacă înveți calea subtilă prin care îți poți extrage energia din lumina solară, poți fi mobil în continuare, rezistând în această lume fizică plină de forțe potrivnice, în perechi, ce se ciocnesc una cu alta, una fiind bună pentru tine, alta fiind rea, dar în timp, odată cu mişcarea minții, răul devine bun şi binele devine rău, fiind evident că ai nevoie de amândouă în această lume fizică, iar tu nu rămâi decât o minge lovită încolo şi încoace, din formă în formă.
A depăşi plăcerea de a mânca, a depăşi plăcerea de a face sex - iată orizontul vieții nemuritoare. Nu a-ți interzice plăcerile pământeşti, nu a te chinui prin porunci stupide, nu, aceasta nu e o soluție, ci trebuie să descoperi, trăind, ceva superior lor. Şi atunci toate câte te-au murdărit şi te-au tăvălit prin praf e ca şi cum nici nu ar fi trecut prin tine şi tu nu ai fost deloc acela pe care mintea l-a creat, slab şi nătâng, pe care oricât te-ai străduit nu l-ai putut iubi. Şi oboseala şi sila de viață se vor sfârşi odată cu toate prostiile acestea mentale.

*

Ce prostie sunt discuțiile în contradictoriu! Ce prostie sunt explicațiile!... Înțelege şi simte că nu ai nevoie de ele pentru a te releva. Din contră, ele creează greutatea materială care te ține rob sub câmpul de atracție al Pământului.
Renunțarea la ele, printre altele, te ajută în procesul continuu de transformare a substanței, a celulelor de carne în entități de lumină, astfel încât la voința ta să devii mai uşor sau mai greu, mai dens sau mai eterat, pentru a crea deplasarea independent şi liber față de legile fizice ale materiei inferioare de pe Pământ.
La ce ajută?! Nicidecum pentru a obține ceva, ci mai degrabă pentru a scăpa de multe, pentru a fi tot mai liber şi mai fericit, în comuniune cu viața care trece prin tine, observându-te, unificând interiorul cu exteriorul şi realizând unitatea vieții în tot universul.

*

Răsplata supremă o primesc prin faptul că sunt viu şi tot ce este viu este Dumnezeu, în consecință, Dumnezeu, fiind viață, este şi a fost dintotdeauna în mine şi tot ce este viu acum aşa va fi întotdeauna.

Formele sunt trecătoare, ce le însufleţeşte este etern, corpurile sunt materie care se reorganizează mereu, spiritul vieţii este fix şi suficient prin el însuşi.

*

Nu trebuie să mai crezi în obiectele exterioare.
Trebuie să te concentrezi numai asupra vieţii din tine, pentru că acuitatea percepţiei şi a înţelegerii lumii exterioare provine din interiorul tău şi, cu cât eşti mai atent asupra momentului când imperceptibilul devine perceptibil, când imaterialul devine material, când nimicul devine ceva, cu atât eşti mai aproape de casă, de absolut.
Reuşitele exterioare, chiar cele mai măreţe şi mai impozante edificii, sunt supuse coroziunii, lumea interioară însă nu suferă modificări şi este singura care oferă fericire şi stabilitate. Practic frumuseţea şi beneficiile lumii exterioare sunt proporţionale cu simţirea vieţii din tine.

*

Este imposibil să-l convingi pe om că este îmbâcsit de fals şi minciună prin cuvinte, pentru că el nu are la ce raporta ceea ce-i spui decât informaţiei atomice din substanţa trupului său.
Este imposibil să-l convingi, ocărându-l, că obişnuinţele lui sunt anacronice şi că sunt împotriva vieţii şi continuităţii ei.
Este imposibil să-l convingi că ceea ce el numeşte caracter, personalitate sau poziţie în societate este ceva dobândit de la alţi oameni prin interacţiune, că nu are valoare şi nu-i aparţine.
La ce bun să-i spui că folosindu-şi propria voinţă poate acţiona asupra atomilor săi transformându-i din grosieri în subtili, din pământ în lumină, ca să se bucure viaţa în el, la ce bun să foloseşti cuvinte din acestea pe care el nu le poate înţelege?

*

Te afli în meditaţie dacă, în nemişcare, auzi sunetul prezentului chiar în tine, nu cu urechile ciulite înspre un anumit obiect, ci în stare brută, apropiată de original, de sunetul creator, neprocesându-l cu ajutorul creierului şi nesimţind în corp nici o încordare, ci doar o stare de blândeţe şi absolută beatitudine, pentru că dacă vei simţi o cât de mică încordare înseamnă că nici nu încerci să renunţi şi să te întorci în unul, ci eşti preocupat în continuare de obiective condiţionate de reguli false şi străvechi...

Te afli pe calea decreării şi întoarcerii în Dumnezeu atunci când nu ştii că ştii sau că nu ştii ceva despre un obiect, un subiect sau despre relația dintre ele.

*

Şi clipa şi-a dezvăluit din nou comorile. În ea, nefiind repetiție şi plictiseală, am resimțit-o splendidă şi cutremurătoare, starea când realmente materia mea fizică a devenit inexistentă.
Am simțit clar, într-o clipă, doar pentru o clipă, că materialitatea este o plăsmuire a minții, o creație a unui program jucându-se cu şirul posibilităților.
Dar cel mai straniu a fost că am simțit că programul acesta, care constrânge toate ființele la anumite coordonate şi dimensiuni, adesea abominabile, nu vine din afară, ci este făcut de însăşi ființele vii, fiecare în dimensiunea sa.
Şi am spus: dacă nu pot să zbor, este deoarece cred în proprietățile materiei ce acum mă compune, într-un segment de dreaptă ce se sprijină pe un anumit timp şi pe un anumit spațiu. Dacă nu sunt liber şi nu mă simt pe mine însumi aşa cum sunt, nelimitat, este pentru că mintea m-a înrobit şi că am fost educat să mă mulțumesc cu firmiturile ei.
Şi am spus: pentru banala plăcere a gustului să las la o parte viața şi să mor din nou?! Nu, mulțumesc, nu-mi mai este foame.
Şi m-am ridicat de la masă şi am început să mă topesc…

*

În acest univers manifestarea ta se bazează pe energie. Energia provine din hrană. Dar din toate hrana fizică care se transformă în energie prin digestie este cea mai slabă
Cea mai puternică este cea care provine din lumină, numită şi hrana impresiilor, căci ea există numai pentru că există lumina care conturează lucrurile.
Adeseori vedeți oameni palizi cu privirea goală pendulând între lucruri. Ei sunt lipsiți de energie pentru că ei nu absorb tocmai cea mai puternică energie, cea care provine din impresii. Ei nu privesc cu atenție niciodată şi nu se concentrează niciodată. Oricât de multă hrană fizică ar mânca, ei sunt slabi, bolnavi şi obosiți.
Pentru că în acest univers Dumnezeu este întotdeauna un singur lucru, dar, atenție, nu lucrul acesta sau acela, ci doar un singur lucru.
Tu eşti în contact cu cea mai puternică sursă de energie din manifestare când eşti atent doar la un singur lucru. Şi când privirea ta s-a mutat de la un lucru la altul datorită mişcării inerente în această manifestare, tu

trebuie să fi uitat cu desăvârşire de lucrul pe care l-ai privit şi să fii atent numai la lucrul pe care îl priveşti, îl asculți, îl guşti, îl pipăi sau îl miroşi. Altceva nu trebuie să mai existe!
E suficient să fii atent la un singur lucru şi toate necesitățile îți sunt acoperite. Toate răspunsurile şi toate secretele pe care le cauți într-o mie de lucruri şi de vieți peste vieți în generații şi generații de trudă şi obidă se află într-un singur lucru - cel din fața ta, pe care tocmai îl priveşti. Toate lucrurile sunt un singur lucru, toate posibilitățile sunt aplicații ale unui singur lucru. Totul este spirit, totul este sinele viu al lui Dumnezeu, acelaşi cu al tău.
Spiritul este doar prezență, nu este asemeni celorlalte lucruri care se manifestă pe suportul spațiu-timp. De aceea el este imposibil de conceput şi de explicat. Însuşi suportul spațiu-timp pe care se derulează toate lucrurile există pe suportul spiritului. Dacă Dumnezeu n-ar fi prezență şi numai prezență niciodată nu ai putea spune ca a existat ceva în trecut sau că va exista ceva în viitor.
Dar până atunci, în această lume, fii atent – Dumnezeu este doar un singur lucru. În nemanifestare el este nimic, dar acolo este ceva care nu se va putea scrie niciodată…

*

Când te concentrezi asupra vieții din tine, când te simți cu atenție, nu ai cum să mai fii atras de acțiune, de satisfacție, de plăcere. Greşeli precum sunt mânia, lăcomia, egoismul, violența, intriga, răzbunarea, pe care majoritatea oamenilor nu le mai disting ca atare, nu mai apar şi la oamenii atenți la viața din ei, pentru că ei ştiu şi simt că viața este ceva imaterial care nu are nevoie de nimic şi este cu atât mai împlinită cu cât este mai liberă de orice ar putea veni din afară.
Toate fiarele cad de pe tine şi tu eşti pregătit să zbori. Când simți pentru prima dată momentul desprinderii de acest pământ negru şi pietros şi te ridici puțin, foarte puțin, ca un pui de pasăre care dă să zboare, atunci simți ceva de nedescris. Stadiul următor al evoluției, cel de înger, dă primele semne că el există cu adevărat. Şi majoritatea mizeriilor omeneşti se estompează, odată cu mintea inferioară care le-a purtat şi o lumină nouă îți arată calea pe care trebuie să o urmezi în univers.
Merită să trăieşti pentru asta!

sfârşit cartea întâi

***

A DOUA CARTE

*

Ermetice

*

Precum lumina ajunge diluată pe Pământ şi numai în forma aceasta coruptă este benefică pentru fiinţele vii, tot aşa cunoaşterea şi învăţătura autentică nu este bună pentru ele, deocamdată. Dacă ea ar veni în toată splendoarea ei mişcarea electronilor s-ar opri, pentru că însăşi motivaţia exprimării este un efect al ignoranţei din forme şi substanţe.
Motivaţia oricărei fapte poate fi îmbrăcată în cuvinte frumoase, dar motivaţia aparţine minţii şi când mintea dă şi ridică este pentru a avea ce să ia şi să trântească la pământ; dacă nu şi-ar lua darurile înapoi i s-ar consuma toată substanţa, ajungând goală şi secătuită…
Numai în cel care depăşeşte deşertăciunea oricărui obiectiv şi trăieşte fără vreo aşteptare, e pace şi soare, nu în cel care caută un răspuns.
De ce, pentru ce, de când, cum, unde, care – creează monumente de beton, dar fericire interioară niciodată.
De aceea, toată manifestarea poate fi un prilej de joacă şi de veselie dacă nu te amesteci în evoluţia celui ce a ajuns om, prin instituirea regulilor şi a legii, încurajând conştiinţa, dacă nu te ataşezi de nimic şi înţelegi că ce se naşte apare din ceea ce moare, că cei dragi – tovarăşii de joacă a vieţii – izvorăsc din tine mereu…

*

Creaţia este joaca eternului, din care a rezultat frumosul, binele şi lumina, dar şi urâtul, răul şi întunericul.
Lumina fără întuneric şi frumosul fără urât nu există pentru că tot ce există trebuie să fie pentru învăţătură şi muritor, altfel viaţa temporală ar fi o plictiseală şi universul întreg o inconştienţă eternă.
Conştiinţa se realizează numai prin dualitate şi manifestare.
Absolutul există în sine, creaţia, numai în minte, sunt planuri diferite, nu există nici un antagonism între ele…

*

Adevăratul progres pe calea evoluției se realizează prin nemişcarea trupului şi a minții, simțindu-te pe tine ca o stare energetică subtilă, cea mai subtilă pe care o poți percepe, doar prezență, atent la sunetul care pare că vine din exterior, în chiar clipa producerii lui, precum cântecul unei păsări, ticăitul unui ceas, glasul unor oameni sau zbârnâitul fin al celulelor cerebrale, ca într-un transformator electric, mereu producându-se printr-o notă, înainte ca să devină mesaj prin succesiune şi procesare mentală, pentru că astfel apare conştiința timpului şi a spațiului, a morții şi a limitării…

*

Mereu va exista oboseala. Pentru că ea este ataşată mişcării precum frunzele de ramuri şi petalele de flori.
Oboseala există ca să temporizeze mişcarea, această rătăcire care tinde să dezechilibreze viața şi să complice prea mult universul.

*

Nu există frumos, altul, decât cel care trece prin minte şi simțuri.
Dar cum e cel care nu trece prin ele? Şi unde eşti tu înainte de a trece prin ele? Nicăieri dacă ai fi, nicăieri ai rămâne. Ar trebui să fii măcar în posibilitățile cuiva, şi acela s-ar putea numi Dumnezeu.
Dar acela în care se află toate posibilitățile oare există în cadrul spațiu-timp? Dacă da, el ar trebui să moară şi atunci viața ar trebui să se sfârşească pentru totdeauna odată şi-odată… Dacă nu, el se naşte din sine şi moare în sine…
În concluzie, putem spune, că nu poate exista moarte din care nu se poate renaşte, identică cu anularea eternă.
Moartea e doar transformare. Înfrângeți teama! Respinge timpul care nu este identic cu fericirea şi libertatea pentru că acel timp nu face parte din viață.
Când eşti mort în trup de ce numeşti tu asta viață?

*

Omul binecuvântat care va putea trăi fără hrană fizică va repurta cea mai însemnată victorie asupra materiei.
Pentru că hrana nu-ți ocupă numai timpul cât munceşti pentru a ți-o procura, nici timpul cât trebuie să fii ocupat cu fărâmițarea şi înghițirea ei, dar îți ocupă tot timpul vieții prin reacțiile pe care le produce la nivelul

fiecărei celule, fapt ce-ți consumă toată atenția şi concentrarea spre o activitate inconştientă şi ciclică.
A renunța la hrana fizică, compensând-o cu lumina divină, îți deschide coordonate pe care nici nu ai putut să ți le imaginezi până acum pentru realizarea vieții în toată splendoarea ei.
Sigur este prea devreme pentru omenire să poată trăi aşa, dar încă de pe acum trebuie să ştim că în posibilitățile vieții există şi această sublimă posibilitate.

*

Ce este esențial şi adevărat este întotdeauna perceput cuantic, într-o străfulgerare, când eşti conştient de tine, cel viu, pe când a gândi intens nu înseamnă decât a te frământa intens, a te îngrijora şi a te ocupa de lucruri care nu sunt treaba ta.
Există un proverb foarte înțelept care spune aşa: calul moare de fugă iar prostul de grija altuia. Calul semnifică munca fizică, iar prostul munca mentală.
Încearcă să nu fii nici cal şi nici prost.

*

Eu sunt cel mai mic cadru din toată manifestarea, nemăsurabil în timp şi spațiu, care poate fi perceput numai prin intuiție, eu sunt clipa în sine, adică viața în sine şi din mine porneşte totul, aşa fiind realitatea materială, identică cu imaginația.
Închipuie-ți cum dintr-un punct ipotetic şi nemanifestat izbucnesc miliarde şi miliarde, care par să aibă masă şi greutate proprie datorită simțurilor identică cu imaginația; lumea este o vrajă care dispare la momentul cuvenit…
Despre mine, cel viu, nu am decât o singură certitudine să vă comunic: sunt aici şi acum, sunt doar prezență şi orice altceva credeți despre mine nu sunt eu.

*

Secretul vieții desăvârşite pe acest pământ este neidentificarea. În permanență simte că tu nu eşti acela care are forma şi numele cu care eşti strigat, iar problemele lui nu sunt ale tale. Tu nu ai nici un fel de probleme şi înțelegând asta rămâi mereu deoparte, animând totul nefăcând nimic, fiind imparțial şi egal atât în privința nevoii de supraviețuire a celui numit cu numele tău cât şi a celui numit cu numele altuia.

Pentru că ambele forme sunt animate de acelaşi spirit al vieţii şi când ai înţeles asta ai devenit asta – viaţă, pur şi simplu.
Parcurgând şi depăşind lungul drum al iluziei, timpul şi Pământul rămân în urmă, te simţi şi devii ceea ce evoluţia subtilă va face din om peste mii şi milioane de ani, - nimic din cultul trecutului cu toate relicvele şi toţi morţii lui, nimic din cultul viitorului cu toate plăsmuirile lui infernale. Doar tu, permanent aici şi acum, trăind clipa în sine, care este viaţa în sine, cu desăvârşire fericit şi egal cu tine însuţi.

*

Nu mă mai uit la chipul omului ca să nu fiu iluzionat de trăsăturile accidentale ale transformării lui, de umbrele bolii şi ale slăbiciunii, izvorând prin ochi din sufletul său – amestec de minte cosmică şi magnetism terestru –, ştiind că în realitate el nu este aşa, mulţumit să-l ascult şi să-l simt ca prezenţă vie în interiorul meu, fără nici o modificare. Fiindcă în realitate el nu este suflet individual, ci este spirit.
Ce bine îi fac dacă îl conturez cu privirea şi îl scot afară din mine?!
Înţelegând ce vreau să spun, în generaţiile viitoare va dispare iluzia individuală, oamenii nu se vor mai privi insistent şi critic unii pe alţii, ci vor începe să se preocupe tot mai mult de ceea ce sunt în realitate şi nu de felul cum arată.
În sens profund mistic, dacă vezi formele şi culorile vezi transformarea şi suferinţa, dacă le memorezi le iei cu tine şi ele te vor omorî…

*

Eu sunt în contact cu viaţa când sunt atent la momentul când imperceptibilul devine perceptibil, când nimicul devine ceva, pentru că atunci, chiar în clipa producerii sunetului, pot trece înaintea lui, pot trece înaintea creaţiei şi pot pătrunde în viaţa în sine, absolută şi fără nici o proprietate, doar vie, doar prezenţă, nenăscută, deci nemuritoare, fără cunoştinţa binelui şi a răului, fără ruşinea care se naşte din minte odată cu judecata, fără mândria realizării lucrurilor efemere, doar viu – stare din starea lui Dumnezeu –, suficient şi fericit până la absolut prin mine însumi.

*

Când eşti trist, indispus sau stresat să nu crezi că tu eşti acela.
Sinele nu este deloc implicat, cea care suferă este mintea sau personalitatea, un străin venit din afară, de care din păcate te-ai ataşat şi cu care te identifici.

Când te simți pe tine asemenea prostii nu există.
De fapt, când simți tristețea, indispoziția sau nervozitatea să ştii sigur că atunci nu te simți pe tine, ci pe un animal inconştient care rătăceşte prin lume şi prin întuneric. Acesta este un semn.
Tot la fel, când simți bucuria, entuziasmul şi buna dispoziție, iarăşi, să fii sigur că nu te simți pe tine.
Este un moment foarte bun de introspecție.
Nu cumva aceste stări pozitive au ca sursă un obiect exterior şi erodabil?!
Ce vei face când el îşi va consuma substanța ce-l păstrează într-o unitate individuală? Pe ce te vei mai sprijini când corpul sau lucrul drag vor muri?...

*

Viața este singurul lucru pe care îl ai fără să-l fi vrut. Nimeni nu te-a întrebat dacă o vrei sau nu, de aceea ea este deasupra oricărei conceptualizări sau competiții. Pornind de la această observație, a putea fără să vrei înseamnă a fi şi este, de departe, cel mai prețios lucru din acest univers fizico-mental.
Pentru că celebra voință, pe care mulți o invocă referitor la reuşitele lor, nu este decât o biată dorință individuală şi egoistă, provenind din sânul materiei şi generalizată într-un subconştient adunat pic cu pic de-a lungul generațiilor.
Este un domeniu al minții care asemeni tuturor celorlalte este dual şi odată născut implacabil va trebui să moară, iar ataşamentul față de el însumează toată suferința formelor de viață din întreaga lor manifestare.

*

Atent simțindu-mă pe mine, cel viu, cu desăvârşire mulțumit de ceea ce sunt. Iar dovada că mă simt pe mine, cel viu şi nu dorm, în sens mistic, este aceea că nu sunt supus unei stări modificate – fizică, mentală sau emoțională.
Nu mă simt pe mine pentru că vreau asta cu ardoare, pentru că cel care doreşte oboseşte şi apoi adoarme, ci mă simt pe mine deoarece la orice moment de introspecție mă simt acelaşi, viu şi mulțumit de ceea ce sunt, neatins şi neinfluențat de vreun gând, de indispoziție, de mânie, de griji, de frică, de ură, de simpatie şi chiar de iubire, fapt care în cele din urmă se poate extinde asupra creşterii şi descreşterii, asupra oboselii şi chiar asupra morții.
Deci mă simt pe mine, cel viu, numai dacă nu mă mai modific, pentru că modificarea înseamnă naştere şi apoi putrezire, şi nu e nici o măreție în toate acestea.

Orice formulare verbală însă, oricât de subtilă ar părea, este plină de capcane, căci cuvintele nu pot să numească adevărul. Hotărârea care să te sprijine trebuie să provină dintr-un vector cuantic, doar o săgeată, fără cuvânt şi obiect.
Trebuie să fii în afara creației ca să fii în tine însuți!

*

Tot ce fac este îndreptat asupra mea, de aceea nu există nici păcat şi nici pedeapsă, există numai suferința pe care mi-o fac singur.
Gândind tot mai mult creez tot mai mult, dar din ce creez?
De unde am luat cărămizile când la început a fost numai Dumnezeu, ca viață, şi în viață sunt eu?!
Oare nu pe mine mă prind cu ciment în orice zid şi cu cât creez mai mult cu atât sunt mai nefericit şi mai puțin liber?…

*

Am spus: când mă voi recunoaşte pe sine şi nu voi mai avea nevoie de recunoaşterea oamenilor atunci toate vor intra în armonie, nu va mai exista nici un conflict şi nici o suferință.
Dezordinea nu există niciodată în afara minții individuale şi nenorocirile se produc numai atunci când ea se proiectează în exterior.
Dar când te percepi ca spirit, dincolo de vreo proprietate, vorbind nevorbind şi făcând fără să faci, atunci viața devine de o frumusețe cutremurătoare şi o singură clipă de acest fel e suficientă pentru a realiza eternitatea prin nemişcarea ta, deşi universul întreg se poate mişca necontenit…

*

Ce am făcut eu nu a fost ce am vrut. Ce am făcut este ce am putut.
Şi nu am putut ce am vrut, ci doar ce a fost firesc şi natural pentru substanța universului care a fuzionat cu mine, conform legilor cosmice, substanță care m-au determinat tot timpul…
De aceea, niciodată nu se va putea spune că a fost bine sau rău ce am făcut, căci eu nu am făcut nimic către sau pentru cineva, şi în esența mea nici nu am simțit că mai există cineva; toată suferința, iluzia şi inerția resimțită de toți oamenii şi toate formele de viață au făcut parte din existența mea şi eu le-am trăit pe toate, oricât de greu ar fi de înțeles asta. Căci nu există decât o singură ființă în Univers, celelalte forme nu sunt decât secvențe trecute sau viitoare ale ei, doar ea

simțindu-se mereu pe sine, în această clipă unică şi indivizibilă, ea fiind singura vie şi eternă, şi fiindcă oamenii nu au putut concepe ceva fără să-i dea un nume, i-au spus pur şi simplu Dumnezeu.

*

Dacă n-ar fi întunericul ar putea fi lumina?
Cum ar putea exista una fără alta? Prin ce ai şti că una este întunericul şi cealaltă lumina?
De ce una ar fi bună şi cealaltă rea?!
Copiilor nu le e frică de întuneric când sunt mici, frica părinților influențată de mitologie, imaginație şi închipuire îi corupe şi pe ei.
Starea interioară este totul, dependența de un lucru sau altul nu face parte din esența ta… Dar ce-ți face mintea? Plasează aceeaşi realitate în timpuri şi spații diferite ca să aibă motiv de joacă şi dacă te grăbeşti o poți numi infamă, dar cui face ea rău şi cui face bine, pe cine avantajează şi pe cine distruge?…
Ea este un instrument al vieții, câte primeşti, bune şi rele, tot atâtea ți se iau, ca să le dai altuia – unul şi acelaşi cu tine, şi bucuria lui este şi bucuria ta…
Ce este competiția mai mult decât o joacă?…
Dacă lumina este viața în mişcare, întunericul este viața în nemişcare; doar neştiind nici de una nici de alta poți depăşi suferința - una te arde şi te ustură, cealaltă distruge bucuria manifestării…
Ce e mai bună, ce e mai bună? Cunoaşterea şi mişcarea sau odihna şi visarea?
A trăi viața în clipa prezentă este adevărata esență a ta, ce contează dacă afară este lumină sau întuneric?...

*

A fi tot timpul conştient de sine este adevărata închinare.
Sinele din om este Dumnezeu şi înainte de toate el înseamnă viață.
A fi în permanență conştient de sine înseamnă a te închina în permanență lui, aceasta este adevărata dovadă de respect față de Dumnezeu.
Se vor găsi unii să spună cuvinte urâte despre mine, că sunt ateu şi păgân, dar voi să ştiți că nu există nimeni mai credincios decât cel care îşi simte viața din el în permanență, pentru că în acel moment el se închină lui Dumnezeu infinit mai mult decât atunci când se duce la biserică pentru fală şi fanfaronadă…

*

În ultimă instanță, pentru a realiza viața din tine trebuie să renunți la orice formă de creație.
O creație este piatra care te apasă şi te ține într-o formă precară şi imperfectă. Ea se termină într-un capăt de coardă de care mereu poți fi prins, este funia cu care poți fi legat de pari şi de garduri.
Libertatea ta este posibilă numai atunci când nu mai laşi urme în praf, pentru că nici un ochi şi nici un fel de simțuri nu-l distinge pe cel viu, ci numai praful în mişcare este văzut când ia diverse forme prin acțiunea minții neliniştite…

*

Ascultarea atentă e o poartă.
În chiar clipa producerii sunetului dacă pătrunzi prin ea pătrunzi în absolut.
Judecata încetează, mintea se topeşte; vezi şi devii una cu ce este dincolo de ce vezi, auzi şi devii una cu ce este dincolo de ce auzi, perfect prin ceea ce eşti, dezinteresat de vreun obiectiv, depăşind iluzia corpurilor şi faptelor care intră în repetiție şi reciclare…
Prin sunet începe creația şi viața se manifestă.
Sunetul este pentru mine un drum, prin el ajung la sursă, la viața în sine din interiorul oricărei forme.
Ascultarea este cea mai puternică formă de meditație – clipa, înainte de a concepe o poziție viitoare…

*

Pe dificila cale a cunoaşterii de sine, am înțeles că atunci când câştigi de fapt pierzi şi când pierzi de fapt câştigi.
Am înțeles că a fi fericit prin ceea ce-ți furnizează formele fizice, mentale şi emoționale, nu înseamnă decât pregătirea pentru marea nefericire care va să vină când le vei pierde, fiindcă nici un lucru nu-ți aparține…
Totul se transcrie unei experiențe şi unei lecții în care tu ca ființă fizică şi mentală trebuie să fii sfâşiat.
Iar după ce este consumat totul rămâne nimicul în care a ajuns totul…

*

Pe mine mă supăr când mă supăr pe cineva, mie îmi fac rău când fac rău cuiva, toți oamenii şi toate vietățile sunt formele şi mentalitățile mele posibile de-a lungul timpului şi al spațiului.

Diferența stă numai în factorii de mediu şi de educație aparținând unei minți anterioare şi mai mari. Sub presiunea acestor factori se creează toate formele şi mentalitățile individuale.
Cum poți să judeci pe cineva care nu este vinovat de nimic?!

*

Viața nu se poate pierde niciodată indiferent dacă în universul vizibil formele apar şi dispar. Naşterea şi moartea tratează numai acest aspect minor şi doar magnetismul emoțional specific condițiilor de pe Pământ dă amploare acestor pure întâmplări.
Dacă eşti conştient că eşti viu chiar şi când habar nu mai ai de posesia trupului înseamnă că deții o dovadă suficientă a existenței lui Dumnezeu şi o alta este superfluă.
Dacă există existență înseamnă că există Dumnezeu.
Posibilitatea lui de a fi personal sau impersonal face parte din dualitate şi este un simplu amănunt.

*

Cine-şi mai doreşte ceva nu e treaz,
căci dorințele toate se-ndeplinesc numai în vis.
Dar cine se simte pe sine acum
nici nu s-a născut ca să poată fi distrus.
Nici de lume nu a fost creat,
nici pe lume nu a creat.
Nu numai că nu-şi mai doreşte ceva
dar nici nu a fost pe unde dorința
a fost vreodată…

*

Iubeşte-i pe oameni pentru ceea ce sunt şi nu-i urî pentru ceea ce devin. Iar pe cei care te urăsc trebuie să-i iubeşti mai mult. Şi atunci te vei iubi pe tine… Iar dacă suferi şi te urăşti este pentru că crezi în păcat şi-l vezi în celelalte ființe.
Căci fapta provine din minte, iar mintea este dobândită. Căci binele şi răul sunt numai pentru experimentare – acelaşi lucru privit din unghiuri diferite.
Opreşte rătăcirea, privind şi ascultând, simțind esența şi lasă obişnuința de a-ți imagina în urmă, pentru că poți să fii doar ceea ce eşti acum, pe când ce ai fost sau ce vei fi este un colorant perfid ce a creat o pată acum numită minte.

În esența vie nu există individualitate şi diferențe.
Iar unde vezi diferența se aprinde cercul devenirii ciclice reînnoind iluzia pe care o confunzi cu viața.
Conştiința de sine este clipa indivizibilă înainte de a începe timpul.

*

Prezentul nu este o clipă din enorma derulare a timpului. El este izvorul de unde apare totul.
El este cauza atât a ce există deja cât şi a ce va exista în viitor.
Aducând prezentul la cea mai mică unitate a sa, la clipa în sine, echivalentă cu înghețarea timpului, ce a existat nu a existat niciodată, iar ce va exista nu va exista niciodată.
Tot ce nu este această clipă este o iluzie a minții.
Dumnezeu este nemuritor pentru că rămâne veşnic în această clipă.

*

Ca să scapi de iluzie trebuie să ştii că problemele tale nu sunt mai importante decât traiectoria şi greutatea unui fir de praf din acest univers incomensurabil.
De aceea trebuie să fii mereu degajat de orice gând de auto importanță, pentru că din punct de vedere fizic şi mental faci parte din materia reciclabilă care apare şi dispare. Din punctul de vedere al vieții în sine însă eşti totul, indiferent de ce spui sau faci.
Toată derularea spațio-temporală, mintea şi memoria izvorăsc din tine, cel viu. Căci dacă n-ar fi nimeni viu nu s-ar putea spune că există trecut sau viitor şi cum viața este indivizibilă, fiind o prezență şi nu o cantitate, limitată şi măsurabilă, atunci tu eşti în permanență viu şi identic cu ea.
Mintea este un cod de combinații numerice ce creează şi pune în mişcare un robot biologic, e adevărat, foarte sofisticat, dar să ştii că tu nu eşti acela.
Nu pot exista probleme pentru tine, fă ce vrei şi spune ce vrei, dar ca să te simți şi să te cunoşti pe tine, în toată splendoarea ta, trebuie să renunți la tot.

*

Ce este în tine şi ai te va salva, ce este în tine şi nu ai te va omorî.
Ce înseamnă asta?
În fiecare om există viața, ca esență de unde porneşte totul, ca sursă a întregii manifestări.

A avea însă această viață înseamnă a o avea mereu în atenție, a o simți şi a o recunoaşte. Viața se dăruie tuturor necondiționat, fără plăcere sau neplăcere, ea nu alege şi nu face comparații, ea nu ştie de dualitate.
N-ar vrea să plece de la tine, ea este lipsită de inițiativă şi intenție, toate aceste proprietăți sunt ale minții, ea nu reține asemenea fleacuri.
În realitate tu, cel care te identifici cu mintea, o alungi.
Rob al proprietăților specifice substanței ce te compune acum, modificându-te mereu, pierzi din vedere viața, esența ta nemuritoare, şi o acoperi cu tot felul de mizerii grosiere şi inutile.
Viața care pătrunde totul în univers va rămâne aceeaşi chiar şi când o pierzi din atenție, dar cel care o pierde din atenție sigur va muri.

*

De unde ştiu eu toate aceste lucruri neobişnuite?!
Nu e vorba de a şti, ci de a simți. Aşa am simțit că stau lucrurile din mesajul subtil al substanței care m-a compus, în continuă transformare, pe care eu l-am transcris, cât am putut de bine, chiar la momentul apariției lui. A fost adevăr absolut la momentul acela, dar astăzi poate să nu mai fie valabil.
Dacă Pământul se mişcă, ce se află pe el ar putea să stea?!
Deci nu există nimic personal în ființa mea, pentru că persoana nu-mi aparține, făcând parte din minte, ea însăşi, o iluzie; este doar sensul vieții care trece prin mine şi mă poartă continuu înspre cel care sunt.

*

Pământul este o bulă spațio-temporală, o pungă goală.
În ea, folosind focul din minte, asemeni focului unei torțe care prin învârtire rapidă creează o roată materializată, se poate materializa tot ce vrei, dacă te-ai pus pe visare. Dar tot ce se va materializa nu va fi decât o mişcare ipotetică a unor electroni inexistenți ce folosesc focul din minte ca să creeze iluzia formelor…

*

Pentru a atinge acelaşi scop intrinsec al vieții, despre care unii au habar, iar alții nu, există două căi: una a acumulării, iar cealaltă a renunțării.
Majoritatea oamenilor ştiu doar despre cea a acumulării. Ei tind să acumuleze totul şi consideră că pentru fericirea absolută trebuie să ai totul. Dar a avea totul sau a nu avea nimic sunt capetele funiei care se înnoadă între ele ca să facă un cerc.

Pentru a avea cât mai mult, tinzând înspre totul, există prea multe fricțiuni, prea multe conflicte şi prea multe cadavre, calea este extrem de dificilă şi de grea, pe când calea renunțării, pentru aceleaşi rezultate, stă în firea spiritului tău şi este mult mai uşoară.
Calea renunțării este, cu adevărat, cea mai mare binecuvântare pentru om şi toată evoluția spre inteligența superioară este obligatoriu să treacă prin ea. Este singurul lucru prin care putem fi deosebiți de animale; prin inteligență şi înțelegere noi putem renunța, animalele însă nu.
În ultimă instanță a renunța la teritoriile tale înseamnă a renunța la grijile şi durerile tale şi întoarcerea în conştiința pură.

*

Evoluția subtilă presupune lipsa discriminării, a cunoaşterii comparative. De aceea eu nu mai sunt atent la mintea omului, ci doar la viața din el. Dintre toate părțile corpului cea care reflectă cel mai bine mintea şi emoțiile este fața şi, în special, ochii.
Eu de mult nu le mai privesc cu atenție, de fapt nici nu le mai rețin.
Dar pentru a realiza acest lucru nu e suficient să-ți propui; dacă în tine magnetismul terestru este încă foarte puternic, iar simțurile grosiere sunt singura realitate în care crezi, acest lucru este imposibil.
Substanța care te compune ar fi trebuit să sufere deja câteva transformări.
Viitorul va arăta un altfel de om care nu va mai reține nume şi fizionomii, ci doar va şti că cel din preajmă, cu problemele lui specifice este *tu*.
Evoluând, omul va înțelege că problemele celui numit *tu* nu sunt diferențiate de la individ la individ, astfel încât începând discuția cu unul şi terminând-o cu altul, datele problemei să nu se fi schimbat practic deloc. De fapt, va înțelege că toți oamenii au aceleaşi aspirații şi aceeaşi sete îi macină pe toți, indiferent dacă unii pot sau alții nu pot exprima lucrul acesta.
Oricine i s-ar adresa, ca într-o revelație, fără să-l privească şi fără să-l contureze cu privirea, el va exclama „ - Aaa, *tu* erai…"
Iar la un moment dat omul va fi siderat de suprema înțelegere „ care *tu*?! …" de fapt acest *tu* erau gândurile mele… nu sunt decât eu în orice formă de viață…

*

Tot ce apreciezi pentru forma şi calitățile proprii nu are nici un merit ca individualitate separată de restul creației. Aşa cum ştii că un copac sau o floare nu are nici un merit personal pentru frumusețea sa, tot aşa, trebuie să ştii că nici o ființă nu are vreo măreție prin calitățile ei.

Când apreciezi, nedreptățești, când observi îți recunoşti limitele şi nu emiți nici o judecată.
Lucrul apreciat este doar un concept temporar, care moare repede pentru că nu are sens şi importanță, fiind doar o combinație de substanțe chimice materializată de gânduri, fără stabilitate, pentru că face parte dintr-un experiment defectuos.
La fel este şi cu cel care apreciază, ca minte sau ca personalitate. Dar ca viață el nu mai vede nimic altceva decât viață şi tot ce s-a chinuit mai înainte să obțină din afară, acum găseşte înlăuntrul său, simțind că este sinele viu al universului, punctul de echilibru la care se raportează totul.

*

Multă vreme am crezut că sunt trist şi nefericit pentru că nu sunt un învingător. Dar când am înțeles că sunt aşa doar pentru faptul că există tristețe şi nefericire în lume şi în minte m-am liniştit. Am ştiut cu certitudine că indiferent ce voi face tristețea mă va însoți mereu, pentru că o ființă umană oarecum mai conştientă de natura sa energetică percepe pe lângă toate celelalte lucruri şi tristețea şi durerea din toate formele de viață, prin existența minții. Şi pentru că mintea mi-a creat corpul numai sfârşitul corpului îmi va putea alunga suferința. Şi, curios, ori de câte ori sunt pe deplin conştient de cunoaşterea aceasta nu mai sunt trist deloc…

*

Nimeni nu se îmbolnăveşte dintr-o dată!
Dacă ai ajuns bolnav este pentru că nu ai luat în seamă semnalele transmise în corp. Ai fi putut să o faci, dar nu ai ştiut, şi dacă nu ai ştiut nu ai putut. Orice boală începe la nivel energetic şi există senzații şi simțuri care te vestesc din timp.
De aceea învață să simți energia şi să o asculți.

*

Nimic din ce este manifestat nu este bun sau rău.
Tot ce este manifestat este şi bun şi rău.
De aceea nu te supăra, căci te superi pe tine şi nu există chin mai mare decât acela de a te supăra pe tine însuți. Pentru că ce este în tine este sinele viu şi fără el nu ai fi trăit niciodată.
De ce să fii mai nefericit pentru ce nu ai decât fericit pentru ce ai?!

*

Ți-ai îndeplinit scopul vieții spațio-temporale dacă ce ai primit prin naştere ca materie grosieră dai înapoi Vieții ca substanță iluminată şi subtilă.
Tu trebuia să fii supremul alchimist al lui Dumnezeu.

*

Imaginarea lucrurilor plăcute şi frumoase te predispune la somn.
Consumarea alimentelor gustoase, de asemenea.
Coordonatele pe care imaginația şi hrana le activează, odată ce produc mişcare în interiorul tău fizic, sunt ciclice, astfel încât toate corpurile din univers nu fac nimic la voia lor, ci doar se pot deplasa pe orbita unui supermagnet, ce le reține – tocmai pentru că substanța lor poate fi atrasă de acesta –, ce îşi cheamă particulele înapoi…
Avantajul omului este că el, prin conştiință, îşi poate alege substanța cu care să se hrănească şi în consecință să-i decreeze corpul până acolo încât să devină liber de orice influență.

*

Între un om conştient de sine, scârbit de dezbinarea pe care interesele religioase a răspândit-o în lume şi un credincios înfocat orice discuție este imposibilă.
Primul îl simte pe Dumnezeu ca esență pură şi neschimbătoare, prezentă în toate ființele vii, al doilea îl vede ca un şef de şantier ce nu are altă treabă decât să-i îndeplinească dorințele. Primul îl simte Absolut din toate punctele de vedere, al doilea îl vede după forma minții lui, specifică timpului respectiv, luptând cu un duşman, pe care el, creatorul suprem şi omniscient, pe lângă celelalte lucruri l-a creat şi pe acesta ca să demonstreze unor ignoranți cât de tare este el şi vrednic de laudă…

*

A vrea este un subaltern al minții, de aceea cel care vrea este întotdeauna un sclav împovărat de robie ce nu-şi poate depăşi limitele pământului din trup. A fi există abia după ce nu mai vrei.
A fi acum şi aici fără conştiința altui lucru înseamnă a fi nemuritor.
Dar din păcate conştiința celorlalte lucruri se află, ca o dâră de otravă, în toate celulele tale…

*

O stea a fost cândva o particulă. A evoluat şi a strâns laolaltă o mulțime. Asemenea întregii materii a universului ea se află pe axa de lumină a vieții, iar materia ei, devenind conştientă, este furnizoarea vieții în nume şi formă pe o suprafață foarte mare.
Orice particulă poate deveni o stea. Un om strânge laolaltă o mulțime de particule care prin evoluție se pot transforma într-o stea.
Unele stele mor, altele se nasc.
Când se naşte o stea se naşte şi spațiul pe care ea îl luminează. Toate planetele din jurul ei şi toate organismele de pe ele sunt particulele sale. Ea dăruie lumina din sine ca mintea să nu fie cuprinsă numai de întuneric.
Când stelele se sting se sfârşeşte o anumită manifestare cosmică care se absoarbe în sine, dar nimic mai mult.
Chiar şi stelele se întorc la viața în sine!

***

Scrisori către mine însumi

„când spun voi eu înțeleg prin asta gândurile mele“

*

Tot ce scriu este pentru mine, tot ce public este, de asemeni, pentru mine. Toate exemplarele cărților mele, prin identitatea sinelui din orice manifestare, îmi sunt destinate; eu am tot atâtea perechi de ochi câte exemplare sunt.
Eu nu vreau să conving pe nimeni de realitatea scrierilor mele, deoarece convingerea este mentală, iar dezvoltarea minții nu stă în planurile mele. Exprimarea mea în percepția altora poate părea contradictorie, dar pentru mine ea va fi întotdeauna limpede şi clară, pentru că numai eu voi şti când vorbesc despre mine, cel absolut, şi când vorbesc despre mine, cel relativ. Cel care însă va înțelege această carte, aşa cum o înțeleg eu, este din aceeaşi substanță cu mine în acest moment al evoluției lui, şi chiar dacă în această lume iluzorie purtăm nume diferite, în realitate suntem unul singur.
Astfel prin conştiința identității sinelui din orice formă de viață, se va dovedi clar că ce am scris am scris pentru mine, ca un ajutor relativ într-o lume relativă, dar când nu-mi vor mai fi necesare pământul le va recicla şi nu voi avea nici un regret pentru asta.

*

De ce îmi cereți sfatul în legătură cu ce aveți de făcut?
Dacă vă aflați într-o dilemă voi ați creat-o, dacă ați dat de necazuri voi le-ați căutat. Dar să ştiți că nu se putea altfel. Greşeala este indivizibilă mişcării. Şi pentru că nu vă puteți opri din mişcare nu vă puteți opri din greşeală. Astfel încât este neimportant ceea ce faceți.
Mă întrebați ce trebuie să faceți pentru a fi fericiți? Aflați că fericirea este urcare şi cu cât o obțineți mai tare, ridicându-vă mai sus, cu atât mai mare va fi nefericirea când veți cădea, şi cu cât veți obține mai multe lucruri cu atât va fi mai mare nefericirea pe care o veți simți când le veți pierde, şi dacă nu le veți pierde acum le veți pierde când viața minții se va pierde.
Prin mişcare pe cât bine faci unei cantități fizico-mentale constituite într-un grup de oameni, de animale sau de țărână, tot pe atât de rău vei face unei alte cantități căreia nu-i oferi serviciile tale. Şi pe cât faci bine unui grup astăzi, prin transformarea minții şi substanțelor, mâine le vei face rău, şi cu cât îi vei hrăni mai mult astăzi cu atât te vor urî mai mult mâine când vor trebui să muncească, pierzându-şi libertatea, ca să strângă masa şi să facă curățenie după ce s-au înfruptat din darurile tale.
De aceea, nu căutați să urcați, pentru că orice țel este o iluzie, mulțumiți-vă să fiți atenți la viața din voi şi tot ce e necesar se va revela în existența voastră.

*

Viața îți oferă o mulțime de învățăminte, e suficient sa fii atent şi odată cu mişcarea minții începe spectacolul, nu e nevoie să mergi la teatru sau la film, e suficient să priveşti şi să asculți. Mişti un deget şi lumea intră în focul creației, permiți unui gând să se transpună într-o idee şi o mulțime de particule intră în efervescență – începe fascinantul spectacol al manifestării. Dacă e necesar sau nu să te ocupi de el nimeni nu te întreabă, din punct de vedere fizic eşti doar un fir de praf luat de curent, nu ştii încotro te îndrepți, nu ştii de unde ai plecat sau unde ai să ajungi, viziunea ta a devenit foarte limitată şi îngustă, te trezeşti deodată doar că eşti actor şi că participi la această imensă comedie a erorilor.
Nu e o noutate genul acesta de experiențe, exceptând unele amănunte, vi s-a întâmplat şi vouă, mi s-a întâmplat şi mie.
Să zicem că ai intervenit în scris cu o observație în cadrul unui grup de discuții, că ai spus ceva despre lucrurile care nu se văd vizavi de starea fizică a omului, legat de bolile lui, de urmele suferinței şi ale

transformării care s-au ataşat trupului şi chipului său şi îţi exprimi compasiunea aşa cum poţi tu în momentul acela, nu plângând, nu încurajându-i pe cei bolnavi cu cuvinte goale şi deşarte, ci spunându-le să fie atenţi la ce se află în spatele manifestării, la ce au preluat de la părinţi, la ce au făcut şi au consumat ieri, fizic şi mental, la faptul că substanţa din care este făcut omul atunci când el se îmbolnăveşte nu face decât să-şi exprime proprietăţile, că boala şi cancerul nu au nimic personal şi intenţionat vizavi de ei, că nu există nici o soartă şi nici pedeapsă alta decât aceea pe care şi-a făcut-o el cu mâna lui.
Să admitem că în momentul intervenţiei tale nu te aflai în cel mai bun moment al tău din punct de vedere mental şi emoţional, să zicem că te aflai într-o anumita mişcare internă care nu ţi-a permis să vezi panoramic toate aspectele realităţii, aşa aparentă cum e ea, că nu te-ai gândit la faptul că o forţă indiferent de natura ei, atunci când ai produs-o trebuie să nască o contra forţă care tinde să o anuleze, că doar în aparenţă ea vine de la o persoană, ci vine chiar din sânul creaţiei care tinde să reaşeze totul în echilibru.
Deci la spusele tale se ridică o persoană care la început îţi dă dreptate şi te aprobă, dar apoi începe să vorbească de „fanfaroni care după ce au obţinut câteva învăţături oculte şi le suflă în goarnă“, făcând mai mult sau mai puţin voalat referire la mine, bucuroasă că a născut o competiţie prin care mintea i se pune în mişcare şi prin care obţine satisfacţie.
Şi acum spun: de ce să-i stric eu acea bucurie, de ce trebuie să reacţionez ca bezmeticii şi să mă supăr pentru cuvintele ei?! Ce înţelegere ar fi în mine dacă aş riposta la o vibraţie, la o înşiruire de sunete pe care cineva le-a scos poate la un moment de slăbiciune, acceptând să mă modific interior din pricina ei, devenind o jucărie pe care o poate sufla şi împinge orice şi oricine?! De ce să nu înţeleg că acea femeie poate fi mama mea, sau sora mea, sau fiica mea, oricum ceva foarte aproape de sângele meu omenesc şi în consecinţă face parte din mine, că acţionând împotriva ei acţionez împotriva mea, că mie însumi îmi fac rău când folosesc cuvinte sau gânduri urâte împotriva ei…
De ce ar trebui să-i demolez textul cuvânt cu cuvânt, să-i arăt cât de mult se înşeală când s-a grăbit să mă judece când a zis că dacă toţi ar medita n-ar mai avea cine să scrie cărţi sau să compună muzică, cum ar mai fi apărut un Beethoven, un Handel, un Vivaldi, un Dostoievski?...
La ce bun să-i spun că dacă aceşti oameni nu ar fi meditat şi în ei nu s-ar fi născut o vibraţie atemporală nu ar fi existat nici o realizare şi nici o frumuseţe, şi ea nu ar mai fi avut ce să aprecieze la ei?...
La ce bun să-i spun că frumuseţea nu există nicăieri dacă nu există în cel care o receptează, la ce bun să-i spun că aceşti oameni nu au existat niciodată în afara vieţii, pe care ea chiar acum o trăieşte şi o resimte, la scara ei în această lume relativă, dar la absolut în fiinţa sa reală…

La ce bun să-i spun că operele acestor oameni sunt doar lucruri pământeşti, în muzică alcătuite dintr-o sonanţă şi o disonanţă, în literatură alcătuite din întâlnirea pozitivului şi a negativului, din acest conflict care susține creația şi rezonează în substanțe diferit de la un timp la altul, la ce bun să mă adresez direct ei şi să fac un spectacol din starea deplorabilă în care se află omul, necăjind-o şi mai mult, după ce, chiar fără să o recunoască, este şi aşa destul de necăjită…
Pentru că altfel nu ar fi căutat nimic, nu ar fi intrat într-un grup de discuții pe teme spirituale şi nu s-ar fi frământat să caute răspunsuri la lucrurile ce o neliniştesc.
Au trecut săptămâni, au trecut zile, au trecut ore sau poate nu a trecut nimic de la momentul acela neplăcut, când cuvinte grele mi-au fost adresate, dar cine a făcut-o?...
Eu singur în realitate, pentru că ceilalți oameni nu sunt decât tu însuți într-o altă secvență temporală, cuvintele lor nu sunt decât cuvintele tale într-un alt moment al manifestării, şi atunci împotriva cui mă ridic şi contra cui ripostez? De ce trebuie ca omul, după ce a ajuns la un anumit grad de inteligență şi înțelegere să se comporte ca un câine care vrea să-şi muşte coada?!
Un conflict de idei este un conflict interior, numai în aparență se produce pe marginea unui text, o analiză a spuselor unuia sau altuia este hrană copioasă pentru minte, dar nimic bun cu adevărat nu a reieşit din lupta ei pasională, s-au construit tunuri, rachete şi vapoare prin ea, dar fericire interioară niciodată…

*

Orice discuție trebuie să înceapă de la faptul că nu există adevăruri absolute în această lume relativă. Acest lucru este valabil şi în legătură cu ce am să vă spun în continuare.
Tot ce e pe de-a-ntregul adevărat devine fals când încep să vorbesc, iar mintea începe să se mişte. Viața din mine e singura realitate, înainte de a deveni clipă măsurabilă şi înainte de a vă percepe pe voi.
Se spune că la început a fost nimic, iar zero împărțit în bucăți cu masă şi greutate proprie nu poate fi!
Dar mintea poate crea iluzia asta, pentru că ea este mai întâi de toate simțuri şi apoi obiectele lor, întâi este capacitatea de a auzi şi abia după aceea ceva ce se poate auzi, întâi este capacitatea de a vedea şi abia după aceea ceva ce poate fi văzut. În felul aceasta ce e atât de greu să se creadă că e adevărat ceea ce nu e adevărat?!
Dar spiritul este doar viață în sine şi unde totul e în sine nu există nici o proprietate, deci nici aceea de a fi realitate fizică. Pentru că materialitatea

urmează gândului, iar gândul a apărut odată cu individualitatea care s-a trezit limitată într-o natură materială predispusă la degenerare…
Dacă la început a fost doar Dumnezeu şi starea perfectă era în el pentru ce ar mai fi creat obiecte materiale care să-l ajută s-o simtă, sau chiar mai grav, să-l ajute să-şi realizeze un scop?! Dacă la început nu a fost decât el şi tot ce s-a născut a apărut din el de unde au apărut adversarii şi cei care nu fac voia lui?!
Înseamnă că el a creat imperfecțiunea precum în materialitate o face permanent mintea…
Ce ruşine să vă închinați ei, oameni, ce ruşine…
Apoi, este experimentarea mai importantă decât starea ce urmează experimentării? Dacă ai încă de la început starea te mai interesează experimentarea?… Dacă ai tot confortul şi protecția pe care ți-o poate oferi casa vieții eterne, pentru ce să te chinui să o mai construieşti?!
Şi dacă starea nu poate exista decât în urma experimentării, ca efect, înseamnă că ceea ce obținem noi prin ea nu este esențial şi nu ne poate apropia de Dumnezeu, căci ne menține într-un nesfârşit ciclu al cauzelor şi efectelor.
Deci evidența, cât se poate de clară, este că lumea materială nu este creația lui Dumnezeu şi, cum ea e susținută şi perpetuată prin aportul de materie exterioară, vei putea să vezi adevărul numai după ce nu te vei mai înnoi cu mâncarea ce te materializează, precum sedimentele se depun pe fundul unui lac, configurând în apele tulburi o proiecție în interiorul tău fizic ce se reflectă deformat în afară.
Dar se spune, nu e suficient să-l vrei tu pe Dumnezeu, singurul care poate oferi cunoaşterea şi puterea de a trăi fără materie exterioară, ci trebuie să te vrea şi el pe tine.
Ce-l poate determina pe Dumnezeu să te vrea este sădit în inima fiecăruia, dar numai oamenii ce şi-au început purificarea pot uneori exprima câte ceva…

*

Nu există formă fără conştiință. Acolo unde, în genere, spunem că există inconştiență, de fapt, vrem să spunem că conştiința este scăzută în comparație cu punctul pe care l-am luat drept reper.
În formele animale nivelul de conştiință depinde de specie, dar nu în totalitate.
Admitem că în general omul este capabil de compasiune, ca un derivat al conştiinței, mai mult decât orice animal de pe Pământ, dar numai la nivelul său superior, pentru că la nivelul inferior el este adeseori asemeni animalelor.

Te poți gândi la altceva când vezi cum tratează omul anumite vietăți de când a început isteria gripei aviare?
Judecătorul corupt şi nedrept este prezent peste tot. El are în mână legea scrisă sau nescrisă care îl justifică, dar oare cine a făcut-o?
Animalele sănătoase, a căror viață este minunea inegalabilă al lui Dumnezeu, identică cu el însuşi, sunt aruncate în gropi şi arse de vii.
Cine e omul care-şi permite acest lucru? Cine i-a conferit acest drept?
Moartea pe care mintea lui o varsă în afară, după ce se va roti o vreme se va întoarce la sursă.
Pentru că produce şi vede moartea peste tot – de aceea omul moare şi nu din alt motiv. El este creatorul morții, dar nu ştie asta…
Ca să ajungă să înțeleagă viața şi semnificația ei, omul va trebui încă de multe ori să moară. Totul se transcrie unei lecții în sine, perfectă prin aceea că nu există nici un scop şi nici un interes, căci numai mintea ataşată formelor efemere poate concepe aşa ceva. Dumnezeu în starea lui absolută nu păstrează asemenea prostii.
Din această formă animală, ce crede că puterea brută îi aparține şi că o poate păstra ca să se realizeze în mod individual, reiese şi atitudinea celor care se măcelăresc între ei aşa cum vedeți la ştiri… Cine i-a învățat asta?!
Să vă spun? Mintea lor impură, care le-a şoptit că au voie să facă orice pentru a obține noi teritorii sau pentru a şi le apăra pe cele vechi, inventând cuvinte pompoase precum sunt națiunea, patria, patriotismul.
Ea a prelungit violența şi moartea dincolo de nevoile supraviețuirii. Ea a inventat pofta, confortul şi luxul de care omul nu avea nevoie pentru a se recunoaşte pe sine. De fapt acestea sunt păcatele omului, prin care el degenerează tot mai mult…
Sunt oameni care dacă ar fi schimbați cu animalele din grajduri şi apoi tăiați în abatoare pentru hrana unor înnebunite fiare nu ar schimba deloc datele problemei. Acelaşi grad de nedreptate ar exista şi într-un caz şi în celălalt.
Mi-e teamă că am ajuns să nu mai ştim să punem lucrurile la loc, să nu mai ştim cine este omul şi cine este animalul. Oare nu au rămas tot animalele să conducă Pământul şi eu doar am visat că s-a realizat o formă evoluată?...
Din locul unde mă aflu acum văd cum un animal inconştient ucide doar pentru plăcerea limbii lui o mulțime de vietăți lipsite de apărare… Cum să nu-mi plângă inima? Cum să nu mă doară când văd că acest animal este asemănător cu mine în nume şi formă. Mă doare inima pentru că dacă omul de lângă mine ucide şi mănâncă carne este ca şi cum aş face-o eu. Diferența este minimă.
Cred că va trebui să merg să trăiesc în munți şi păduri printre alte animale, mai sincere, mai naturale şi mult mai capabile de compasiune…
Dar iarăşi mă ridic ca de atâtea ori şi simt că nimic nu este pierdut.

Ce se întâmplă acum provine din spiritul echitabil şi desăvârşit al vieţii. Dacă omul nu a înţeles că nu are dreptul să ucidă, ci doar să îndrepte şi să vindece, că nici un Dumnezeu nu i-a conferit acest statut, altul decât cel pe care l-a inventat el cu mintea lui, atunci viaţa îi va oferi o lecţie. Nici un fel de carne nu va mai fi bună de mâncat în curând. Prin simbioza formelor de viaţă de pe întreg Pământul, boala oricărui animal va fi activă şi la om. În curând el va trece de nevoie la alimentaţia vegetariană, lucru care îl va elibera de multe chinuri, boală şi suferinţă.
O pedeapsă în aparenţă va fi o binecuvântare – acesta e răspunsul vieţii, aceasta este Viaţa…

*

Pentru a te feri de accidente, de fapt de ciocnirile de particule relative la tine, văzul nu te va ajuta. Observă cu atenţie suprafaţa ce el o cuprinde, aproximativ 120 de grade în arc de cerc şi 2 metri în
înălţime, restul nu e focalizat…
Un matematician ţi-ar putea spune cu exactitate cât la sută din spaţiul tridimensional cuprinde asta şi cât rămâne în afară.
Însă auzul este sferic şi, cum nici o mişcare nu este lipsită de sunet, el îţi va da de veste în timp real de orice se petrece în jurul tău, în limitele frecvenţei pe care urechea omenească o poate recepta.
Oricum este cu mult mai mult decât poate cuprinde văzul…
Aici începe marea artă a transformării. Simţurile divizate şi, uneori, contradictorii, încep să se strângă în unul, un simţ foarte subtil care s-ar putea numi intuiţie. Deocamdată nu poţi să-l percepi sau utiliza dar poţi să-ţi ascuţi auzul prin nemişcarea corpului şi tăcerea minţii.
O fiinţă mai subtilă decât tine ar putea distinge, prin acest simţ nou şi unificat şi pericolele ce vin din câmpurile subcuantice, înainte de a deveni materie, înainte de a deveni săgeată…
Dar cu certitudine, transformarea simţurilor grosiere şi telurice în cel cuantic, în intuiţie, e un proces complex şi decreativ, ce include în primul rând natura surselor de hrană. Alimentele grele, cu fier, mai ales din sânge şi carne, sporesc violenţa atracţiei magnetice către miezul incandescent al Pământului, simţurile devenind tot mai confuze şi brutale. Alimentele solare, fotonice şi transparente însă contribuie la trezirea intuiţiei din tine.
Apoi mai sunt multe de spus, dar deocamdată concentrează-te la auz, fără să faci din asta un obiectiv expres, căci unde există pasiune rezultatele benefice sunt nule.

*

Toate marile înțelegeri ale vieții mi-au venit prin străfulgerări, dar nu din afară, cum s-ar crede, ci din interior, din însăşi substanța care mă compune.
Toate formele de viață sunt substanța universului în mişcare. Provenind din nemanifestare ele se manifestă apoi se întorc iarăşi în nemanifestare. Această substanță manifestată prin minte este identică cu cadrul spațiu-timp. De aceea se spune că odată cu oprirea minții se opreşte şi iluzia, ceea ce este şi totuşi nu este, ceea ce ai şi totuşi nu ai.
Derularea cu absolută repeziciune ca şi nederularea produc acelaşi efect. E acelaşi lucru cu nu a face nimic.
Superiorul şi inferiorul converg în manifestarea substanțelor, de aceea manifestarea este întotdeauna contradictorie, pendulând între extremitățile creației.
Nimic din ceea ce este materializat nu este sfânt, nici o persoană, nici un altar şi nici o icoană. Doar mintea ta coruptă le-a oferit sfințenie prin peceți şi litere care sunt pete pe foaia vieții albă.
Ştii în mod cert despre tine că nu eşti doar o formă, dar despre altcineva numai îți închipui că este tot aşa, nu simți efectiv.
Fiindcă percepția timpului este diferită în funcție de mărime, masă şi greutate, ceea ce pentru unii este o întreagă civilizație, cu toată măreția şi decăderea ei, pentru alții nu înseamnă decât o clipită. Amândouă formele au trăit în acelaşi univers şi totuşi au avut percepții diferite.
O viață este totuşi o manifestare cosmică. Pentru universul în întregime ea durează poate zeci de miliarde de ani, pentru om 70-80 de ani, iar pentru o gâză doar câteva ore. Toate şi-au trăit manifestarea cosmică dar numai puține au ajuns la Absolut…

*

Una din cele mai importante forțe de pietrificare ale omului în această formă ocazională este iluzia timpului şi a spațiului liniar.
Pe Pământ, în cadrul acesta relativ, lucrurile pot fi măsurate în linie, dar în planul cosmic, superior, mai aproape de esența din care provine totul, lucrurile stau altfel.
Din punctul acesta relativ, al minții transformate în substanță, se poate spune că universul a început acum 18 miliarde de ani şi va mai dura încă pe atâta, dar în planul superior, care nu poate fi perceput decât cuantic, universul începe chiar acum, în chiar această clipă nenumită şi nemăsurabilă. Trecutul porneşte întotdeauna din prezent şi este perceput astfel când intră în cadrul relativ prin memoria inclusă substanțelor compuse din atomi, viitorul este trecutul proiectat liniar prin activarea legii cauzelor şi efectelor.

Dar atât trecutul cât şi viitorul există doar în minte şi, dacă unul este alb şi celălalt negru, prin mişcarea minții, amestecându-le, ele devin confundabile, fiecare din ele fiind doar o substanță mentală ce o poate înlocui pe cealaltă.
Viața din tine este prezentul – fix, imobil şi indivizibil – de unde porneşte, prin intervenția minții, toate proiecțiile spațio-temporale.
Când dai importanță unui lucru, te cobori în imperiul cauzelor şi efectelor, pe un spațiu terestru relativ, dar tu în realitate nu eşti relativ.
Când vei percepe viața din tine doar ca prezență, nu ca pe un punct aflat pe un segment de dreaptă, undeva la mijloc, între imensitatea trecutului şi enormitatea viitorului, atunci pietrele vor cădea de pe tine, nu va mai fi nici naştere, nici moarte, nici început şi nici sfârşit, doar viață absolută, doar tu însuți.
Iar această viață, resimțită ca permanență, când vei fi depăşit atracția şi respingerea, plata şi răsplata, precum şi orice altă formă de dualitate, va fi leacul tuturor bolilor şi suferințelor, vindecătoarea tuturor temerilor şi iluziilor.
Până atunci rețineți: nu există evoluție spre mai bine fără simțire de sine şi degenerare, boală şi păcat fără nesimțirea care provine din uitarea de sine.

*

Nu te mai lăsa păcălit! Priveşte cum bătrânii şi bolnavii se usucă făcând cozi pe la uşile doctorilor. Doctorul are interesul lui şi nu-ți va spune niciodată tot adevărul, dar eu pot să ți-l spun. Înțelegerea ta va fi şi înțelegerea lui şi adevărul, atât cât îl permite această lume, nu-l va face pe nici unul dintre voi să moară de foame.
Plăcerea pe care ți-o furnizează mâncarea făcută din carne este o plăcere blestemată şi de la ea porneşte toate bolile tale.
Fiindcă nu te poți abține de la această plăcere stai pe la uşile doctorilor, dar dacă vei renunța la ea vei putea găsi plăceri mult mai profunde şi mai elevate, iar timpul pe care îl petreceai aplecat de durere în anticamera doctorului ți-l vei dedica ție însuți.
Când boala este în trupul tău, mintea ar putea să nu-ți fie afectată?
Într-un om bolnav nu mai există nici o altfel de credință în afară de credința în propria boală…
De aceea deschide-te să intre în tine lumina divină! Prin ea celulele tale de carne se vor transforma în entități de lumină şi boala nu va putea locui acolo unde există lumina.

*

Practic am ajuns să nu mai urăsc nimic. Orice mi-ar veni din afară sau din interior privesc cu îngăduință și atenție.
Am ajuns să nu mai urăsc nici măcar slăbiciunea, acea slăbiciune care de multe ori în trecut îmi paraliza toți mușchii și mă lăsa fără glas. Și cu cât voiam mai mult să nu mi se întâmple, mi se întâmpla mai des, astfel încât ajunsesem să mă urăsc cu desăvârșire.
Dar viața mi-a oferit șansa să pot fi atent și la un moment dat totul s-a transformat în iubire. Momentele de slăbiciune care decurg din influențele astrale, din aluatul personalității sau din alte substanțe care fuzionează cu mine eu acum le pot transforma în clipe plăcute și în motiv de iubire.
Sunt momente foarte bune pentru introspecție, sunt momente splendide de amuzament.
Tocmai de aceea ele acum nu mai sunt atât de acide sau răutăcioase, sunt asemeni încercărilor unui copil de a-l păcăli pe altul, iar atunci când este descoperit recunoaște că a vrut doar să se joace, neînțelegând de ce te-ai supărat.
Mă bucur și de slăbiciune, mă bucur și de urât, mă bucur și de plictiseală, supărarea nu ține decât o fracțiune de secundă – totul se transformă în bucurie.
E așa de frumoasă viața în aceste condiții, e așa de frumoasă…

*

Spiritul este ceea ce este.
Mintea este energia potențială a spiritului, dar, atenție, nu energia sa reală pentru că spiritul nu are nici o proprietate și nici o calitate. Mintea este energia ca posibilitate de proiecție iluzorie pentru receptori special concepuți. Stă în natura atomului această proprietate.
Mintea l-a făcut, mintea l-a programat.
Spiritul nu are nici o calitate, deci nici aceea de a fi bun sau rău, frumos sau urât, cald sau rece, el este doar viu, el este doar viață.
Când lucrurile merg bine omul spune că aceea este viață, când lucrurile merg prost el spune că aceea nu este viață. El nu este mort când lucrurile nu merg cum trebuie, ci doar este adormit și totul se petrece haotic și fără sens așa cum se întâmplă în vis.
Sufletul este amestecul dintre mintea cosmică și magnetismul terestru, iar despre spirit se mai spune că este totul și nimic.
Dar *totul* și *nimic* sunt noțiuni eminamente abstracte pentru noi, cei în formă fizică, pentru că dacă am realiza totalitatea sau nimicul ne-am anula

din punct de vedere material. În starea în care ne aflăm *nimicul* în *totalitate* şi *totul* în afara căruia să nu mai rămână *nimic* nu există. Aşa cum nu există *nimicul* pur în această lume materială, la fel *totul* este o relativitate. Dincolo de ceva ce spunem noi că este totul întotdeauna mai există ceva. După orice graniță şi extremitate urmează ceva, după Pământ, spațiul gol, după spațiu, galaxiile, apoi altele şi altele, după orice univers un alt univers şi tot aşa mai departe. Dar pentru că toate trebuie să aibă un final, acesta este abia acolo unde se termină mintea. Iar mintea nu se va termina niciodată în altă parte decât acum şi aici.
Totul începe odată cu mintea şi totul se sfârşeşte odată cu mintea.
Dar spiritul este doar prezență, este viața la care se raportează totul.
Nimic nu ar începe şi nimic nu s-ar sfârşi dacă n-ar fi el.
Dumnezeu este spirit, Dumnezeu nu are nimic de a face cu materia. El nici nu o apără, nici nu o influențează. El pur şi simplu o ignoră, pentru că el nu este ceva limitat ca să aibă ştiință de ceva, el este totalitatea şi cunoaşte totalitatea – acel spațiu pur în care nu poate exista nici un segment care să se poată numi ceva…

*

Nu este nici o măreție în omul fizic – o formă de viață oarecare care a prins doar un culoar favorabil pentru dezvoltarea lui ca specie, ca şi pentru ascederea în postura de animal dominant pe această planetă.
Fiecare formă de viață este alcătuită din atomi, iar aceştia au în structura lor subtilă toate capacitățile şi posibilitățile de manifestare. Fenomenele naturale acționează asupra atomilor elementari proveniți din spațiul cosmic, atomi ce astăzi formează Pământul, răscolindu-i fără un interes anume, doar manifestându-se.
Structurile create accidental, fiind animate de spirit, tind înspre manifestarea capacităților interioare ale atomului: ordine, inteligență, libertate.
Toate formele de viață evoluează inconştient din generație în generație înspre asta. Speciile şi regnurile însă sunt diferențiate de o sumă întreagă de factori, astfel încât se poate spune că unele sunt mai avansate, iar altele mai primitive.
Când o specie devine conştientă de capacitățile pe care le are în structura sa, evoluția sa devine din ce în ce mai rapidă. Dar pentru asta e necesar ca fenomenele naturale de pe planeta pe care ea se află să-i permită acest lucru, cu alte cuvinte să nu se exprime prea virulent ca să-i distrugă organizarea şi unitatea, aşa firavă, cum o are. Adică un potop concentrat care nu înseamnă altceva decât cutremure, inundații şi explozii care dezintegrează structurile atomice create – ființele vii – şi le pulverizează iarăşi în atomi separați, în praf cosmic. Procesul natural, cu răbdarea

vieții din fiecare atom, poate fi reluat de la început, nimic nu se pierde, nu există nici o tragedie, dar clipa în sine – viața în sine – nu se poate percepe în aceste condiții.
Dar cu omul s-a întâmplat minunea, el a prins un culoar favorabil, asemeni altor specii care au dominat Pământul înaintea lui, în vremuri imemoriale, apoi l-au părăsit în mod conştient pentru a-şi realiza destinul cosmic. Practic orice formă de viață, care contează doar prin faptul că este viață şi nu prin realizările ei, poate să facă ce a făcut omul, adaptându-şi organe şi instrumente pentru realizarea acestui fapt. Pe de altă parte acest proces nu se poate realiza decât în câteva sute de milioane de ani…
Dar maniera îngâmfată de dominare a omului, ca formă separată de toate celelalte, e o mare prostie. Aceasta e mintea!
Dar Dumnezeu este numai viață. El nu alege, nu preferă, nu face diferențe.
El este în toate! Trebuie perceput în sinele lui şi toate realizările posibile sunt duse la absolut. În cadrul lui nu exisă imposibilitate.
Această muncă de Sisif, pe care o execută oamenii şi toate formele de viață, este numai pentru învățare, nimic nu a fost şi nimic nu va fi când ea s-a realizat – Dumnezeu nu s-a mişcat din loc, tu nu te-ai mişcat din loc, cel viu nu s-a născut şi nu a murit niciodată…

*

Eu nu sunt aşa cum mă vedeți voi cu ochii aceştia de ape pământeşti, când tulburi, când agitate. Dacă sunteți încântați de ceea ce spun, uneori, este pentru că eu sunt viu şi mă aflu în voi, tot aşa cum voi vă aflați în mine. Ce vă mişcă nu vine de la mine, ci este doar realitatea sinelui vostru care îşi exprimă posibilitățile. La început ca o stare, apoi în nume şi formă. În realitate eu nu sunt în afara voastră şi spusele mele sunt spusele voastre. Dacă voi nu ați fi vii nu ar fi nici o percepere şi nici un iluminat. Nici un Iisus, nici un Mohamed şi nici un Buddha nu s-ar fi ridicat din neființă dacă voi n-ați fi ei înşişi şi nici chiar Dumnezeu n-ar avea nici o noimă în lipsa celui ce simte şi receptează. Căci cui ar putea să-i fie dedicată o rază de lumină dacă n-ar fi viața din tine să o recepteze, ce justificare ar mai avea un Dumnezeu dacă el nu ar fi un tot unitar ce l-ar include atât pe cel care emite cât şi pe cel care receptează?!
Şi dacă toți recunosc, într-un fel sau altul, că acela care emite viața este Dumnezeu, cel care o receptează, în ultimă instanță, cine poate fi?...
Marele hop pe care voi încă nu sunteți în stare să-l depăşiți este iluzia timpului şi a spațiului liniar. Dar când ele se vor fi consumat îndeajuns de mult, chiar acceptând contorizarea bicisnică a minții, care poate

fi rezultatul evoluției inevitabile? Tot ce a pornit din Dumnezeu, ca origine a întregii creații, după ce a rătăcit prin tot felul de forme, unde își va găsi sfârșitul și odihna?…
Chiar iadul, care a apărut pe raza creației numai atunci când a avut cine-l locui, își va consuma substanța odată cu exprimarea divinului până la absolut: iertare totală, mângâiere totală, odihnă totală.
Iar toate tragediile nu vor fi fost decât apă de ploaie, apa ochilor voștri crescuți din minte, care firesc n-au putut să vadă dincolo de capacitățile ei…

*

Omul este o formă de materie animată de spirit.
Așa cum arată acum este rezultatul unui cumul de factori, modelat de spațiu și timp, de o anumită presiune a minții în mișcare.
Sunt adesea întrebat dacă cred în evoluție sau în creație.
Dar însăși această întrebare, pentru cel atent, dezvăluie importanța răspunsului. Care este practic zero…
Pentru că ceea ce cred eu sau oricine altcineva este un efect al minții și nu reprezintă decât o relativitate la factorii de mediu, la educație, la dispoziția emoțională, la timpul și spațiul pe care mintea le-a creat.
O mare furtună într-un pahar cu apă, o limitare într-un recipient numit atmosferă.
Tu de fapt nu răspunzi niciodată la această întrebare, ci doar repeți ce substanța fizico-mentală relativă la forma ta de om îți șoptește.
Formele curg dintotdeauna și suferă evoluție, spiritul însă este creație în sine, fix, indivizibil și neschimbător.
Suportul spațio-temporal pe care se petrec toate acțiunile și toate faptele este în afara lui și deși el se află în toate formele, formele nu locuiesc în el.
Pentru că el se află în forme ca posibilitate, dar materialitatea formelor se află în afara sa… Ele sunt doar proiecții mentale ale unei simbioze perfecte între emițători și receptori, între negativ și pozitiv, între naștere și moarte.
Așadar omul nu este vreun lucru mare, un punct de referință al acestui Univers sau chiar al Pământului, din punctul de vedere al formei și al devenirii, dar este totul, esența și viața acestui univers prin spiritul care îl animă.
De aceea omul în esența lui nu este om, ci este spirit.
Normalitatea omului în acest stadiu al curgerii sale este un concept relativ, calitățile nu sunt calități, ci proprietăți ale substanței care îl compun. Ele includ o anumită subtilitate a luminii solare pe care el o aspiră, ca materie specifică Pământului ce s-a sedimentat pe etape într-un

recipient.
Cât priveşte puterile, ele nu sunt un etalon al evoluției; un iluminat le-ar putea avea dacă ar exista o cât de mică rațiune a posedării lor.
Satisfacția este mentală, iluminatul de pe Pământ este aproape desprins de minte. El este capabil întotdeauna de renunțare. Lui nu poți să-i faci nimic pentru că el nu are nimic. El este în afara scării sociale pentru că pe el nu-l interesează poziția, nici dacă este considerat sus, nici dacă este considerat jos, el nu are fierul pe care magnetul incandescent din interiorul Pământului îl poate atrage.
El ştie că ceva nu e în regulă dacă-i mai este foame, el ştie că ceva nu e în regulă dacă mai există excitare, dacă mai răspunde stimulilor Pământului, prin atracție şi respingere, prin plăcere sau neplăcere, prin simpatie sau antipatie.
El nu mai poate fi unealta Pământului la aratul ogoarelor. El simte că este spirit şi dacă există vreo trăsătură cât de cât compatibilă cu acest spirit din toate stările pământeşti atunci el este beatitudine.

*

O mare parte din doza ta de nefericire vine din planificare.
Ori de câte ori porneşti la drum cu un obiectiv, cu cât se întâmplă mai des să-l îndeplineşti, tocmai pentru că te-ai identificat cu el şi i-ai cedat din energia ta, cu atât devii mai pustiu şi nefericit.
Pasiunea te-a împins la tot felul de compromisuri, de la înşelăciune până la violență, de la lacrimi până la blesteme… ce nu ai făcut ca să-ți vezi mintea în formă şi substanță…
Ai crezut că va ieşi o mândrețe de lucru ce va învinge timpul şi moartea, şi când colo vezi că nu ai fost decât unealta Pământului ce îşi răstoarnă brazdele; tu în nume şi formă fiind materie reciclabilă angajată pentru o zi, plătită cu iluzii şi speranțe deşarte.
Ce îți creează deziluzia şi nefericirea este diferența dintre imaginea mentală şi imaginea materială. Ce frumos era în minte, ce searbăd a devenit în substanță…
Acum încearcă să intuieşti cum ar fi fost dacă ai fi lăsat totul în spirit, în acel spirit original şi superior imaginii mentale, cel puțin tot pe atât pe cât este aceasta față de substanța materială…
Imperfecțiunea lucrului realizat prin planificare distruge frumusețea în sine; rămâi parcă epuizat, cu o floare veştedă în mână, întrebându-te unde ai greşit, frământându-te pentru ce va urma, considerându-te principalul vinovat… acoperit de neguri ce par să nu se mai sfârşească vreodată.
Pe când obişnuința de a trăi conştient, fără planificare şi obiective, te transpune în permanență şi spontaneitate, în starea de a fi, pentru că a fi

înseamnă a trăi; niciodată închipuită cu mintea, niciodată materializată în corpuri şi obiecte.
Întotdeauna spun: nu, nu vreau asta!
Pentru că dacă o să vreau asta nu voi reuşi asta.
Se prea poate să reuşesc ceva, dar nu ce am vrut eu, nu, niciodată.

*

Că există evoluție la nivel fizic n-ar trebui să mai fie un lucru contestabil. Chiar cei mai înfocați creaționişti ar trebui să admită asta.
De când omul îşi consemnează experiențele, mai ales de când instrumentele de observare şi-au sporit acuratețea, se poate dovedi, chiar şi matematic, cu cât s-au modificat unele organe ale omului şi ce activități au determinat asta.
Nu-ți trebuie prea multă inteligență să observi cum modificările cauzate de mediu şi de activitățile de rutină din corpul părinților se transmit copiilor ca o tendință naturală şi firească.
Părul dispare tot mai mult de pe corpul omului prin purtarea hainelor, masa musculară scade odată cu apariția utilajelor şi automatizării, cutia craniană şi masa cerebrală, în schimb, se măresc odată cu înmulțirea neuronilor care trebuie să memorizeze noianul de informații ce prind nume şi formă.
Dar există şi o altfel de evoluție ce influențează direct formele, o evoluție mai subtilă. Ideea acționează asupra materiei, ideea este minte, mintea este stăpâna universului fizic.
Ideea de posesiune implică ferocitate şi egoism, în consecință adaptarea unui corp brutal şi tăios, în care dinții şi colții sunt cei care ordonează lucrurile, ideea de renunțare creează un corp zvelt, neted şi uniform, aproape insesizabil.
În planul moralei şi al religiei există de asemenea schimbare şi, în consecință, evoluție, de la dinte pentru dinte s-a ajuns la întoarcerea şi celuilalt obraz ca să fie pălmuit. Dacă la început omul sălbatic şi primitiv ştia doar să ia, mai târziu s-a spus – dă şi ți se va da, iar acum, aşa cum se poate observa tot mai mult din acțiunea straturilor subtile ale conştiinței, tendință care inevitabil se va generaliza, se spune – dă şi nu primi nimic în schimb, renunță la toate posesiunile tale şi vei fi fericit.
După ce omul a văzut că luxul, aurul şi averea nu-i vindecă imensa rană devenită trup, începe să experimenteze şi această posibilitate.
Cu cât conştiința va fi mai pură, orientată înspre lumină, ca semn al bucuriei şi fericirii, el va înțelege că aceasta e calea prin care se va regăsi pe sine, identic cu Dumnezeu, singura de fapt care mai există…

Celelalte au fost de prea multe ori bătute şi şi-au dovedit deja deşertăciunea…

*

La rădăcina motivației de mişcare se află mintea şi numai în mod cu totul şi cu totul excepțional omul poate trece dincolo de iluziile ei.
Dualitatea bine-rău este baza existenței ei, fără această discriminare omul nu ar putea exista în aceasta formă. De aceea sfaturile şi indicațiile în favoarea binelui, a iubirii, a frumosului sunt o atitudine forțată a unor oameni pe jumătate, sunt vorbe goale a unor oameni prea obişnuiți să îmbăleze cuvinte.
Practic nu poți fi produsul minții sociale, om cumsecade, cu iubire de Dumnezeu, ce nu ar face nici un rău etc. şi în acelaşi timp capabil de conştiință nepărtinitoare, egal şi just în orice situație.
Omul actual este puf de păpădie, mişcat de curentul formelor în manifestare, născut prin închisul şi deschisul uşilor, prin răsuflare, prin presiunea furnizată aerului de corpurile în alergare, într-un cuvânt este o jucărie a societății.
Şi ce dacă, vor spune unii, am venit aici să ne trăim viața, să ne facem prieteni, să iubim, bla-bla-blaa şi tot aşa mai departe.
E fără speranță o asemenea discuție…
Unii vor spune că va trebui să te transformi mental până într-acolo încât să nu mai vezi deosebirile, să nu te mai agiți, să nu te mai frământi şi să nu te mai consumi, dar realizând asta unde mai este mintea, unde mai este judecătorul?
Cine ar mai vedea şi pe cine, pe ce s-ar mai sprijini timpul şi spațiul şi prin ce s-ar mai crea relații şi în consecință această lume relativă?!
Dar ați fost vreodată conştienți că, în această lume relativă, a intra în intimitatea cuiva e totuna cu a intra în măruntaiele lui, totuna cu a-i vedea toată urâțenia, în cele din urmă?…
Dacă n-ar fi extraordinara cerință a reproducerii (de fapt, un instinct de bază a supraviețuirii personale până la redescoperirea sinelui) toți ar fugi oripilați după ce ar pătrunde în intimitatea cuiva şi nu ar mai vrea niciodată să facă asta.
A pătrunde prin meditație în tine, înseamnă a pătrunde în viața impersonală, a pătrunde într-un altul, prin gândire şi atingere, înseamnă a pătrunde în intestine şi în materie.

*

Pământul este o bulă spațio-temporală. În ea găseşti tot ce vrei, dar tot ce vrei se va dovedi iluzie deşartă…

De aceea nu există deşertăciune în primul rând în avuția ta şi în natura materială, ci în mintea ta când se porneşte să creeze.
Acest proces e un drum cu un singur sens, oricâte spirale ar face el prin univers, punctul final nu poate fi decât identic cu cel inițial – al vieții împlinite prin sine, fără nici o dependență şi condiționare.
Realitatea nefericită este că rătăcirea pe coordonatele dorinței şi acumulării a început de mult, când nu exista conştiință, nu odată cu naşterea ta fizică în această viață, ci din vremuri imemoriale.
Când te-ai născut ai preluat de la părinți şi de la mediul înconjurător o substanță coruptă, ce caută mereu să-şi impună automatismele.
De aceea există mereu un conflict între ceea ce simți tu în sinele tău că te poate face fericit şi între ceea ce substanța ta fizică, prin minte, vrea şi acționează. Practic este conflictul între mişcare şi nemişcare, între o stare perfectă prin sine, în care orice intervenție nu poate decât să deranjeze şi o stare modificată în care orice intervenție este cerută expres tocmai pentru ca ea să nu te mai deranjeze, pentru că în această ultimă stare tot ce vrei şi tot ce ai nu încetează să te deranjeze mereu…
Uneori poți simți starea de satisfacție a competitorului care a câştigat o cursă, dar gustul real al fericirii nu-l simți niciodată. Pentru că ştii că mai urmează ceva…
Eşti atât de departe de punctul inițial al fericirii prin sine pe acest drum cu un singur sens al manifestării, încât e o luptă fără speranță să crezi că pe coordonatele spațio-temporale vei ajunge vreodată la final, deoarece prin mintea care le creează timpul şi spațiul pot fi infinite. Dar când mintea se opreşte din creare, dorință şi visare, credința care în oameni îşi are împlinirea undeva în viitor se poate realiza în prezent.
De aceea nu mai localiza prezentul realizării şi mântuirii tale în viitor, pentru că distanța dintre prezentul real şi un punct spațio-temporal dorit şi închipuit într-un oarecare viitor va fi întotdeauna o constantă.
Această lume nu e bună, nici rea, e un loc al experimentării şi al învățării. Dar dacă ai fost atent şi silitor la observarea vieții din forme şi nu a formelor din viață, când conştiința s-a cristalizat trebuie să te opreşti din creare şi visare, să absorbi linia acestei potențiale spirale infinite într-un punct şi să realizezi starea perfectă al lui aici şi acum.
Starea perfectă nu stă în proprietățile plantelor, ale animalelor, ale oamenilor şi ale sfinților din paradis, ci în esența ta nemişcătoare.
Relația cu sfinții sau cu păcătoşii poate fi un prilej foarte bun pentru învățare, dar nu este o stare perfectă. *Raiul şi iadul se află în minte, numai*
Dumnezeu se află dincolo de ea.
Iar dacă nu-l vei cunoaşte pe Dumnezeu prin renunțare, eternizând această clipă în substanța în care te afli acum, este alegerea ta. În esență nici asta

nu e o tragedie. Te vei naşte şi vei muri, te vei bucura şi te vei întrista, vei câştiga şi vei pierde, vei fi în rai şi în iad regulat şi succesiv, dar numai în una din aceste două stări prea multă vreme nu te vei afla.
Dumnezeu însă este starea perfectă, în care toate posibilitățile sunt realizate şi incluse, depăşirea repetiției, a bolii, a fricii, putreziciunii şi oboselii, a reciclării deşeului care devine roadă proaspătă şi coaptă.
Dumnezeu în cele din urmă poate să fie chiar şi o stare de odihnă a celui care s-a săturat de uzură şi manifestare.
Oricum nu există nici o tragedie nicăieri, pentru că soarta ta este soarta lui Dumnezeu care în nici un caz nu are unde să se ducă decât în el însuşi.
Poate e o neconcordanță de termeni şi asta înțelege şi credinciosul prin lumea de apoi, dar dacă face greşeala să se vadă acolo într-o relație cu alte persoane, fie aceştia arhangheli, apostoli sau sfinți, într-o lume mişcată de emoții şi sentimente, fără să fie singurul, aidoma lui Dumnezeu, fericit până la absolut în nemişcarea sa, atunci a rămas în minte şi dualitatea se va manifesta în persoana lui mereu.
Dar adevărul adevărat este că atât absolutul cât şi manifestarea sunt veşnice pentru că tot din absolut izvorăşte şi mintea care poartă manifestarea. Nu ca realitate, ci doar ca posibilitate, nu ca ceva ce poate fi păstrat, ci doar ca ceva ce poate fi distrus şi reciclat.
Asta e dovada posibilităților infinite ale sinelui.
Ce am scris în cuprinsul aceste cărți nu se putea realiza decât prin filtrarea eternului prin minte, pentru că mintea a inventat scrisul, de aceea ideile din ea sunt valabile numai pentru orientare. Vei hotărî singur dacă în Univers sunt mai multe ființe sau există numai una, dacă manifestarea ta nu dăunează tocmai ție, cel prezent pe de-a-ntregul în orice formă de viață, tu vei hotărî cum şi când să te ucizi ca să te hrăneşti pe tine din altă formă de viață.
Viața este o unitate. Ca să o respecți trebuie să treci dincolo de hrană şi manifestare.
Dar ce vorbesc eu!…
Omul când se află în manifestare nu are nici un fel de libertate. Deci nici aceea de a hotărî ce să-şi dorească şi ce să facă. Totul i se dictează prin proprietățile atomice ale substanței ce îi compune mintea şi trupul.
Ca să hotărască ceva trebuie măcar pentru scurtă vreme să-şi lase mintea şi mişcarea deoparte şi să intre în meditație.
Pare simplu dar nu este deloc aşa, pentru că scânteia transformării tale trebuie să pornească de la sursele de hrană. Altă posibilitate nu există.
Renunțarea la consumul de carne, creatoare de metal şi apoi renunțarea la lactate, creatoarele de calcar şi piatră, îți va da posibilitatea să te hrăneşti cu altceva care poate fi uşor şi inflamabil, ca prin foc să te transformi şi să iei aripi de înger. Uitați-vă în jur, nici o formă nouă nu se naşte fără intervenția focului.

Pare pueril şi poate râdeți, dar metalul şi piatra nu se pot aprinde niciodată cu o singură scânteie. De aceea ca să existe transformare în viața omului obişnuit este nevoie de focul iadului în deplina lui intensitate. După un astfel de chin ți se oferă o posibilitate.
Fii atent la momentul când ea ți se oferă după ce ai pierdut ceea ce foarte mult ai iubit şi lumea ta s-a prăbuşit… este singura clipă când poți alege – o viață atotsuficientă prin sine sau drumul spre iad în plictisitoarea lui regularitate.

*

Se spune că odată un profesor a vrut să-şi provoace studenții, întrebându-i dacă ei cred că Dumnezeu este creatorul a tot ce există.
Bineînțeles! au răspuns studenții şi atunci profesorul le-a spus că în acest caz Dumnezeu este şi creatorul diavolului.
Ei, aici, se spune că intervine un student pe nume Einstein, care sugerează de fapt că aşa cum întunericul este absența luminii, tot aşa diavolul este absența lui Dumnezeu, de asemenea că întunericul nu există, neputând fi fracționat şi măsurat.
Acum vă întreb: dacă întunericul nu există, fiind absența luminii, de ce diavolul ar exista fiind absența lui Dumnezeu?
Însuşi Dumnezeu despre care lumea vorbeşte este factorul creator, dar el nu este adevăratul Dumnezeu, de aceea rătăcirea omului este mare.
Dacă Dumnezeu ar exista numai prin ceea ce poate fi fracționat şi măsurat, înseamnă că el ar fi divizibil şi muritor.
Lumina este energia minții în creație, la fel şi sunetul.
Diavolul creat de minte nu este inactiv asemenea întunericului, ci este unul dintre cele două brațe ale ei, răul – factorul creator şi efervescent care a creat galaxii, imperii şi popoare. Iar dacă el nu există, fiind o invenție a minții, atunci şi galaxiile, imperiile şi popoarele sunt plăsmuiri ale sale, dar numai pentru înțelegerea sa, deoarece numai ea are mijloacele să le recepteze. Iar dacă există ar trebui să fie creația cuiva, pentru a servi dualității şi comparației…
Dacă din amestecul frenetic al substanțelor în minte se creează formele, dacă te apuci să te închini ei ai s-o urmezi şi atunci când înnebuneşte? Şi de unde ai să ştii când înnebuneşte? Folosindu-te de ea, măsurând şi comparând?…
În realitate nici lumina şi nici întunericul nu există. Amândouă se află în minte şi fac parte din dualitatea esențială a manifestării.
Ce există în fapt nu există, ci numai *este*, în sine, dincolo de orice proprietate. Dar cu siguranță *este,* măcar dacă în creație nu există nimic altceva decât visele celui care visează – nemişcător şi indivizibil, iar el nu are nevoie să facă ceva, el este totul.

Cel care crede că prin facere poate obține ceva este mintea.
Ea este asemeni unui copil veşnic nemulțumit de formele pe care le face din plastilină. Le distruge şi le combină mereu.
Aceasta este reciclarea.
Plastilina este iarăşi pregătită pentru o nouă formă.
Asta e lumea în care credeți şi chiar paradisul în care vreți să ajungeți nu este mai mult decât o formă accidentală izvorâtă din minte…

*

Capcana pe care mintea, ca instrument esențial de învățare, dar în acelaşi timp de supraviețuire, a întins-o oamenilor este extraordinară.
Ca să-l afli pe cel față de care nu te afli la nici o distanță, la nici o fracțiune de milimetru depărtare în spațiu şi la nici o fracțiune de secundă depărtare în timp, mintea a pornit în creație.
Ea s-a pornit în căutarea sinelui şi toate stelele şi planetele sunt opririle şi taberele ei de-a lungul acestei colosale campanii.
La fiecare oprire a construit sisteme de gândire şi imperii, religii şi forme de viață, civilizații şi popoare, dar scopul căutărilor sale prin materializarea posibilităților tot nu a fost atins.
Credințele, jertfele, sistemele religioase şi filozofice, toate s-au transcris pe această traiectorie a minții ce a jurat că nu se va lăsa până ce nu-şi va găsi sinele şi originea.
Dar cu cât şi-a adâncit mai mult analiza, cu atât s-a simțit mai lipsită de speranță; creând tot mai multe tabere de-a lungul călătoriei sale ea a ajuns la nebunie. În cele din urmă dintr-un paradis al florei şi al faunei, cu blesteme amare, ea a început să pârjolească totul, să-şi piardă speranța în formele create şi să transforme totul într-un nesfârşit deşert din care nu va rămâne decât praful, identic cu cel cosmic de dinaintea creării planetei.
Acesta este cursul minții pe Pământ, a strâns tot ce avea mai bun în om, a intrat în el şi l-a creat pe el în aşa fel încât să răspundă intereselor sale, dar metodele ei sunt fără speranță.
Ea nu trebuia să creeze şi să complice, ea trebuia să renunțe la pretenții şi să simplifice. Adevărul nu poate fi găsit de ea, ci numai acolo unde ea s-a oprit.
O dovadă concludentă a acestui fapt este iluzia sistemelor filozofice şi religioase ale omului. Prin câte smârcuri nu v-au purtat ele, câtă durere şi disperare nu au creat ele şi pentru ce? Adevărul era atât de aproape şi atât de simplu. Nu prin gândire se putea afla. Nu printr-un instrument, ci doar prin el însuşi – prin simțirea de sine.
Abominabile au fost constrângerile şi pedepsele la care a fost supus omul! Sistemele religioase şi de gândire au creat atâtea nodule şi formațiuni

canceroase, încât omul nu a fost liber să observe evidența evidențelor – mâncarea îi creează trupul, iar gândirea nu reprezintă decât informația atașată ei; în funcție de ceea ce mănâncă, fiecare trup se constituie într-un receptor al undelor de gândire care asemenea undelor radio împânzesc Pământul şi Universul. Deci în funcție de ceea ce mănânci, ca individualitate fizico-mentală, te transcrii pe o frecvență şi ajungi să faci parte din ea.
Această scară a frecvențelor este colosală la nivelul Universului.
Omul, prin minte, are o marjă de deplasare minusculă. În cadrul Pământului deosebirile sunt infime, deşi par extraordinar de mari. Cert este că extremitățile acestei scale a frecvențelor la nivel universal se unesc într-un punct, totul şi nimic înseamnă acelaşi lucru.
Deci mâncarea creează comportamentul şi soarta, gândirea este în strânsă legătură cu materia care fuzionează cu individualitatea ta fizică, având rădăcinile condiționării în strămoşi şi în mediul în care locuieşti.
Cu cât alimentația va fi mai uşoară, începând cu cea vegetariană şi continuând cu cea de lumină solară, cu atât omul se va putea deplasa pe o frecvență de înaltă fidelitate, spre sine. Conştiința îi va fi din ce în ce mai puțin tulburată de iluzii deşarte.
Oprirea minții şi aflarea adevărului nu se vor realiza decât odată cu oprirea alimentării. Din această cauză orice formă de viață este asemeni unei rachete căreia i s-a aprins combustibilul. Dar în realitate nu a fost niciodată vreo rachetă pe cer, ci a fost doar mintea celui care a creat-o. După ce şi-a consumat energia preluată din mâncare a căzut pe Pământ şi s-a făcut iarăşi praf.
Dar ce spun eu numai în puțini oameni va rezona.
Nu puteți accepta ca adevărul să fie atât de simplu, iar fericirea să se realizeze prin renunțare. Voi sunteți în elanul posesiunii şi al acumulării, a renunța la satisfacerea poftelor fizico-emoționale nu există pe frecvența voastră.
Dar după un şoc extraordinar, oricărui om i se oferă posibilitatea de a ajunge şi pe această frecvență.
Nu pot să vă spun decât să fiți foarte atenți când veți ajunge, pentru foarte scurt timp, parte din ea.

*

S-a spus din vechi timpuri că natura materială este minte în formă şi substanță. Dar foarte mulți oameni se poticnesc şi nu înțeleg nimic din această exprimare. Dar de ce e aşa de complicat?!
Să luăm un obiect, unul oarecare, de pildă un pix. Admitem cu toții că el este creația minții omului din momentul sclipirii lui ca idee mentală, a proiectării lui, continuând cu extragerea materialelor din solul

Pământului, folosirea focului, turnarea lui în formă etc. Mai mult însă, omul obişnuit nu poate înțelege. Este un viciu al educației şi al experiențelor mărginite, este o lipsă de luciditate specifică ființelor făcute din pământ.
Nu se înțelege şi nu se simte faptul că aşa cum omul în crearea oricărui lucru este responsabil numai de un segment al liniei timpului şi al spațiului, tot aşa, înaintea lui alte energii s-au ocupat de un alt segment, altele şi altele, până la originea creației, până la naşterea atomului din care sunt formate toate obiectele fizice.
Şi aici ajungem la cea mai mare iluzie care a întreținut aproape toate sistemele de gândire, toate religiile şi toate civilizațiile, anume că în spatele tuturor lucrurilor se ascunde un creator personal şi inteligent. Chiar cei mai înțelepți dintre oameni s-au poticnit şi s-au încurcat în această iluzie.
Vă întrebați cum vine asta? Dacă mintea a creat toate formele materiale de ce nu ați admite că aşa cum a creat pixul aşa a creat şi trupul vostru? Înțelegeți că pentru corpurile care nu sunt creația minții omului, precum sunt organismele vii, munții, mările, norii, copacii ş.a.m.d., altă minte este responsabilă, iar acestei minți i s-ar putea spune mintea Pământului. Anterior acestei minți este alta, care a creat sistemele solare, galaxiile şi toate corpurile cereşti. Mintea însă este o organizare energetică, anterioară formei şi nu invers…
Iată ce mai este de spus. Chiar şi un elev de şcoală primară care a învățat ceva fizică a aflat că atomul este alcătuit dintr-un nucleu atomic neomogen, mai mult un centru de atracție magnetică în jurul căruia se rotesc cu viteza luminii electronii şi protonii. Dar ce sunt aceşti protoni şi electroni, particule solide cu masă şi greutate proprie sau mai degrabă fracțiuni mentalo-energetice care creează iluzia spațiului compact printr-o mişcare asemănătoare ideii de roată luminoasă pe care o creează o torță învârtită cu mare repeziciune?…
Deci, creația materială este o mişcare a unor particule goale şi iluzorii care creează, printr-o percepție degenerată în ființele pământeşti, senzația de corp compact şi material.
În spatele tuturor lucrurilor nu există nici un creator personal şi inteligent, căci iluzia nu s-ar putea numi inteligență…
Blasfemie, strigați în gura mare, ne-am închinat şi adeseori Dumnezeu ne-a răspuns. Cum poți să zici una ca asta?…
Nu, nu v-a răspuns decât mintea voastră, uneori îndeplinindu-vă, alteori ignorându-vă dorințele, nu a fost nimic altceva. Câte v-a dat atâtea v-a luat…V-ați închinat la ceea ce nu este, v-ați închinat particulelor goale, ipotetice şi iluzorii, v-ați închinat oricui, numai lui Dumnezeu nu v-ați închinat. Pentru că n-ați înțeles că Dumnezeu este viața în sine, care

nu alege şi nu apreciază, care nu judecă şi nu preferă, dăruindu-se ca esenţă indivizibilă lui însuşi, neavând nici plăcere, dar nici durere, nici bine, nici rău, dar totuşi având totul în sine, toate posibilităţile până la absolut.
Emoţiile şi splendorile pământeşti în el nu sunt decât posibilităţi pitite într-un cotlon, sunt practic neglijabile. Până la absolut ceea ce crezi tu că e măreţ nu e decât un afurisit de gunoi care ţi-a intrat în ochi.
Dar în sinele viu nu există nici o contradicţie. Aşa cum arăţi acum, însă, în această formă, pietroasă şi grosieră, el nu are nici o noimă, dar odată cu evoluţia ta, prin meditaţie, vei deveni tot mai lucid şi vei înţelege.
Ce anume?!…
Vine un timp când cuvintele îşi pierd orice utilitate…

*

Când există conştiinţa mai multora oricând se poate strecura ideea de singurătate. Dar Unicul nu poate fi decât suficient prin el însuşi şi aşa este Dumnezeu. El poate avea şi atributele persoanei pentru că în el zac toate posibilităţile, dar spre deosebire de om el ştie că individualităţile sunt gândurile sale atunci când s-a pornit să creeze.
De aceea el nu poate fi singur şi nefericit vreodată, pentru că în esenţa supremă nu există decât conştiinţa Unicului, pe când nefericirea cauzată de singurătate nu există decât în materia virusată şi inferioară din lumea fizică.
Acesta este numai unul dintre motivele pentru care trebuie să evoluezi şi să te dăruieşti lui Dumnezeu, la sfârşit, în cea mai subtilă formă şi substanţă care prin mijloacele pe care le-ai avut ai putut-o realiza în această viaţa efemeră. Dar nu cuvopsele pe tine şi cu obiecte exterioare pe care le-ai putut cumpăra cu bani, ci numai prin viaţa din tine pe care numai tu o cunoşti şi despre care nu poţi spune nimic altcuiva…

*

Se spune că atunci când închizi ochii, aşezat într-o anume postură, poţi să îţi vezi sufletul. Dar mai întâi atunci când închizi ochii şi execuţi o anumită presiune cu degetele asupra lor vezi firişoare roşii de lumină. Acestea sunt micile vase de sânge din ochi. Deci sângele este lumină lichidă, impregnat cu toate substanţele de pe Pământ. De aceea sângele este esenţa organismelor vii – lumina care le susţine în această lume fizică, transformată după condiţiile existente pe aceasta planetă. Dar precum nimic nu poate supravieţui fără sânge, tot aşa nimic nu poate

supraviețui fără lumină. Asta nu înseamnă că nu pot exista ființe care pot supraviețui fără lumină lichidă. În mod generic aceste ființe pot fi numite îngeri.
Evoluția subtilă, opusul degenerării materiale, poate face asta.
Când sângele se va curăți de impuritățile pe care le absorb ființele vii din alimente şi din aerul de pe Pământ, realizându-se intrinsec dezrobirea față de dorință şi pasiune şi prin acestea de păcat, prin evoluție lentă şi răbdătoare omul va fi o altfel de ființă, splendidă şi iluminată. Sângele lui va fi lumină pură.

*

În fine nu mai am decât un mesaj să vă transmit: nu există moarte.
Există numai viață, când manifestată, când nemanifestată, dar viață în permanență. Viața e lucrul pe lângă care nu mai există un al doilea, moartea nu există decât în creație, adică numai în minte. Viața şi moartea nu sunt două lucruri opuse şi comparabile.
Viața este existența neinfluențabilă şi indestructibilă,moartea există numai în minte. Există un singur lucru sau principiu în univers şi acela este veşnic, dar în manifestare există numai ceea ce simți.
Din fericire totul evoluează deoarece cineva care să nu simtă nimic în interiorul său nu a existat niciodată.

sfârşit a doua carte

*****

A TREIA CARTE

*

Oamenii nu pot să accepte critica mai mult decât moartea.

Întrucât se identifică cu proprietățile materiei carnale, a fi criticați de oameni sau devorați de lei, pentru ei, înseamnă acelaşi lucru.
Când li se critică automatismele şi rutina este ca şi cum s-ar încerca uciderea şi ştergerea materiei lor de pe fața pământului.
Dar eu nu m-am aşteptat ca lucrurile să fie atât de răsturnate, în realitate tot ce am vrut a fost să ofer o informație care să ajute, în timp, la transformarea substanței de carne, pe care voi o echivalați cu ființa voastră, într-o formațiune fotonică mult mai eficientă şi mai rezistentă.
Intenția mea a fost să ofer cea mai autentică informație preluată din substanța subtilă care s-a transferat în corpul meu, prin bunăvoința divinității.
Sunt două lucruri de spus, în principiu, şi voi începe cu cel pe care cred că îl puteți înțelege mai uşor.
Se spune că eşti ceea ce mănânci. Dacă mănânci carnea unui animal iei obligatoriu şi informația lui ancestrală. E adevărat, omul chiar dacă a mâncat carne a mai mâncat şi altceva, şi acea mâncare l-a îmbunătățit până a ajuns la subtilitatea şi inteligența de azi, mult superioară oricărei alte ființe de pe Pământ.
Dar dacă acea hrană preluată inconştient, pe care o voi numi mai târziu, nu este suficientă pentru a face saltul spre existența aşteptată, subtilă şi fericită, ce vom face? Vom muri iar şi iar fără nici o speranță de îmbunătățire măcar pentru copii noştri?!
Este obligatoriu să ne detaşăm de asocierea cu substanța animalelor inferioare preluată prin hrană! Nici o altă soluție nu mai există, căci o cerneală albastră amestecată cu apa, nu poate să dea decât o substanță albăstrie în care cu greu lumina pătrunde.
Scrisul meu este prea sintetic, poate sunt prea grăbit să spun lucruri pe care le simt importante încât nu mai am timp de explicații şi, în definitiv, acesta este păcatul meu, probabil vreau ca oamenii să fie acordați la acelaşi sistem de valori ca mine, să mă înțeleagă dintr-un gest.
Deci n-am să mă dezic nici de această dată, încercând să fiu un altul decât eu însumi, am să rămân la fel de sintetic ca întotdeauna pentru că mă interesează doar adevărul, iar acesta se poate reduce la o propoziție şi chiar la mai puțin. Dar fiindcă nu-l putem înțelege cu creierul acesta născut din carnea animalelor cu care ne-am hrănit, scriem miliarde de cărți ca să ne apropiem de acel adevăr pe care îl intuim, dar pe care nu ni-l puteam face ineligibil decât în mică măsură după ce citim şi scriem o enormitate de cuvinte. Profesorii, oamenii de ştiință, erudiții, filozofii etc. după ce au citit teancuri enorme de file ne-au spus crâmpeie din acest sublim adevăr, şi atunci noi am devenit atenți.
Nu pot să mă gândesc cum ar fi dacă am înțelege Adevărul suprem şi întreg al universului, probabil prima reacție pe care am avea-o ar fi să ne

îngrozim de inferioritatea corpului nostru pe care pe de asupra l-am confundat chiar cu sinele.
Al doilea lucru de care trebuie să vă vorbesc este mult mai dificil de înțeles, deoarece se referă tocmai la acel element necunoscut ce ar putea să se atașeze corpului vostru, îmbunătățind-l radical.
Oamenii de știință spun despre corp că este alcătuit din atomi, molecule, celule, țesuturi și așa mai departe. Nu-i putem contrazice căci așa se vede la microscop. Dar mai există ceva care fie nu se vede, fie nu este luat în seamă, adică în componența corpului se mai află unele entități de lumină, structuri cu totul și cu totul deosebite de materia uzuală… Încerc să avansez o proporție, dar nu am nici o măsurătoare de care să mă țin, cert este că la o unitate de lumină există mai multe unități de materie uzuală în organismul unui om. La animale proporția trebuie să fie și mai mare, continuând cu plantele, minereul și așa mai departe, până la întunericul absolut, unde nu mai există nici o unitate de lumină.
Acum trebuie să vă spun ceva despre timp.
El este proprietatea universului care se dilată odată cu creația și se restrânge odată cu înțelegerea. Nu în zadar oamenii au impresia că astăzi timpul se scurge mult mai repede decât în trecut, chiar dacă nu sunt instrumente să o dovedească, dar așa cum unele planete se presupune că există în urma calculelor făcute de astronomi, tot așa există ipoteza, din ce în ce mai resimțită în interiorul oamenilor, că timpul se scurge grăbit împreună cu Pământul și întreaga galaxie spre un scop neștiut de nimeni. Dar chiar dacă timpul se scurge mai repede, întotdeauna se oferă materie șansa de a evolua, fără să se distrugă, când condițiile se schimbă.
Este clar, dacă ceva se poate adapta, se poate adapta și corpul uman până când în compoziția lui să nu mai existe o unitate de lumină la două, trei, sau nu știu câte unități de materie uzuală, adică să poată exista o unitate de materie la o unitate de lumină, momentul când se schimbă turnanta, spre a se ajunge la două, trei, și infinit mai multe unități de lumină la o unitate de materie uzuală.
Vi se pare atât de incredibilă această posibilitate?.. Probabil că acum, după ce v-am oferit aceste explicații, acest lucru nu mai este chiar așa… Ce putem face?... Simplu! Trebuie să acceptăm unitățile de lumină solare, să le primim în corpul nostru conștient, să ne dedicăm măcar câteva zeci de minute din cadrul unei zile întâlnirii fizice și mentale cu Soarele. În lipsa ei eu am simțământul că toate studiile, toată cultura și efortul minții noastre nu vor duce decât la epuizare și deșertăciune. Când apare o soluție intervine lumină din cel care a oferit-o, așa a fost întotdeauna de la facerea lumii până astăzi.
Din fericire evoluția cosmică a hărăzit pentru om o altă soartă și, probabil, în afară de timp nimic nu o mai poate schimba.

Dar timpul este cosmic, nu este vorba de un an, doi; la nivelul universului vorbim de milioane şi miliarde de ani. Aţi putea să mai acceptaţi puzderia de lucruri care simţiţi că nu sunt în regulă atât?!
Oare de ce vă iubiţi atât de mult copii? Pentru că sunt plecaţi din voi şi este ca şi cum prin ei v-aţi transmite mai departe în timp pentru a realiza o viaţă mai bună.
Înţelegeţi că omenirea a ajuns la un vârf, iar la orizont se arată degenerarea, ca să o evităm trebuie să facem cu adevărat ceva excepţional.

*

Au fost vremuri tulburi în existenţa mea actuală, mă feresc să spun în viaţa mea. Cuvântului „ viaţă" eu îi dau altă conotaţie, este un principiu sfânt care nu are nimic în comun cu temporalitatea.
Poate în ignoranţa mea trecătoare am aşteptat oarecare recunoaştere pentru munca mea spirituală, dar acum m-am vindecat, căci ştiu că tot ce fac este util în primul rând mie, iar dacă harul divin îmi dezvăluie vreo revelaţie, ea este folositoare mai întâi de toate individualităţii mele.
Şi dacă am acest privilegiu inegalabil de a primi informaţia subtilă direct şi sunt sănătos ca să o pun în practică, ce-mi mai lipseşte?!
De fapt, dacă fac un tur al eventualelor beneficii ce ar putea să mi le acorde lumea, observ că toate ar deveni pietre care m-ar trage în jos, trebuind să muncesc după aceea înzecit să scap de ele pentru a mai putea primi harul.
Eu am tot ce este mai important: posibilitatea de a lucra cu lumina.
Ştiu cu absolută certitudine că nu există o cale mai bună ca aceasta, că din lumină se naşte tot ce vedem şi dorim, că lumina din noi este starea originală pură şi numai prin ea putem depăşi principiul pietros al cauzelor şi efectelor.
A lucra cu lumina însă nu este o deprindere care vine din cunoaşterea teoretică a lucrurilor, trebuie să fie un lucru trăit personal, descoperit şi practicat într-o manieră proprie, căci fiecare om este un univers în sine care se supune doar legilor lui.
Dar lucrul cu lumina nu este posibil şi pentru cei care se îndoapă cu alimente acide şi gustoase, bogate în proteine, responsabile de alimentarea focului interior demonic. Nu în zadar sfinţii care au primit lumină au postit şi s-au retras în singurătate, dedicându-se lui Dumnezeu, chiar dacă, de cele mai multe ori, nu au făcut progrese semnificative, pentru că s-au oprit la un Dumnezeu personal şi şi-au închipuit că emoţiile interioare incandescente sunt chiar întâlnirea cu Dumnezeu. Totuşi ei merită închinarea noastră.

Eu am început să scriu, mai întâi de toate, să nu uit ce am primit în momentele de inspirație, dar recunosc că scrisul este mult prea mic să păstreze marile revelații. Mai degrabă scrisul pentru mine este un semn pe care l-am făcut, ca să-mi amintesc că pot reconstitui în interior, din lumină, starea de înălțare spirituală pe care am avut-o într-un moment de demult.
Dar tot ce este mai important există în prezent; aici şi acum lumina sfințește! Ştiu cu absolută certitudine că îngerii au fost cândva ființe din carne şi că s-au purificat devenind spirite pure doar prin munca lor cu lumină.
Trecerea prin viața de înger face parte din natura lucrurilor.

*

A fi obligat să te înfometezi nu este o soluție. Nici a te înfometa singur doar pentru a face ceva rar şi deosebit nu este un lucru grozav. Instinctele refulate aşteaptă doar un mic moment de neatenție pentru a exploda cu forță înzecită.
A renunța la mâncarea fizică nu trebuie să fie o acțiune mecanică. Ea nu trebuie făcută cu brațele care refuză să mai ducă mâncarea la gură, ci mai întâi trebuie făcută cu credința că aceasta este cea mai puternică cale prin care te poți elibera din ghearele iluziei.
Susținut de această credință, realizarea corpului superior de energie şi lumină, ce nu se mai supune reciclării, va fi un lucru natural şi obişnuit.
Dar până ce nu simți cu majoritatea celulelor tale că eşti sprijinit de forța cosmică superioară celei terestre să nu treci dincolo de momentele tatonării şi al încercărilor din curiozitate.
Nu va fi sfârşitul lumii şi nici al speranțelor dacă îți vei spune: în această viață mă voi opri aici!

*

De curând un doctor veterinar mi-a vorbit despre structura marilor complexe de creştere a animalelor din lumea occidentală.
Din câte am înțeles, animalele se nasc şi trăiesc acolo pe o bandă de procesare, practic fără să mai vadă vreodată lumina soarelui.
Şi mi-am spus: oare ce vor să facă oamenii? Să transforme animalele în legume, să le deposedeze de tot ce au obținut în milioane de ani de evoluție, modificând speciile prin formule aberante şi groteşti, doar ca oamenii să aibă carne cu care să-şi satisfacă gustul?!
Păi, ce mai rămâne dacă continuăm aşa? - Un furtun prin care unei grămezi de carne i se introduc steroizi de creştere, nemaifiind importantă nici forma şi nici viața din ele. Este posibil aşa ceva?!

Şi din cauza cui se întâmplă toate aceste anomalii?!
Negreşit din cauza mâncătorului de carne care susține de fapt o nebunie ce se va întoarce împotriva lui. Acei steroizi vor ajunge în structura corpului său şi însuşi toată specia umană va fi în pericol să ajungă o substanță sintetică fără pic de lumină în ea.
Este evident că alimentele realizate în ultimul timp, prin experimente monstruoase, dezvoltă noi forme de cancer ale corpului, dar mai ales cancerul minții, de care ar trebui să vă fie frică cel mai tare…

*

Natura, în cadrul posibilităților sale, are două variante de realizare a evoluției:
1) prin transformarea continuă a organismului sub presiunea factorilor de mediu, şi aici vorbim despre evoluția naturală inconştientă,
şi
2) prin voința interioară a ființelor vii da a-şi adapta existența conform conştiinței lor, şi aici vorbim despre evoluția naturală conştientă.
Deosibirea este că a doua este mult mai rapidă, iar prima poate să nu se mai întâmple niciodată dacă se distruge mediul natural al formelor de viață respective.
Când vorbesc de hrana cu lumină mă refer la evoluția naturală conştientă.
Omul neîncrezător în această posibilitate are dreptate să argumenteze că hrana fizică, aşa cum o ştim noi, întră în sânge cu un complex de substanțe de la care nu se poate renunța deloc. Cea mai mică lipsă de calciu, fier, magneziu şi o mulțime de alte substanțe elementare, pot provoca tulburări grave şi în cele din urmă moartea.
În natură lumina intră în aer, aerul în apă, apa în hrană şi toate împreună în sânge.
Se poate obiecta că prea multă lumină - punctele albe, care alături de cele de întuneric creează materia, pot produce diluarea sângelui şi implicit înmulțirea globulelor albe. Dar nu trebuie să ne temem de asta. Nimeni nu ar putea atrage prin voința sa într-o viață de om atâta lumină încât sângele să se dilueze dramatic înainte ca organismul să se adapteze.
Cei care reuşesc hrănirea cu această hrană incredibilă şi-au început evoluția cu mult înainte de naşterea în această viață, dar nu trebuie să se înțeleagă prin asta că eu cred în reîncarnare la modul acela copilăresc, când întreaga individualitate, cu tot cu subconştient, sare dintr-un trup în altul, eu cred mai degrabă în afinitățile substanței care s-a ataşat corpului la naştere, la care se adaugă altele preluate ulterior.

Aşadar, încercarea de a te hrăni în această viaţă cu lumină nu îţi garantează nicidecum reuşita, dar poate fi un serviciu de neprețuit adus substanței generale de pe Pământ, spre a se îmbunătăți.
Serviciul acesta se va întoarce negreşit asupra omului însuşi, chiar dacă el nu va şti când şi cum şi-a făcut darul, dar când va simți acest lucru aproape, va şti că Viața i-a dat doar posibilitățile, dar tot ce s-a făcut în sprijinul său a făcut el însuşi.
Despre acest lucru vorbesc când mă refer la evoluția naturală conştientă.
Aşa cum evoluția naturală inconştientă este un lucru indiscutabil pentru orice om inteligent, tot aşa trebuie să se înțeleagă că evoluția naturală conştientă este la fel de posibilă în cadrul unei perioade lungi de timp, prin nebănuitele posibilități pe care le are omul în cadrul substanței sale.
Această adaptabilitate continuă de-a lungul generațiilor va crea ființa luminoasă şi supraconştientă pe care eu, numai ca să am un nume de referință, o numesc înger.

*

Se spune că omul este făcut din prostie. Cel puțin aşa glumesc oamenii simpli, şi această zicală le oferă mai multă înțelegere decât o mie de cărți.
Nimeni nu ştie cum, dar milioane de conexiuni se creează printr-o simplă propoziție şi simțuri, care nu se pot reproduce, se pun în mişcare pentru a crea înțelegerea.
Dar mai înainte de a se spune că omul este făcut din prostie trebuie să se spună că este făcut din minciună. Minciuna fiind ceva care există în minte, tot aşa omul există doar în minte.
Noi îl vedem real pentru că îl vedem cu mintea, îl pipăim cu simțurile şi îi vorbim cu vocea. Dar cum toate acestea se nasc din minte, nimic nu ne poate dovedi că omul nu este o minciună.
Tot la fel de clar este că şi mâncarea este o minciună. Şi cum omul nu se poate perpetua fără hrană, el este susținut de minciună şi aşa va fi în veacul vecilor cât se va hrăni cu hrană.
Dar când va putea să renunțe la hrană prin efortul său provenit din bunăvoința divină el va fi Ființa, cunoscându-se pe sine, identic cu Dumnezeu. El va fi Viața şi va depinde doar de Viață; nu se va mai cunoaşte prin trup, simțuri sau cuvinte, căci cel cunoscut prin toate acestea este o minciună care există în minte.
Şi cum orice minciună moare dacă nu este susținută de o altă minciună, tot aşa omul moare dacă nu este susținut de minciuna numită hrană.
Transformarea ființei organice conştiente în ființă astrală supraconştientă nu se poate face cu ajutorul cuvintelor altuia, este un proces interior, cuvintele sunt pline de minciuni, iar voi nu puteți înțelege mai mult decât vă permite suma condiționărilor strânse până acum de om sub forma

subconştientului universal, ca să se constituie într-o logică şi într-un raționament.
Este începutul începuturilor. Sunt primii paşi ai omului care sătul de minciună întrezăreşte conştiința în sine. Începe să înțeleagă că numai renunțând la sursele de hrană complexe, precum carnea, cu conştiință ei coruptă, bazată pe instincte, poate să ajungă la primii paşi pe propriile picioare, picioare care se pot transforma în aripi şi apoi în raze de soare. Acest om poate înțelege că mâncarea este o minciună şi în limita puterilor şi-o reduce, procurând-şi-o doar din vegetația simplă. Mai mult, o trece tot mai rar prin focul morții şi îşi compensează nevoia de energie vitală din lumina solară, cea care este cea mai subtilă formă de hrană de pe Pământ.
Într-o viață, acest om poate nu va face un salt impresionant; poate abia dacă va putea să lase câteva pietricele din trupul lui enorm de metale şi calcar. Dar va face un pas uriaş, pentru că este primul, acela prin care conştiința vieții, dependentă doar de ea însăşi, apare în interiorul lui.
Va trăi retras şi tăcut, pentru că prin cuvinte va stârni simțurile transformate în monştri din cei mai răi şi zgomotoşi oameni; dacă va trăi printre ei va fi mâncat de viu şi va muri înainte ca înțelegerea să se închege în el.
Cel care a obținut-o trebuie să evite aglomerația, să nu-şi piardă timpul în controverse inutile şi obositoare.
Este un preț mare pentru că simțurile, cu ultima lor energie, monstruoasă, de dinaintea morții, vor lovi cu putere imensă. Pentru conştiința vieții el va trebui să plătească cu suferință adâncă şi istovitoare.
Dar fiindcă pe el nimic nu îl mai poate plăti, tot aşa nimic nu ar mai putea să-l sperie într-atât încât să-l uite pe Dumnezeu – viața din el, ca să se întoarcă la minciuna lumii. El care a gustat din conştiința vieții nu se mai poate întoarce complet la alimentele morții, şi în timpul etern şi a tot răbdător, îl va cunoaşte pe Dumnezeu, cunoscându-se pe sine…

*

Viața mea, iubita mea, nu te mai am decât pe tine! Nu mai am cui să cer ajutor decât ție, nu mai am cui să mă închin decât ție! Deşi nu te pot reprezenta ştiu că tu eşti singurul Dumnezeu, precum în mine, aşa în toate ființele.
În această clipă poate sunt purtat de o euforie mistică, dar nu există nimic mai sigur decât tine, nu mai am nici un sprijin şi nu mai cred că există vreun Dumnezeu personal cu care să vorbesc, căruia să-i cer sfat şi ajutor. Doar tu, viață din mine, mă mai asculți, doar tu încă nu m-ai dezamăgit, doar ție mai pot simți că nu greşesc dacă mă închin.

Deşi nu-mi răspunzi şi nu îmi dai sfaturi ştiu că tu eşti permanent cu mine! Dumnezeul din minte poate fi cu omul din când în când, dar Dumnezeul viu, impersonal, este cu omul mereu.
Viața mea, iubita mea, tot ce mi-i drag îmi e drag pentru că te văd în toate lucrurile. Fără tine trupul şi mintea mi-ar fi o povară, de care m-aş grăbi să scap, murind…

*

Cel fericit trăieşte în cea mai profundă ignoranță!
Nu ştiu dacă este preferabil să fii fericit şi să trăieşti în ignoranță sau să fii nefericit şi să trăieşti în cunoaştere. Din fericire totul este un exercițiu, pentru că fericirea şi nefericirea există doar minte.
Poate mintea mea s-a obişnuit atât de mult cu nefericirea care o face să se frământe, încât momentele de fericire o sperie mai mult decât simțirea unei nefericiri constante.
Cunoaşterea lui Dumnezeu în lumea noastră imperfectă este imposibilă fără durerea care îți macină toate celulele.
Să fiu fericit şi să mor fără cunoaşterea lui Dumnezeu mă îngrozeşte nemăsurabil mai mult decât cea mai profundă nefericire…

*

Trebuie să recunosc că mai înainte am considerat medicina un lucru anormal, un amestec brutal în natura lucrurilor, motivul principal de alienare a speciei umane. Dar apoi am văzut şi avantajele. Nu este vorba de prelungirea vieții, pentru că nu există moarte reală, este vorba de învățarea compasiunii, atât de necesară evoluției umane. Conştientizarea suferinței din aproapele tău şi sacrificarea confortului personal poate crea calea evoluției rapid, ca un nod gordian tăiat cu sabia, pentru că dezlegarea lui ar fi fost o muncă titanică şi fără speranță. Selecția naturală este perfectă în ființele fără conştiință, dar oamenii au nevoie de altceva. Ei trebuie să simtă durerea aproapelui, trebuie să o vadă şi să o atingă pentru a se opri din păcat, din lupta fără rost a particulelor între ele. Animalele, prin modul lor de viață, permit numai exemplarelor puternice să supraviețuiască, totuşi ele nu evoluează ca oamenii, pentru că emoțiile şi sentimentele care pun în mişcare conştiința nu au condiții să se nască în ele.
Dar omul, chiar cu riscul de slăbi vigoarea urmaşilor, trebuie să-şi continue calea, să sprijine viața cu orice preț, chiar dacă natura se opune, pentru că numai aşa conştiința superioară va lua locul naturii instinctuale şi animalice.

Încet, crima şi războiul vor ieşi din dicţionarul omului şi alte cuvinte vor avea întâietate. Ele se vor numi: înțelegere, iertare, toleranță.
Extinzând înțelegerea cu privire la semenii săi ca formă, oamenii o vor extinde şi la semenii săi ca viață. Nu mai este mult până ce omul va socoti sacrificarea unui animal şi consumul de carne ca pe un act de barbarie şi canibalism…
Când omul nu va mai mânca carne va mai urca o treaptă spre conştiința atotştiutoare. Înțelegerea care se va naşte îi va oferi şi soluția cu care să compenseze acest aliment purtător de furtuni interioare şi de boală.
Astfel mi s-a confirmat că toate lucrurile sunt aşa cum trebuie, că toată suferința care s-a adunat în timp şi ne-a pătruns în simțuri are tocmai scopul de a ne pregăti pentru evoluție. Toate atrocitățile istorie au avut tocmai acest rost.
Acum suferința şi durerea nu mai pot fi uitate, s-a scris prea mult despre ele să mai fie ignorate, ele există chiar în sângele şi ADN-ul uman.
Acum nu ar mai trebui produse, lecția s-a învățat!

*

De fapt, aşa cum nu-mi doresc nefericirea, tot aşa nu vreau nici fericirea.
Mi-e tot mai clar că ambele mă obosesc şi mă epuizează ca orice alt lucru pe care eşti obligat să-l cari cu tine.
Îmi dau seama că atât fericirea, cât şi nefericirea sunt lucruri străine ființei. Acum când s-a constatat că responsabile pentru starea de fericire pe care o percepe creierul sunt anumite substanțe chimice ce pot fi sintetizate, este o afacere oarecare să fii fericit.
Goana după fericire se aseamănă cu atitudinea drogatului care este capabil să calce şi pe cadavre pentru a-şi asigura nenorocita de substanță euforică.
Fericirea şi nefericirea sunt două pietre aruncate în baltă, pe care înțelepții din toate timpurile au vrut să le scoată. Şi munca lor nu a fost în zadar, unii au reuşit cu brio, dar când le-au scos pe mal şi le-au privit mai de aproape, au văzut cu nu au de a face decât cu două pietre.
Dacă starea noastră de bine provine din întâmplări şi substanțe exterioare, precum sunt sentimentele altora, atingerea, cuvintele, hrana etc. nu putem decât să ne aşteptăm la deziluzie, deoarece vom fi mereu dependenți de alții.
Până ce nu vom pierde din vedere aceste false idealuri, vom putea fi orice, numai noi înşine nu!
Cel pe care îl vedeți şi îl judecați ca pe propria voastră ființă este un străin adunat din mintea condiționată de-a lungul unei lungi perioade de timp.
Adevărul cel mai profund este că atunci când spui „eu” Ființa înțelege totalitatea vieții universale. Şi când ceri pentru tine ea dă tuturor. Şi când

eşti nemulţumit ea nu te înţelege. „Ţi-am dat tot ce mi-ai cerut!” Numai că ea te-a văzut acelaşi în toate formele de viaţă, cu aceleaşi aspiraţii şi necesităţi.
Dar mintea, în schimb, poate dărui pe segmente. Ea dă unora, dar dă în defavoarea altora. Şi atunci persoana care primeşte este mulţumită în minte, dar trebuie reciclată pentru că materia şi moartea merg mână în mână…

*

M-am întrebat pentru ce trăiesc…
- Ca să fii fericit, a venit răspunsul.
- Stai, am zis străinului care mi-a vorbit, cine eşti tu?
- Eu sunt Cel fericit cu care te compari. Dar sunt Cel fericit atât timp cât stau departe de tine, iar tu mă identifici cu altul din preajma ta, pe care îl vezi pe stradă sau la televizor şi care ţi se pare mai bogat, mai frumos sau mai deştept decât tine.
Aha, mi-am zis, atunci Cel fericit este pur şi simplu o altă persoană! Atunci cum trebuie să fiu eu? Cel puternic?! Dar oare Cel puternic nu este un altul, asemeni Celui fericit?!
Tot aşa trebuie să fie şi cu Cel bogat, Cel iubit, Cel deştept. Fiecare din ei este o altă persoană care nu poate fi identică cu fiinţa mea. Atunci cum trebuie să fiu eu?
Dar chiar dacă aş şti, oare este suficient să cunoşti şi să înţelegi? Până şi Cel care cunoaşte şi Cel care înţelege sunt alte persoane...
M-am târât şi m-am chinuit să-i văd de aproape pe Cel fericit, Cel bogat, Cel puternic, dar am fost foarte dezamăgit. În afară de faptul că erau persoane existente doar în minte, nici măcar nu erau fericite, bogate sau puternice cu adevărat.
Dacă o să fiu Cel puternic, Cel bun, Cel bogat o să fiu o persoană, dar eu însumi în nici un caz. Pentru că numai persoana poate fi bună, puternică, bogată etc. pe când fiinţa nu are nici o proprietate. Şi persoana nu este bună, bogată sau puternică prin sine, ci numai dacă alte persoane din jur o sprijină şi îi confirmă asta. Iar Cel bogat nu este el însuşi bogat, ci străinul din el este bogat. Şi străinul este bogat pentru că străinul din el a fost sărac, şi este bogat pentru că în el există conştiinţa sărăciei.
Pentru ce trăiesc?!
Nici nu mă mai chinui să răspund la această întrebare! Orice răspuns aş da ar aparţine Celui care ştie.

*

Câte n-am făcut uitându-mă la oameni!...

Am învățat ce este de la ei, dar am uitat ce este de la mine...
Oamenii sunt mintea, ce este de la mine este Sinele.
Cât sinele a fost suveran n-am avut nimic şi totuşi nimic nu mi-a lipsit, cât mintea a fost suverană am avut multe şi tot ce-am avut nu mi-a ajutat la nimic.
Am fost iluzionat să cred că mintea poate găsi soluții, şi fapta - sabia ei, poate reface armonia universului care tinde să se dezintegreze.
Am intrat printre spini şi cu ardoare imensă am vrut să-i pun la pământ.
Am uitat, săracul de mine, că secerându-i îi seamăn şi eu sunt instrumentul prin care sămânța lor ajunge iar în pământ. Nu am văzut că prin fapta mea lucrez pământul şi cultiv spinii, an de an şi viață după viață…
Când mi s-a revelat adevărul, la început am crezut, dar apoi mintea mi-a zis că sunt nebun şi am început să mă îndoiesc.
Dar acum este timpul să pun punct. Să gândeşti şi să faci m-am lămurit pentru totdeauna că nu este soluția prin care ființele vii pot scăpa de povară. Atât cât voi înghiți această hrană care proiectează minciuna de jur împrejur, viața nu-mi va fi decât haotică şi amară.
În fața tăvălugului social nu mă pot pune… Dacă omul asta vrea, să muncească până ce-şi frânge spatele, să-şi ardă creierii în analize sofisticate şi adânci, treaba lui... Dar eu ascultând ce este în mine ascult de Sinele viu.
Atât cât hrana va fi formată din materie reciclabilă, omul va fi o fărâmă de praf pe circumferința unui cerc în centrul căruia se află mintea. Mintea este centrul universului şi ea este punctul de referință al oricărei motivații.
Sfârşitul robiei va fi posibil numai atunci când nu voi mai fi influențat de mâncarea asta dată dracului, dulce şi-amară.
Eu ştiu că nu vor fi soluții pentru om atât cât va mai şti de nevoia de a se alimenta fizic. Îmi e clar! Dacă voi mânca voi gândi, şi dacă voi gândi mă voi depărta de mine însumi.
Creația şi realizarea sunt două lucruri diametral opuse.
Sunt sigur că există viață în condiții incomparabil mai bune în lipsa acestui instrument slab şi reciclabil numit mintea umană. Acum ştiu că intuiția, revelația şi harul sunt simțuri subtile care mențin existența în condiții superioare gândirii.
Totuşi posibilitățile existenței trebuie să fie ierarhizate.
În sinele viu însă trebuie să se oprească totul, altă posibilitate nu există!

*

Uneori, când sunt atins de ignoranță, sunt foarte trist din cauza faptului că oamenii nu mă pot înțelege. Dar cum totul evoluează, speranța mea, chiar dacă se leagă de un vârf de ac, undeva, în viitor, nu este lipsită de logică.

Atunci oamenii care vor fi trecut prin experienţele renunţării la hrană vă vor spune despre transformarea lor interioară şi chiar voi singuri veţi vedea că ei sunt altfel de oameni.
Pasiunile şi dorinţele vărsătoare de sânge veţi vedea că lipsesc la ei. Ei nu vor trebui să vorbească, pentru că vorbirea poate să producă temeri şi îngrijorări suplimentare celor care sunt deja în lume. Acum însă ea este necesară, căci numai prin rău se poate ajunge la bine.
Şi după ce binele conştient va fi pătruns cu desăvârşire se va ajunge la viaţa în sine, la viaţa din tine, din care se naşte tot universul, chiar în această clipă.
Tu îl vei stăpâni, căci nu va mai trebui să-ţi încordezi muşchii tăi neputincioşi ca să lupţi cu monştrii, ci vei putea să acţionezi la rădăcina tuturor cauzelor, ne mai lăsându-i vreodată să se nască.
Aceasta este adevărata putere. Căci după ce s-au născut monştrii, cei care îi ucid sunt tot monştri, chiar dacă le dați nume de eroi…

*

Când viaţa te încearcă cu greutăţi ea lucrează în favoarea ta mai mult decât atunci când te încarcă de bunăstare. Când îţi dă motive să suferi ea îţi dă şi focul interior pentru evoluţie.
Numai atunci când suferi apăsarea morţii celui drag, când inima îţi sparge pieptul de spaimă sau când sângele arde ca fierul topit, viaţa îţi oferă şansa să te îmbunătăţeşti căutându-l pe Dumnezeu…

*

Mi-a trebuit o grozăvie de timp să mă recunosc în toţi oamenii.
Iată-l pe cel care trece prin faţa mea, cu chipul său, cu iluziile sale cum este unul şi acelaşi cu mine!…
Ar trebui să-l văd aşa cum îl vede lumea, dar eu îl văd aşa cum este.
Îmi recunosc privirea, gândurile şi sentimentele.
Când mi-am dorit să trăiesc cât mai mult în acest corp, oare cum de nu am văzut că eu însumi nu mă puteam naşte într-o formă nouă din cauza celei vechi pe care o sprijineam cu ardoare?! Iar acum cât de minunat este!
Pot să mor în orice clipă şi să rămân viu.
Soarta mea este soarta celui care a realizat totul.

*

Este un lucru trist pentru mine să constat că fără hrană nu există trup.

Trist este să constat că tot ce înseamnă Eu este numai mintea şi corpul. Fiinţa interioară nu are nimic în comun cu ideea de Eu, pentru că ea este indivizibilă şi aceeaşi în toate fiinţele întrupate.
Este trist să te vezi înlănţuit pe această planetă înceată, unde stările subtile nu sunt posibile, unde inteligenţa străbate cu greutate, iar înălţimea spiritului nu este atinsă decât prin moarte.
La ce este bun atunci efortul dezrobirii de iluzie şi instincte?!
Ca să poţi muri, ca să ai voie să-ţi pierzi individualitatea pentru a ajunge la totalitate!
Dar cum poţi să concepi acest lucru ca un ideal personal, când tocmai propria persoana este anulată?
Nu-mi vine nici o soluţie în minte, semn clar că spiritul nu poate fi atins cu mintea.
Totuşi îmbunătăţirea minţii şi a trupului trebuie căutate.
Îmbunătăţirea şi evoluţia, ştiu, se realizează prin împletirea cunoaşterii şi experimentării. Cunoaşterea poate nu-mi lipseşte, dar puterea de a experimenta cine mi-o dă?
Dacă nu o găsesc în mine aş putea să o găsesc în alţii?...
Ajungând la această concluzie mă bucur enorm; totul depinde de mine, condiţiile din jur sunt irelevante, soarta este în mâna mea.
Mulţumesc vieţii divine că a lăsat lucrurile să fie aşa!
Oricât de grea ar fi, viaţa este frumoasă, suferinţa şi răul duc la desăvârşire!
Sunt fericit şi când sufăr, iar când mă simt bine ce mi-aş mai putea dori?!
Îmi dau seama că dacă am posibilitatea de a mă îmbunătăţi am totul şi nu-mi lipseşte nimic!

*

Când intru printre oameni îmi pierd puterile şi frumuseţea.
Persoana mea este deosebită numai cât se află în compania vieţii înşişi.
Când mă retrag prin munţi şi păduri eu nu văd munţi şi păduri, ci doar simt viaţa din mine fără un intermediar care să mi-o explice în felul său.
Când sunt singur eu sunt viaţa, nu mi-o explic. Atunci sunt autentic şi frumos, dar când merg printre oameni sunt un lucru oarecare, repetabil şi plictisitor. În compania vieţii din mine eu pot muta munţii dintr-un loc în altul, căci ştiu doar de clipa prezentă, nicidecum de vreo limitare sau neputinţă, dar cei care numără timpul trebuie să-şi folosească răsuflarea pentru a fărma muntele ca să-l mute la locul dorit.
Instrumentele şi fenomenele naturale sunt o iluzie, Pământul şi oamenii au doar răsuflarea…

*

Exprimarea este o reacție.
O ființă integrată în divinitate nu poate exprima nimic.
Dar persoanele care încă mai au legături cu lumea, interacționând cu oameni aflați la diferite grade de conştiență, pot reacționa.
În acel moment eu pot exprima ceva, altminteri în starea de luciditate şi clarviziune a ființei mele originale, eu nu am nici o capacitate de a scrie ceva.
Dar când exprim ceva sunt conştient că mi-am oprit evoluția pentru a surprinde un moment neplăcut al Ființei care s-a tulburat, transferându-se pentru scurtă vreme în materia grosieră a lumii fizice.

*

Plăcerea sexuală este născută din ignoranță.
Fără ignoranță însă, nu ar fi posibilă divizarea formelor şi apariția ființelor manifestate. Creația, cu toate neajunsurile şi conflictele ei, poate exista doar în lipsa conştiinței.
Când conştiința supremă e realizată, creația este anulată.
Catastrofele schimbă condițiile, dar sfârşitul lumii este ceva cu mult peste puterile lor…

*

Un om care caută adevărul nu trebuie să urască nimic!
Un om care caută adevărul trebuie să iubească, să accepte şi să lase totul în viață, de la cea mai nesemnificativă bucată de pământ sau insectă până la soarele de pe cer şi stelele nenumărate…
Trebuie să primească totul în inimă şi în ochi, trecând materia prin conştiința sa, făcând-o tot mai subtilă.
Conştient că este indivizibil de tot ce este viață şi în consecință sigura forță care poate modifica proprietățile materiei, singurul alchimist de pe Pământ, el trebuie să facă din ce în ce mai subtil tot ce atinge până ce materia devine spirit pur.
Atunci el va simți că şi-a încheiat misiunea, iar Dumnezeu a devenit Dumnezeu prin el însuşi.

*

Când mă simt pe mine apare ce este pozitiv, când nu mă simt apare ce este negativ. Dar duhul vieții care vine asupra mea când mă simt pe mine nu este pozitiv sau negativ, el este pur şi simplu deasupra dualității. Duhul

vieții vine din altă dimensiune, din Spiritul care pe scara materialității este echivalent cu nimicul.
În manifestare viața nu ar fi posibilă fără alternanța dintre simțirea de sine – apariția stărilor pozitive şi nesimțirea de sine – apariția stărilor negative.
Despre meditație se poate spune doar atât: este tehnica prin care se dizolvă manifestarea şi dualitatea.
Persoana care meditează nu mai este persoană, ci existență completă prin sine.

*

Eu nu am prieteni sau duşmani. O vorbă bună face dintr-un duşman un prieten şi o vorbă rea face dintr-un prieten un duşman.
Dacă de duşmanul care nu ți-a fost niciodată prieten te poți feri cu uşurință, deoarece nu-ți cunoaşte slăbiciunile şi nu ştie unde să te rănească, de duşmanul care ți-a fost prieten este foarte greu să te mai fereşti. Adesea îmi zic: tratează-i mai bine pe toți la fel şi nu lăsa sentimentalismul să te abată de pe cale. Să nu crezi că ai venit pe Pământ pentru a-i salva pe ceilalți când tu însuți dai prin gropi. Fă bine şi te salvează pe tine, căci un om este maxim de bolnav atunci când are un corp care plesneşte de sănătate.
Ocupă-te de tine dacă simți că este nevoie să fii salvat, pentru că multor oameni încă nu le-a venit timpul să ştie că trebuie salvați.
Adevărul la început este extrem de amar.

*

Oricât am căutat printre lucrurile de pe Pământ nu am găsit nici un motiv mai serios de nefericire ca memoria. Conştiința trecutului şi a viitorului este piatra de căpătâi a civilizației, pe de o parte, dar şi otrava care ne ucide, încetul cu încetul. Pe de o parte este indispensabilă supraviețuirii în formă fizică, pe de altă parte ne macină continuu şi implacabil.
Prin memorie scapă omul de gura leului, prin memorie el intră pe mâna dracului.
Suspendarea minții nu înseamnă altceva decât suspendarea memoriei. Ea se poate realiza doar în nemişcare şi solitudine, când te ştii protejat, dar niciodată într-o pădure plină de fiare. Pădurea este oraşul animalelor, oraşul este pădurea oamenilor. Aici ei se mănâncă între ei, dar într-un fel mai perfid decât în pădure; aici nu eşti mâncat de tot, aici ai dreptul să munceşti şi să te regenerezi ca să-ți mai fie tăiată o felie când conducătorilor le e foame.

Cum învățătura există doar prin trecut şi viitor, iar existența numai prin prezent, împăcarea acestor două lucruri este la fel de greu de realizat precum împăcarea vieții cu moartea.

*

După câte îmi dau seama, omul iluminat al viitorului va scăpa definitiv de durerea sufletească.
Nimic nu-l va mai tulbura, de vreme ce va înțelege că tot ce se întâmplă provine din mişcarea firească a electronilor în jurul nucleului atomic, de fapt în jurul principiului etern şi unic al vieții, din care pleacă şi se întoarce totul.
Tragediile se vor fi întâmplat când atomii se ciocnesc între ei şi se aranjează în forme ciudate, lucru indispensabil în manifestare... O iau razna atunci împinşi de energii identice cu cele din omul ars de tulburare; se duc ca scânteile din piatra de cremene, care căzând pe pământ, după o vreme, se transformă iar în cremene şi produc iarăşi scântei...
Când va simți moartea trupului inevitabilă, omul va şti că pentru o vreme foarte scurtă a trăit un fel de viață - grea şi manifestată , dar urmează să se întoarcă tot la viață - în sine şi nemanifestată...
Convins cu desăvârşire că moartea veşnică nu există, iar despărțirea de copii, de cei dragi şi de prieteni se întâmplă doar ca să te întâlneşti iar cu ei în sinele viu, desprins de orice tragedie mentală, omul va fi pe deplin fericit şi liniştit cu privire la orice se întâmplă.
Atât cât se va afla în trup se va îmbunătăți mereu, până ce trupul pătruns de lumină se va transforma în lumină, dăruind el însuşi apoi razele vieții spre alte ființe şi forme. Va şti atunci că el însuşi este Viața şi o va dărui tuturor formelor ca prin evoluție să le vină şi lor vremea să se ridice la cer prin lumină, ființe din ființa lui Dumnezeu.
Acesta este omul viitorului, acesta este îngerul pe care îl aşteptați.
Când uneori, aievea sau în vis, vi se arată un înger, ce vă marchează viața şi vă reorientează spre sine, să ştiți că nu sunteți decât voi înşivă care v-ați întors în timp pentru a vă ajuta să treceți peste momentele de blocaj când evoluția stagnează şi viața temporală este trăită în cea mai întunecată ignoranță şi suferință.

*

Libertatea adevărată este curajul de a face orice fără să-ți pese de urmări.
Dar fiindcă nici Dumnezeu închipuit ca persoană, nu este lipsit de sarcini şi responsabilități, înseamnă că în întreaga existență nu există nici o persoană liberă.

Atunci libertatea care ne-a mai rămas este să facem ce vrem noi în cadrul a ce vor alții. Dar cum odată cu timpul sarcinile şi responsabilitățile omului sporesc din cauza conştiinței, libertatea se restrânge automat. Şi atunci prin cunoaşterea dualității, a binelui şi a răului, mişcarea va fi percepută ca posibilitate de a face rău şi în consecință blamată până acolo încât ființa materializată îşi va restrânge libertatea de mişcare până ce corpul va ajunge într-un singur punct. Dar când nu va mai suporta presiunea conştiinței el va exploda într-un Big-bang, după care iarăşi universul se va manifesta până se va naşte iarăşi conştiința care va duce totul într-un punct.
Eternitatea este asemenea unei inimi care pulsează de la un punct spre infinit şi înapoi.
Ideea de libertate există numai de la Big-bang până la naşterea conştiinței.
Din acel moment totul devine un dor care te macină întreaga viață.
De aceea nu-ți mai rămâne decât soluția de a contempla creația, bucurându-te de spiritul vieții, fără nici o reprezentare.

*

Unii oameni sunt dotați cu o sensibilitate prostească. Spun asta pentru că eu sunt unul dintre ei. Într-un fel straniu şi inexplicabil, influențat de mediul în care am crescut, începusem să cred că părerea oamenilor despre mine este foarte importantă şi obiectivă, iar când am văzut că nu pot răspunde cerințelor m-am simțit absolut mizerabil.
Dar când am înțeles că oamenii sunt conduşi doar de toane şi influențe subiective m-am cutremurat. De ce să fiu nefericit că nu sunt pe placul oamenilor?! Sunt aceşti oameni altceva decât nişte accidente ale naturii? De ce în acest caz nu sunt deranjat de ce gândesc câinii despre mine, pentru că şi aceste ființe sunt creații ale naturii.
Tot aşa Dumnezeu-spiritul ne ignoră cu desăvârşire, deoarece ce gândesc oamenii despre el nu-l reprezintă absolut deloc pe el, ci doar pe ei.
Dumnezeu nu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea sa, ci omul l-a făcut pe Dumnezeu după chipul şi asemănarea lui.
Dumnezeul absolut este sfânt, nu pentru că a făcut ceva fără de păcat, lucru care nu există, ci este sfânt pentru că nu a făcut nimic.

*

Te miri uneori că lumea este răutăcioasă?
Dar când atitudinea ta este duşmănoasă şi zâmbetul prefăcut vrei să te iubească?!

Lumea poate exista doar prin acest principiu natural al cauzelor şi efectelor, al faptei şi răsplatei. Un mecanism trebuie alimentat ca să lucreze în favoarea ta!
În spiritul indivizibil oamenii sunt nediferenţiaţi, dar atât cât există în corp ei sunt nişte mecanisme care răspund cu fidelitate softului şi combustibilului furnizat. Când le dai răutate îţi răspund cu răutate, când le dai ipocrizie îţi răspund cu ipocrizie.
Tu încă nu poţi să dai mai mult decât primeşti şi încă nu poţi să dai ceva mai bun decât primeşti…
Când vei reuşi te vei ridica pe o altă treaptă şi nu te va mai deranja niciodată atitudinea oamenilor.

*

Mă întrebi ce părere am despre lucrul acesta sau acela?
Să-ţi spun sincer, nu mă pot ocupa deloc de soarta lui.
Tot ce pot să-ţi spun este că el este o manifestare naturală a materiei. Şi dacă există o cauză întotdeauna urmează să apară un efect. Iar efectul se constituie în cauză şi această succesiune se repetă la nesfârşit.
Dar care este cauza tuturor cauzelor, mă întrebi?...
Acest lucru sinele meu nu-l ştie. Pentru că numai materia gânditoare ştie că ştie.
Tot ce pot să-ţi spun este că ce ştii te ajută cu privire la ce ai de făcut, dar ca să fii tu însuţi ce ştii nu te ajută cu nimic…

*

Sunt două categorii de fiinţe: simple şi învăţate. Cele învăţate ştiu, cele simple sunt fericite.
Dar noi, oamenii, suntem condamnaţi să cunoaştem. Nu mai putem da înapoi pentru că reminiscenţele cunoaşterii s-ar transforma în coşmaruri şi nu ne-am mai găsi liniştea oriunde ne-am ascunde.
Dar prin cunoaştere vom evolua, şi când vom putea cunoaşte esenţa de unde vin toate lucrurile, identică cu nimic, atunci orice altă cunoaştere se va arde în sine şi vom ajunge iarăşi să nu mai cunoaştem nimic. Suntem nefericiţi pentru că cunoaştem ceva, vom fi fericiţi când nu vom mai cunoaşte nimic. Nimicul are o reputaţie proastă printre oameni pentru că este confundat cu puţinul. Dar Nimicul este sursa de unde provine şi se întoarce Totul...
Singurul sens al existenţei, cu care acum desigur nu putem fi de acord, este să muncim ca prin trudă şi cunoaştere să ajungem să obţinem Nimicul, sursa de unde vine duhul vieţii.

Orice stare de fericire pentru noi fiinţele în formă şi substanţă umană nu este decât o clipă de odihnă când mintea s-a oprit, dar după aceea, când mintea se porneşte din nou, trebuie să ne continuăm drumul pentru că altfel urâtul şi hidosul ne-ar pătrunde în suflet şi existenţa manifestată ar deveni un iad insuportabil.

*

Timpul şi spaţiul sunt efemere pentru că pot fi măsurate, dar sinele meu este permanent pentru că el nu are unitate de măsură.
Când pornesc la drum eu creez drumul.
Ziua şi noaptea sunt la fel pentru mine pentru că le ţin în aceeaşi inimă şi în aceiaşi ochi.
Dacă ziua este născută din Soare, noaptea există de asemeni prin el. Eu ştiu că manifestarea mea pe Pământ este dictată de Soare şi lumina lui mă susţine ca individualitate. Noaptea este lumina Soarelui care mă odihneşte, nu este lipsa lui...
În lipsa Soarelui nu ar fi doar noapte veşnică, în lipsa Soarelui nu ar fi nimic.

*

Când sunt atent la viaţa din mine şi ascult sunetul din clipa prezentă mă contactez la sursa de energie primordială. Câte nu aş putea să fac cu această supremă energie!… Aş putea rescrie universul şi aş putea să-i dau alte coordonate. Dar, din fericire, acea clipă mi-e suficientă prin ea însăşi şi în acea clipă mintea nu se poate naşte ca să vrea ceva. Abia când părăsesc clipa în sine mintea revine şi încearcă să analizeze această experienţă încântătoare.

*

Scopul meditaţiei este unificarea cu totul. Dacă ai meditat corect, dacă te-ai liniştit, menţinându-te într-un singur cadru cât mai mult timp, fără mişcarea minţii şi a trupului, în cele din urmă nu poţi decât să simţi realitatea supremă: eşti una cu totul. Relativa depărtare a formelor una de alta este un efect al conflictului interior, nemulţumit de eul său mental. Când ai meditat corect eşti identic cu unica energie vitală care menţine viaţa în univers.
Apariţia şi dispariţia formelor este o eroare inevitabilă la trecerea ei în cadrul spaţiu-timp.
Ca să fii în a doua trebuie să fi trecut prin prima, ca să fii în a treia trebuie să fi trecut prin a doua. Ordinea formelor sunt punctele care formează

linia. O linie privită din față sau din spate este doar un punct. O gaură neagră în ecuația corpurilor cosmice nu duce de la o formațiune materială la alta, de la o galaxie la alta, ci doar de la materie la spirit.
Găurile negre, probabil, fac legătura dintre universul, pe care noi îl putem înțelege, şi cel superior, pe care în această formă, niciodată nu îl vom putea înțelege...

*

Calitatea substanței este extrem de importantă.
Alchimia internă creează lucrurile din particula originală, prin fisiune atomică. Într-o clipă se poate schimba lumea în ce vrei. Acelaşi lucru poate fi iadul şi raiul în clipe succesive. Substanța internă s-a modificat pentru că a intrat în contact cu un catalizator extern: un cuvânt, o emoție, un gând. O femeie sau un copil pot fi dulci să te ridice la cer sau pot fi amari să te bage în mormânt. Tu le creezi proprietățile cu mintea ta.
Din substanța ta poți face orice, aşa cum ai auzit că fac vrăjitorii…

*

Din lucrurile mici apar lucrurile mari, din ființele nesemnificative, prin evoluție, apar ființele care coordonează şi păstrează în echilibru universul. Precum omul a evoluat de la un animal insensibil şi sălbatic, tot aşa celelalte forme de viață evoluează, cu viteza lor, spre acelaşi scop unic al vieții.
Dacă omul a evoluat şi celelalte ființe pot evolua! Omul este un exemplu viu al evoluției. Individualitatea umană porneşte cu un trup nou din locul unde a fost lăsată spre scopul suprem, care de fapt nu contează, pentru că durează doar o clipă.
De aceea s-a spus că importantă este calea şi nu scopul. Pe cale te afli permanent, în scop nu poți sta nici măcar o secundă. Viața este doar cale, iar scopul este doar un motiv ca să existe calea.
Bucură-te de fiecare clipă ce o trăieşti, căci în realitatea ea este scopul, dar nu uita nici de scopul suprem din minte, numit Dumnezeu, fiindcă el susține calea.

*

V-ați întrebat vreodată de ce tocmai voi, din mii de generații care s-au perindat de-a lungul istorie, sunteți cei care au trecut de la modul de viață arhaic la tehnologia atomică?

Pentru mine este clar că oricât de mult s-ar prelungi civilizația umană nimic nu va mai fi la fel de spectaculos ca această trecere. Practic am trecut de la omul care munceşte fizic la omul care munceşte cu mintea. Totuşi există o discrepanță enormă între puterea pe care am obținut-o odată cu ultimele descoperiri tehnico-ştiințifice şi conştiința cu care ar trebui să le folosim. Oare puterea nu a luat-o cu mult înaintea conştiinței?!
Nu vi se pare că privind istoria ultimilor zeci de ani am comis prea multe crime folosindu-ne de cunoaşterea ştiințifică la care am ajuns?
Priviți cum am distrus în câteva zeci de ani habitatul speciilor animale, şi nu în ultimul rând, câtă durere am produs semenilor noştri din alte țări şi popoare asupra cărora ne-am exercitat puterea prin tehnologie!
Oare cum am putut să trecem peste momentele războiului rece când de numeroase ori cele două tabere atomice ale Pământului erau pe punctul de a declanşa un război nuclear ce ar fi dus la extincția vieții organice de pe planetă?!
Ei bine, aflați că este mai mult decât probabil că războiul nuclear s-a produs, dar prin aceeaşi tehnologie, care după cum putem observa creşte în progresie geometrică, câteva ființe strălucite din cadrul speciei umane sau poate dintr-o civilizație extraterestră, care ne protejează, au reuşit să obțină tehnologia întoarcerii în timp, ca noi să mai avem şansa să trăim şi să realizăm conştiința, singura cale de a stăpâni lumea manifestată. Ştiu că vi se pare absolut neverosimilă această teorie, dar, spuneți-mi, la cât de mult a avansat cunoaşterea teoretică şi practică a omului, prin aceste acceleratoare de particule fiind pe punctul de a afla secretul creării materiei, vi se pare atât de imposibilă întoarcerea în timp?
Sunt convins că pentru mințile cât de cât deschise această posibilitate este cât se poate de firească.
De fapt, simțurile mele, atât cât au devenit de subtile, îmi spun că nu există decât o unică conştiință a vieții pretutindeni, care s-a divizat într-un număr finit de exemplare din cauza ignoranței inerente în materie, şi aceste individualități au trăit în toate timpurile Pământului. Toți cei care s-au perindat de-a lungul milioanelor de ani sunt identici, în esență, cu cei care trăiesc acum sau vor trăi în viitor.
Gândiți-vă la materie! Se îmbogățeşte Pământul vreodată cu ceva sau vechea materie se reciclează şi dă naştere la forme de viață, iar şi iar?
Dacă totul se transformă şi nimic nu se pierde, de ce să nu fie adevărat că ce numim în mod curent eul nostru personal se reciclează şi el, de asemenea?!
Prin câmpurile de forță magnetică, Pământul este un vârtej spațio temporal care nu permite nici minții, nici energiei şi nici materiei să se piardă în spațiul cosmic, ci doar să se recicleze într-un număr amețitor de ori după legi necunoscute nouă.

Dacă noi suntem cei din preistorie şi din zilele noastre, iar în esenţă noi suntem unul singur, care prin conştiinţa absolută a vieţii ne face identici cu ce numim Dumnezeu, de ce să nu credem că soarta este în mâinile noastre precum este în mâinile lui Dumnezeu?
Şi atunci cui se adresează Dumnezeu dacă nu lui însuşi, şi atunci pentru ce face Dumnezeu tot ce face dacă nu pentru el însuşi?...
De fapt, eu cred că prin conştiinţa cea mai subtilă realizată de umanitate, ne întoarcem de multă vreme în timp căutând soluţii să nu mai pârjolim Pământul din cauza ignoranţei noastre.
Cert este că nu ne poate veni în ajutor decât conştiinţa subtilă care există în posibilităţile noastre, dar pe care nu am realizat-o încă efectiv.
E timpul să fiţi atenţi!
Ceilalţi oameni şi animale fac parte din acelaşi corp unic al vieţii de care nu ne putem desprinde orice am face.
Trebuie să ştim că interiorul şi exteriorul fac parte din acelaşi corp unic al vieţii, şi când ne îndreptăm duşmănia spre ceva exterior, în realitate ne duşmănim pe noi înşine. Mânia din minte produce adesea efecte mai dureroase decât bătaia cu bâtul. Nu ştiu de ce oamenii cred că supărarea care provoacă atâtea daune în interior este diferită de acţiunea pe care cineva o face în mod expres din exterior.
Tot ce facem este destinat nouă, să nu vă înşelaţi crezând că veţi putea să vă ascundeţi undeva de efectele faptelor voastre!
Conştiinţa superioară este singura posibilitate de a scăpa din blocajul temporar care face tot mai mult subconştientul de nesuportat, pentru că în el se îngrămădesc toate ratările noastre. Conştiinţa superioară a vieţii este singurul lucru ce merită căutat pentru a menţine viaţa!
Când vă sculaţi dimineaţa acesta să fie primul vostru gând.
Toate acţiunile şi obiectele pe care le faceţi în timp ce nu sunteţi sută la sută conştienţi, distrugeţi-le imediat, pentru că altfel vă vor ucide ele pe voi ca nişte monştri ieşiţi din experimente necontrolate.
Dar ce veţi face cu simţurile şi cu mintea lucidă, iubind viaţa din orice formă, ca pe voi înşivă, vă va salva, fiind în cele din urmă conştienţi că viaţa este unică şi sublimă.

*

Trebuie să faci tot ce poţi ca să salvezi viaţa unui om sau animal.
Dar dacă ucizi un altul pentru asta, totul este zadarnic. Poţi cheltui toţi banii din lume, poţi da cu onoarea de pământ, căci pentru a salva o viaţă nimic nu este prea ruşinos.
Căci nu salvezi pe cineva anume, ci ne salvezi pe toţi, mai acordându-i Vieţii decăzută în formă o şansă să se caute şi să se regăsească pe sine.
Şi reuşita oricăruia este reuşita noastră, salvând o viaţă, Una singură.

*

Când am înțeles că fericirea este un produs al coexistenței sociale am încetat să mai caut fericirea. Am înțeles că mişcarea, căutarea şi greşeala sunt unul şi acelaşi lucru.
Mi s-a făcut milă de bieții oameni care se trezesc înfricoşați în fiecare dimineață, căci societatea nu poate trăi fără frica de lege…
Doamne, cine ne-a pedepsit să trăim în aceste condiții?! Încrederea că nu am putea fi distruşi ne lipseşte, ce să facem să ne percepem ființa divină şi să fim aidoma cu ea?
Ce ar trebui să facem să avem iarăşi încredere în viața ta şi să scăpăm de toate aceste păcate pe care le numim avuții?
Soluția probabil este numai în singurătate, acolo unde ni s-ar arde toate amintirile şi am fi obligați să ştim numai de noi, dar singurătatea ne sperie, căci spunem: la ce ne vom mai raporta în ea sentimentele ca să fim fericiți?
Se spune că oamenii mor pentru că se produce o ruptură la nivelul substanței lor moleculare, dar eu nu cred că este aşa, eu cred că ei mor pentru că odată cu vârsta le este din ce în ce mai frică de Viață…

*

Dacă eu afirm că nimeni nu face ce vrea, ci numai ce îi permite substanța corpului acum, înseamnă că eu induc ideea de predestinare, şi atunci nici sacrificiul şi nici efortul pentru realizarea evoluției nu mai au nici un sens.
Nu vreau să fiu înțeles greşit!
Ce vreau să spun este că nici un om aflat într-o stare grosieră nu se poate produce pe un plan subtil, dintr-o dată, iar fericirea nu se poate obține într-o natură coordonată de accidente unde te izbeşti de tot felul de obiecte pe întuneric.
Acum poți să faci ceva ce te poate ajuta să faci ce vrei în viitor.
Ce vrei acum, tocmai pentru că lucrurile în cadrul spațiu-timp se propagă cu viteză foarte mică, vei putea să faci mai târziu, într-o altă viață, care va fi cu atât mai frumoasă cu cât nu vei mai păstra nimic din memoria celor trecute. Vei păstra numai direcția şi tendințele, dar filmul vieții va fi uitat ca o poveste care nu mai ajută nimănui.

*

Cea mai concludentă dovadă că memoria este ataşată materiei este faptul că uităm. După aproximativ doi ani, s-a dovedit, toți atomii vechi ai corpului pleacă lăsând loc altora noi. Odată cu plecarea atomilor în care

este strânsă informația, creierul nu mai poate transmite organului vorbirii nici o noțiune despre lucrul mai demult ştiut.
Organismul a descoperit însă o stratagemă de transmitere a informației vechi într-o locație nouă cu ajutorul repetiției, adică cu ajutorul unei operații. Dacă această operație nu este făcută la timp se pierde atât memoria inclusă substanței cu care ne-am hrănit, pe care eu o numesc memorie instinctuală, cât şi memoria ataşată prin procesul de învățare pe segmentul disponibil în unitatea atomică. Astfel odată cu plecarea atomului din tine memoria pe care i-ai ataşat-o prin învățare rămâne inclusă atomului, care va ajunge negreşit în componența altei ființe, şi care pentru el va fi memorie instinctuală.
Din fericire atomul se poate transforma complet în timp, deoarece capacitatea de memorare a fiecărui atom este infinită, şi tot ce este împotriva divinului poate ajunge neglijabil.
Acesta este rolul covârşitor al hranei.
Substanța preponderentă pe Pământ a fost impregnată până acum de violența şi insensibilitatea specifică naturii vegetative şi animalice. Omul s-a hrănit cu ea şi a reflectat-o prin comportamentul său.
Dar omul are capacitatea de a fi alchimist, adică de a prelucra informația subtilă din razele de lumină şi a o transfera în capacitatea de memorare rămasă liberă din cadrul atomului.
Aceasta este sarcina lui şi prin asta el tinde spre divinitate. Când substanța preponderentă pe Pământ, după ce va fi trecut prin om, se va fi îmbunătățit considerabil, vom vedea o altă față a Pământului.
Atunci această planetă va exista doar prin lumină, iar îngerii vor fi locuitorii ei.

*

Exprimarea este reactivă.
Ca să exprimi ceva trebuie să reacționezi. Substanța ta trebuie să se întâlnească cu altă substanță, şi din această întâlnire trebuie să apară un efect.
Hrana şi gândurile sunt cele mai uzuale substanțe. Dar cum prin asimilarea lor efectul este imprevizibil, eu am descoperit o altfel de reacție care să susțină exprimarea. Este vorba de respingere, o reacție mai puternică decât toate, căci combinarea a două lucruri care se resping produce o forță mult mai mare decât combinarea a două lucruri care se atrag.
Atunci când asimilez, exprimarea mea este plictisitoare, dar când resping hrana şi gândurile, forța exprimării din mine este copleşitoare.

*

Omul nu este un unic prin capacitățile pe care şi le-a descoperit în sine; toate formele de viață au posibilitățile lui, numai că nu şi le-au realizat din cauza condițiilor potrivnice. Pe o planetă doar o specie poate să-şi construiască o civilizație, folosindu-se de toate resursele, exploatând celelalte forme de viața… Două civilizații în acelaşi timp, aparținând a două specii diferite, este un lucru imposibil.
Dar în succesiune temporală, după ce specia conducătoare părăseşte planeta, prin cele două metode pe care le voi expune mai departe, o alta îi ia locul, în mod natural, realizând în zeci sau sute de milioane de ani, aceleaşi lucruri ca cea anterioară.
Să vedem acum care sunt cele două posibilități naturale aflate în cadrul materiei, căci absolut nimic în univers nu este lipsit de materialitate, diferind doar gradul de subtilitate a acesteia.
Materia are o inteligență subtilă care îi permite să se aşeze în forme din ce în ce mai evoluate, până la a deveni absolută, şi atunci o numim divinitate. Dar pe drumul până acolo, materia ajunge la o intersecție, de unde poate alege două posibilități. Va putea, fie să se folosească de materia înconjurătoare, încercând să evolueze prin tehnologie, fie va căuta în interiorul său puteri nedescoperite, pe care omul actual le numeşte supranaturale, ca să ajungă la scopul final al existenței.
În zilele noastre, calea materiei de a se îmbunătăți prin tehnologie este cea oficială. Cealaltă posibilitate este practicată în cadre foarte restrânse, cu cele mai bune rezultate la nivel individual, fără nici o structură organizatorică, căci toată eficiența s-ar pierde astfel în discuții sterile şi în consum de energie inutil.
Dacă omul care crede în evoluție prin tehnologie este implicat social, omul care crede în puterile subtile ale materie interioare, există undeva la marginea societății, în discreție şi tăcere.
El îşi îmbunătățeşte substanța mai ales prin contactul cu lumina Soarelui, cea mai subtilă formă de existență a materiei din cadrul sistemului nostru solar. Capacitățile lui, în fond ale materiei interioare, urcă spre limite de neconceput, pentru ceilalți. Nu face spectacol din lucrurile pe care le poate sau le cunoaşte, căci ştie că acest lucru i-ar răpi tocmai forța şi măiestria.
Ambele direcții de evoluție ale materie vor conduce, în cele din urmă, la părăsirea planetei mamă. Ființele care şi-au concentrat atenția pe tehnologie o părăsesc cu ajutorul unor nave-planete artificiale, continuând să descifreze secretele universului prin ştiință, celelalte o fac prin proprietățile naturale ale substanței subtile de a se deplasa, comprimând timpul şi spațiul.
Dacă speciile care au evoluat prin tehnologie îşi păstrează forma de mamifere, reptile, păsări etc, din ce în ce mai îmbătrânită, cele care

evoluează prin capacitățile interne ale materiei personale, îşi pierd înfățişarea inițială, devenind mai degrabă formațiuni luminoase, dar pot, în acelaşi timp, să ia şi forma ființelor cu care uneori intră în contact, în rarele momente când ele trebuie orientate.
În cuvintele omului social aceste ființe se numesc îngeri, dar undeva, cândva, ele au fost ființe dintr-o materie inferioară, eventual de carne, ca a noastră. Acum ei se îndreaptă constant spre divinitate, cea mai subtilă formă de existență a materiei.
Atât cei care au evoluat prin tehnologie, cât şi cei care au evoluat prin cunoaşterea proprietăților subtile ale materiei interioare, se întorc din când în când pe planeta de unde au plecat, nefiind deloc extraterestre, aşa cum se crede.
Au trăit şi au evoluat cu sute de milioane de ani înaintea omului, au avut forme, posibil, nemaiîntâlnite între speciile Pământului astăzi.
Unele încă se mai folosesc de tehnologie spre a se deplasa prin spațiu, celelalte, de proprietățile inerente ale materiei interne, şi atât.
Care va fi calea oamenilor, prin care vor părăsi Pământul, nu putem cunoaşte astăzi, s-ar putea să se facă pe ambele căi, cert este că în câteva mii de ani o altă specie îşi va începe aventura spre evoluția conştientă, şi oamenii o vor asista din ceruri, poate încă cu formă umanoidă, poate doar sub formă de lumină…
Calea umană este doar un segment minuscul din marea aventură a materiei!

*

Natura nu mi-a dat în primii ani ai vieții calitățile pe care şi le doreşte un om obişnuit.
Când vorbesc despre acest lucru ați putea crede că mă refer la unele trăsături fizice şi de caracter ale persoanei, dar nu este vorba de asta, în realitate tot ce posedăm nu ne aparține nouă, ci substanței care s-a depus pe scheletul originar al singurei ființe care există în univers.
Martori sunt atâția care mi-au cunoscut numele; au văzut o persoană încărcată de contradicții şi complexe, mai degrabă de evitat decât de iubit.
Multă vreme, purtat de ignoranța substanței care s-a proliferat în locurile mele natale(vă voi explica mai târziu de ce spun asta) am crezut că natura nu a fost cinstită cu mine, dăruind-mi mai multe asperități decât lucruri line, mai multe defecte decât calități, punându-mă în situația să simt adesea durerea conflictului cu lumea înconjurătoare.
Poate nu sunt singurul care şi-a urât tatăl, sigur mai sunt o mulțime de oameni care au găsit ceva de criticat la adresa comportamentului părinților față de persoana lor, cert este că tot ce vedeam la tatăl meu mă

nemulțumea profund, parcă principalul său scop față de mine era să-mi distrugă orice încercare de a-mi găsi respectul şi mulțumirea de sine. Dar astăzi, deşi a fost atât de aspru cu mine, când mă gândesc la el îmi vine mereu să rostesc cuvintele *bunul meu tată*.
De ce această schimbare de atitudine care se accentuează tot mai mult odată cu vârsta? Poate pe alții situația îi depăşeşte, dar mie îmi e clară ca lumina zilei. Tatăl meu pământesc nu a făcut nimic de la sine, ci prin el a lucrat natura universală ca eu să pot scăpa de ignoranța. Dacă m-ar fi ținut în puf m-ar fi pregătit ca pe un animal de tăiere, dar cu mine viața a avut alt scop, mi-a dat suferință ca să am motive să caut, mi-a dat foc ca să înțeleg că materia pe Pământ mai poate foarte mult să se îmbunătățească. Aşadar sursa mea de viață nu m-a alintat, şi nu mă refer aici la tatăl pământesc, care este numai o aparență, mă refer la natura subtilă, adevăratul tată, adevărată mamă. Părinții pământeşti sunt animați de ea, faptele lor sunt faptele ei, uneori pare nemiloasă şi rea, dar atâta vreme cât ea ne pregăteşte spre a scăpa de moartea ce survine din ignoranța nimic nu i se poate imputa, toate metodele ei sunt ireproşabile pentru că sunt singurele care ne pot trezi din letargie, din mulțumirea în păcat pe care o trăiesc toate ființele de pe Pământ încă din ziua în care s-au născut. Pentru părintele absolut, care îşi iubeşte nemărginit copilul, moartea nu este un lucru normal, aşa cum consideră părinții pământeşti prin mintea lor neputincioasă.

*

Ieşiți din casă şi intrați în natură! Sunteți mulțumiți de ceea ce vedeți? Observați ce face mintea umană de când s-a erijat în conducătoarea Pământului! Părăsiți mica cetate artificială a oraşului şi duceți-vă la malul mării sau faceți câțiva paşi în interiorul unei păduri. V-ați întrebat vreodată ce se topesc plajele, de ce în anul următor nu mai găsiți poienița de la marginea drumului care v-a încântat atât de mult anul trecut? Să vă spun? Pentru că a intervenit mintea umană şi s-a substituit inteligenței ireproşabile a naturii.
Când omul a început să construiască porturi, canale şi lagune s-a distrus echilibrul dintre pământ şi ape. Nivelul apei a crescut dramatic şi a distrus suprafețe de teren proporționale cu cele furate mării.
Când omul a început să exploateze masiv pădurile pajiştile s-au umplut de mâl, iar drumurile încălzite şi protejate de Soare mai înainte, încet încet au devenit impracticabile. Omul şi-a dorit hrană mai multă şi atunci a schimbat cursul râurilor folosindu-le intens pentru irigații. Dar tot ce a luat dintr-o parte s-a revărsat în cealaltă. Cine credeți că este vinovat pentru inundațiile care se petrec acum? Ați observat unde se produc ele mai cu seamă? Acolo unde există o intervenție agresivă a omului asupra

cursurilor de apă, ca să se facă loc aşezărilor umane şi agriculturii intensive.
Mintea omului este redusă, s-a născut de câteva mii de ani şi vrea să facă lucrurile mai bine decât natura care a învăţat cum să menţină echilibrul pe Pământ în miliarde de ani.
Dacă omul ar avea conştiinţa realităţii s-ar strânge ca o ţestoasă în carapace şi nu ar mai îndrăzni să sape nici un şanţ. Căci apa care va curge prin el va crăpa pământul dramatic aducând moartea peste o mulţime de vietăţi. Tocmai lipsa de respect pentru celelalte fiinţe ale Pământului îl condamnă pe om la muncă silnică; omul are posibilităţi imense, dar pentru calea pe care o urmează acum el nu este binecuvântat, ci pedepsit.
Cu părere de rău trebuie să vă aduc veşti proaste: goana după hrană fizică şi confort material va fi în curând o amintire ruşinoasă. Aşa cum în ultimul timp se înţelege că şi animalele carnivore au rolul lor pe Pământ, şi spre deosebire de acum o sută de ani nu mai sunt împuşcate cu sălbăticie, tot aşa se va înţelege că orice intervenţie cu mintea umană în natura lucrurilor va spori răul şi urâtul.
Ce se va întâmpla în timp? Omul se va retrage din calea naturii înţelegând că nu va avea pace atât cât va încerca să-i fure bunurile, respectiv hrana, materialele de construcţie, terenurile, apele. Tot ce va smulge din ea îi va ieşi prin coaste, durerea pe care o va crea altora se va întoarce în carnea lui, trecându-i prin minte, întorcându-se în pământ…
Omul nu are decât două variante: calea tehnologică - să continue lupta cu natura întregului univers asumându-şi toate repercursiunile unei dispute cu un adversar infinit mai înţelept şi mai puternic, sau să opteze spre calea luminii, adaptându-se hranei fotonice. Primind cu credinţă enormă această hrană omul se poate transforma în mod natural într-atât încât să nu-i mai fie necesară hrana atomică, luând forma îngerilor.
Uneori râd plângând de mine. Ce încerc să comunic eu şi cui?
Îmi zic: scoate numai capul din casă şi ieşi în locurile unde oamenii îşi caută liniştea şi satisfacţia.
Vezi-i în zilele lor libere, la iarbă verde, în locurile de odihnă şi în restaurante. După o viaţă de atâta trudă plăcerea cărnii ca hrană şi sex este aproape tot ce le-a mai rămas. Ce le pot oferi eu în compensaţie?!
Dacă materia nu poate să-i umple, va putea să-i umple lumina? Nu ştiu!
Tot ce pot să vă spun este că lucrurile nu pot să devină perfecte decât în mod natural. Dar cele îmbunătăţite de mintea umana nu vor avea niciodată viaţă lungă.
Omul nu este capabil să-şi recicleze nici măcar deşeurile. Nu observaţi că Pământul ajunge încet încet o groapă imensă de gunoi? Deşeurile sunt mutate dintr-un loc în altul. Din ţările bogate ajung în ţările sărace, dar ele rămân pe Pământ. Toate centrele de epurare sau reciclare inventate de om mută gunoiul de ici colo. Nu fiţi naivi să credeţi că ele rezolvă problemele

de mediu. Până ce ajung în centrele de reciclare deşeurile trebuie depozitate, din ele se nasc paraziții şi bacteriile periculoase, apoi trebuie transportate, atunci se consumă combustibil, trebuie drumuri, se distrug ecosisteme şi cursuri de ape, din arderea combustibililor se elimină gaze şi se nasc temperaturi înalte care afectează atmosfera.
Tot ce inventează mintea umană nu rezolvă problemele, ci le mută în alt loc, sunt ca nişte infecții care se coc în tăcere.
Analizați cu atenție şi observați justețea acestor observații. Toate lucrurile în ajutorul omului, mai ales odată cu explozia industrială, sunt în favoarea iluziei şi atât. În curând nimeni nu le va mai stăpâni şi anarhia se va extinde peste specia umană.
Totuşi eu vă spun despre o soluție. Toate relele actuale pornesc de la goana după hrană. Dacă ea se va diminua va fi timp pentru om să mediteze şi să se îmbunătățească. Apoi trupul uman se va obişnui cu lumină şi într-un şir finit de generații omul va deveni corp dintr-o materie mult mai subtilă şi mai rezistentă. Atunci Pământul se va întoarce le circuitul natural, nu vor mai fi eroziuni, inundații, alunecări de teren, conducte şi fire peste tot, toată această organizare agresivă împotriva echilibrului vieții pe Terra.
Calea luminii sau calea îngerilor este singura cale ce ne poate salva. Este calea pe care omul nu o poate rata, fiindcă stă în natura lucrurilor.
Prin duhul sfânt al vieții eu sunt instruit să vă dau câteva informații despre viitor şi aici se sfârşeşte sarcina mea. Ştiu că voi fi împlinit când centrul de greutate al speciei umane va lua calea îngerilor. În mod individual însă este foarte greu să mă ridic. Am nevoie de toată forța speciei umane, de aceea scriu şi încerc să vă conving.
Dar dacă nu voi putea acum voi putea în viitor.
În afară de unele momente de derută sunt încrezător şi stau liniştit.
Calea îngerilor nu o putem rata!

*

Orice căutare spirituală este bună. Dacă trece prin eroare este şi mai bună, căci atunci ea este experimentată direct. Ce vine din ascultare, fără experimentare directă, mai lasă loc câtorva îndoieli.
Calea creştină, calea hindusă, calea budistă, calea zen, calea musulmană, calea filozofică, toate au ceva în comun: idealul exprimat printr-o divinitate, personală sau impersonală, care umple după nevoia fiecăruia adâncul gol interior.

*

Ce pot să spun despre cărțile mele?

Fondul lor este extraordinar, dar forma este mai degrabă slabă. Dacă pe lângă a fi un bun gânditor mai eram şi un bun scriitor cărţile acestea ar fi fost un reper de profunzime meditativă şi o sursă nesecată de hrană pentru sufletele însetate de adevăr.
Singura dilemă pe care o mai am este aceea că dacă aş fi fost un bun scriitor oare aş mai fi putut fi şi un bun gânditor?

*

Dumnezeu se află dincolo de orice vibraţie,
Dumnezeu se află dincolo de orice creaţie,
Vibraţia joasă este calea înţeleptului,
Lumea zgomotoasă este calea nebunului.

*

Dacă faci lucrurile bine în prezent, în curând prezentul va fi trecut, iar despre viitor nu ai de ce să-ţi faci nici un fel de griji, deoarece prezentul bine făcut este garanţia unui viitor ireproşabil.

*

Un om conştient de posibilităţile infinite ale Fiinţei, printr-o atenţie educată şi expresă, îşi poate simţi viaţa din trup sub forma curenţilor interiori.
Aceşti curenţi sunt o formă de vibraţie foarte subtilă. Tot ce se crede în mod obişnuit, de la aer, apă şi hrană este inferior ca importanţă curenţilor interiori ai vieţii. Nu există trup viu care să nu conţină aceşti curenţi interiori, dar pentru că nu sunt conştientizaţi puterea lor efectivă asupra individualităţii este mult diminuată.
Dacă mintea individului ar şti cu certitudine de existenţa lor şi i-ar simţi efectiv în interior, atunci el s-ar transforma în mod sigur într-o fiinţă subtilă şi independentă. Curenţii interiori sunt susţinuţi de vibraţia universului prin lumină şi sunet.
Cel care simte această vibraţie este deja o fiinţă subtilă ce nu mai are mult până ce va putea să-şi susţină conştiinţa de sine, ca individualitate relativă, doar prin această vibraţie, fără nici o altfel de hrană.

*

Există viaţă şi dincolo de mobilitate şi energie, dar viaţa aşa cum este ea unanim acceptată pe Pământ, nu poate exista fără energie.

Vreau să vă vorbesc foarte pe scurt despre ascultarea sunetului în clipa prezentă, acțiune care, după practica şi revelațiile mele, este una din cele mai puternice forme de captare a energiei.
Toți oamenii ar trebui să ştie că închipuirea, gândirea şi visarea le consumă energia, iar ascultarea sunetului în clipa prezentă le-o produce.
Oamenii din zilele noastre sunt bolnăvicioşi, în primul rând, pentru că gândesc, proiectează şi îşi închipuie mai mult decât ascultă vibrația originală a universului din clipa prezentă, astfel încât ei nu mai aud sunetul în sine ca o formă de energie materială şi consistentă, ci aud doar distorsiuni ale lui apărute din cauza lungului drum străbătut de el de la începuturi până astăzi.

*

Fără energie nu poți fi mobil, iar fără mobilitate ființa individuală moare, de aceea nu există decât o singură cale de a trăi şi anume aceea de a te alimenta.
Dar alimentarea, aşa cum o cunoaştem noi, nu este suficientă şi mai ales nu este sănătoasă.
Există o metodă mult mai subtilă şi mai eficientă de hrănire, şi anume aceea de a asimila o formă de energie specială, o combinație de apă, aer şi lumina solară, elemente care la rândul lor provin din spiritului imaterial.
Dar pentru că spiritul este un numen prea abstract şi inutilizabil în procesul de vizualizare, a folosi energia necesară vieții sub formă de lumină este cea mai bună soluție. Cu această energie te poți păstra în mobilitate cât vrei şi te poți vindeca de orice boală.
Acest exercițiu simplu trebuie să devină instinct, asemeni respirației.
Cu cât îl foloseşti mai des cu atât calitatea substanței interne creşte.
Dar această lumină hrănitoare nu trebuie închipuită, ci chiar simțită ca materie, este adevărat foarte subtilă, dar totuşi ca materie reală.
Când ea pătrunde conştient în celulele corpului se naşte o senzație de mângâiere şi de forță pe care niciodată nu o simți atât cât primeşti lumina în mod inconştient.

*

Duhul sfânt, duhul vieții este hrana mea! Trăiesc o revelație…
Energia vieții nu vine de aproape sau de departe, ea pur şi simplu vine din altă dimensiune, echivalentă cu nimicul.
Această cunoaştere nu poate fi probată decât simțind-o, trăind cu hrană din duhul vieții, cel care susține toate corpurile şi toate exprimările.

Energia vieții nu are sursă, căci vine din dimensiunea spirituală. Însuşi Soarele, cel mai mare şi mai puternic corp din lumea noastră, este un primitor al duhului vieții, după care el o trimite mai departe.
Este o revelație să simți că hrana formelor de viață porneşte din însăşi duhul vieții.
Conştientizarea faptului că duhul vieții este unica sursă de susținere a corpului fizic, fără să mai cunoşti că mai există altă alternativa, te poate absolvi de nevoia de hrană fizică. Cunoaşterea Unicului te poate hrăni ea singură
Printr-o practică asiduă acest lucru este foarte posibil.

*

Dacă iluzia nu ar fi, nici oameni nu ar fi. Fără iluzie toți am fi Unul şi nu ar fi necesară nici un fel de cunoaştere.
Când ne naştem avem conştiința vieții şi nici un fel de teamă, dar ca să trăim în lume învățăm iluzia lumii. Dacă învățăm iluzia lumii cum am putea să nu uităm conştiința vieții?
Suntem obligați să ne învățăm copii cu ignoranța lumii, pe care o numim educație, dar ei care abia încep să experimenteze mişcarea nu înțeleg decât veşnicia şi nu acceptă să o înlocuiască cu cele două amănunte specifice oamenilor mari, numite naştere şi moarte. Ei se pot accidenta mortal în orice clipă, pentru că încă nu au nimic ce să piardă,
dar noi ne temem cumplit, pentru că am adunat atâtea poveri din mişcarea noastră, încât eludarea posibilității de a ne mântui prin copiii noştri este ultima lovitură pe care o mai putem accepta.

*

Această clipă - toată averea mea…
Când o părăsesc las semne să nu uit drumul înapoi.
Am scris cărți doar pentru acest motiv, ştiind că mintea se umple de o mulțime de mizerii luate de-a lungul drumurilor străbătute.
Filele sunt palme să mă trezesc.
Cuvintele sunt clopote când ațipesc.
Dar mai e nevoie de ceva fără de care nimic nu are valoare: o substanță receptivă şi trează, care tinde, prin asceză, la ce se află dincolo de Pământ.
Soarele exterior şi soarele interior sunt născuți de soarele vieții.
Şi un corp mic poate ajunge cea mai mare stea!

*

Orice formă de putere leagă şi înnoadă, renunțarea la obținerea oricărei forme de putere eliberează.
Puterea intenționată este o povară şi e slabă, existența în sine este imbatabilă.
Puterea cu care trânteşti la pământ ricoşează şi loveşte înapoi cu intensitate, viața este într-un punct şi într-o clipă şi poate fi înțeleasă doar aici şi acum.
Formele există prin intervenția minții, dar puterea minții este o otravă.
Uitarea este binecuvântarea vieții care se transmite din formă în formă prin moarte, fiind singura metodă de a face curățenie din când în când peste universul care, prin inerția minții, tinde să devină un iad insiduos…

*

A fi există abia după ce nu mai vrei.
Liniştea interioară este un lucru atât de greu de obținut pentru că poate să apară numai când dorințele tac şi ea însăşi nu este un lucru dorit…

*

Nu este nici o tragedie dacă te contrazici! Înseamnă că evoluezi.
Cunoştințele tale nu puteau să fie decât false sau incomplete în extinderea spațiului şi a timpului, având această minte mereu influențabilă…
Să te contrazici mereu, respingând rând pe rând tot ce ai definit cu mintea, este preferabil decât să rămâi toată viața redus la un amărât de principiu.

*

Tot ce-ți trece prin minte poate exista şi în realitate, căci mintea creează realitatea.
Dacă un lucru nu ar fi posibil, el nu ți-ar trece niciodată prin minte!

*

Universul este calea de la abject la sublim pe care o străbat ființele vii prin evoluție.
Calea poate să dureze miliarde de ani, sublimul, doar o clipă.

*

Nu există nici o diferență între răul pe care îl gândeşti şi răul pe care îl resimți.

Nu există nici o diferență între răul pe care îl faci şi cel pe care îl gândeşti. Răul este creația minții şi ca să nu-l mai resimți este imperios necesar să nu-l mai gândeşti.

*

Există două metode de manifestare a ființelor vii. Una se referă la acaparare, cealaltă la dăruire. Prima se referă la asimilare în corpul tău a ființelor vii, obiectelor şi valorilor prin hrănire fizică sau emoțională, cealaltă la acțiunea de a elibera ființele vii şi lucrurile din corpul tău, dăruind-le viață prin naştere. Adeseori rezultatele nu sunt cele aşteptate, dar ființele vii nu disperă pentru că iau totul de la început cu răbdarea enormă a vieții din fiecare atom.
Corpul este o maşinărie biologică, dar în nici un caz sinele uman, eul suprem. Acest sine este indivizibil şi neschimbător, este în obiectul care se mişcă, dar el nu se mişcă.

*

Cea mai bună reprezentare a divinității este lumina orbitoare. Mintea trebuie să aibă o echivalență chiar şi în acest domeniu eminamente spiritual, altfel se va dezorienta căzând în lene sau desperare.
Dar lumina orbitoare din soarele la amiază este o bună reprezentare a spiritului divin spre care omul evoluat tinde prin practicile sale.
Numai în acest fel mintea poate deveni docilă şi va contribui la transformarea omului în lumină.

*

Golul nu este gol, iar plinul nu este plin.
Un corp gol poate fi plin de lumină, un corp plin este gol de lumină.
Un corp plin este plin de întuneric, un corp gol este gol de întuneric.
Oamenii au plinul, dar au şi golul.
Plinul materiei presupune lipsa conştiinței, golul materiei lasă loc plinului conştiinței.
Călugării cerşetori aveau dreptate să poarte cu ei mereu golul, dar erau egoişti, cineva trebuia să le umple golul prin golul conştiinței lor.
Dar când se întâlnea doi oameni de acest fel, golul şi plinul deveneau indefinite.
Ei erau goi separați, dar plini împreună.

*

Soarele este adevăratul nostru mântuitor. Dacă eşti sprijinit de lumina lui, absolut nimic în univers nu te poate distruge.
Totul este orânduit cu exactitate maximă; în câteva miliarde de ani nimic nu poate distruge Soarele şi nimic nu-l poate face să se stingă.
Există accidente în lumea noastră mică, dar peste Soare nu se poate îndrepta nici o calamitate; comprimarea galaxiilor se va face peste multe miliarde de ani, obiectele amenințătoare care pot veni înspre el vor fi arse înainte să-l atingă.
Eu ştiu aceste lucruri din intuiție mistică, astronomii vi le poate confirma prin ştiință. Dacă îți pui credința în Soare calea ta spre Absolut este în cea mai bună direcție.
Până atunci substanța ta va evolua, ajungând la subtilitatea maximă, iar când Soarele se va stinge formându-se gaura neagră de la finalul său, prin ea vei trece definitiv de la materie la spirit şi vei fi una cu divinitatea absolută.

*

Isus este persoana cea mai cunoscută din memoria umanității care s-a ridicat la cer ca lumină după ce în prealabil se învățase să-şi mențină mintea şi trupul cu foarte puțină hrană fizică..
Religia acordă cea mai mare importanță învierii lui Isus, dar acest lucru nu este deloc ceva excepțional. Sunt o mulțime de relatări cu oameni prea puțin remarcabili care au înviat la câteva zile după declararea morții lor. Învierea este un accident al naturii care apare după ce funcțiile vitale încetează pentru o scurtă perioadă de timp. Nu este treaba mea să dau explicații cum apare, eu vreau să vă spun ceva infinit mai important.
Sunt multe lucruri pe care omul obişnuit nu poate să le conceapă, iar unul dintre acestea este chiar cel pe care încerc să-l fac cunoscut de foarte mult timp, aducându-l adesea în discuția oamenilor. Dar opoziția este aproape instinctuală; oamenii nu-şi amintesc de vreun precedent la care să se raporteze şi refuză să mă asculte sau să citească ce le scriu.
Totuşi precedentul există şi acesta a fost Isus, dar mitologia religioasă dă cu totul şi cu totul alte semnificații apariției în lume a acestui om remarcabil. Practic, biserica, fiind întemeiată de oamenii pământului, nu a putut să mediatizeze ceva care nu era în comportamentul firesc şi, mai ales, era peste puterile omului simplu de a înțelege.
S-au spus tot felul de lucruri secundare despre Isus, dar nu s-a spus niciodată cu claritate că el s-a ridicat la cer transformat în lumină după ce a renunțat să se mai hrănească cu alimente fizice.
Şi totuşi în cea mai tipărită carte din lume, o carte la îndemâna oricui, se spune clar că Isus „ a postit patruzeci de zile în pustie”.

A posti, pentru oamenii din antichitate, însemna să nu mănânci nimic, abia mai târziu postul a luat anumite nuanțe şi a fost îmblânzit după natura omului din ce în ce mai comodă, crezând dumnealui că poate intra şi aşa în grațiile divinității.
Ce credeți că se întâmplă cu cineva care ține un post absolut de patruzeci de zile şi nu moare în acest timp?... Scapă definitiv de nevoia alimentelor fizice, căci a găsit o metodă alternativă de a păstra conştiință unitară şi un trup individual.
Acest lucru Isus l-a realizat, dar lumea iudaică antică, excesiv de comercială şi materialistă, nici nu a putut să-l conceapă ca posibil, de aceea l-a făcut mincinos şi a cerut lui Irod să-l crucifice pentru blasfemie.
Cronologia faptelor este relativă şi contradictorie în relatările oamenilor despre Isus. Atât evangheliile canonice cât şi cele necanonice abundă de neconcordanțe cu privire la ordinea faptelor sale.
Astfel nu putem fi deloc siguri că „cina cea de taină" a avut loc după postul de patruzeci de zile în pustie şi chiar dacă a fost aşa nimeni nu ne poate asigura că aşa cum pâinea şi vinul el le-a numit corpul şi sângele său zicând mesenilor: „luați şi mâncați", tot aşa noțiunea de a mânca nu era de acum un simbol eminamente spiritual.
Isus a fost fiul lui Dumnezeu, aşa cum sunteți şi voi, diferența dintre el şi voi constă în credința că printr-o practică asiduă şi prin rugăciune fierbinte adresată spiritului vieții (pe care oamenii în neputința lor l-au personificat şi l-au numit Dumnezeu) se poate ajunge să te asociezi reprezentării cele mai pure a Spiritului pe Pământ, anume luminii solare.
Isus s-a ridicat la cer ca lumină absolută şi concentrată fiindcă el era însuşi Soarele. Din Soare s-au născut toate ființele de pe Pământ, în Soare se pot întoarce. Toată materia sistemului solar a făcut cândva parte din Soare. Chiar dacă a ajuns cenuşă, întorcându-se, Soarele o va recunoaşte.
Soarele i-a dat trupul omului, Soarele i-a dat şi sufletul, căci sufletul este una cu căldura ce ne arde în interior când lucrurile nu merg cum trebuie.
Când materia este rece şi sufletul fierbinte apare durerea. Ca ea să nu mai facă ravagiile care culminează cu moartea trebuie să aducem materia prin lumină la aceeaşi temperatură cu sufletul. De ce prin lumină? Pentru că lumina încălzeşte puțin câte puțin, dând voie materiei să se adapteze.
Prin Soare Dumnezeu ne dă puterea de mântuire!

sfârşit a treia carte

***

Cuvânt de după final

Dacă va exista vreodată o editură care să creadă în steaua ei şi oricum va fi nu va înregistra pierderi publicând aceasta carte, o invit să mă contacteze.